

СВЕТЪТ на пророците

Мехмед Орудж

Съдържание

Предисловие	4
Адем “алейхисселям”	8
Шит “алейхисселям”	12
Идрис “алейхисселям”	14
Нух “алейхисселям”	18
Худ “алейхисселям”	24
Салих “алейхисселям”	27
Зулкарнейн “алейхисселям”	33
Ибрахим “алейхисселям”	36
Лут “алейхисселям”	46
Исмаил “алейхисселям”	50
Исхак “алейхисселям”	54
Якуб “алейхисселям”	56
Юсуф “алейхисселям”	60
Еййуб “алейхисселям”	72
Локман Хаким “алейхисселям”	75
Шуайб “алейхисселям”	79
Муса “алейхисселям”	82
Хъдър “алейхисселям”	97
Юша “алейхисселям”	101
Хазкил “алейхисселям”	104
Калиб “алейхисселям”	105
Иляс “алейхисселям”	105
Елйеса “алейхисселям”	107
Зулкифл “алейхисселям”	108
Ишмоил “алейхисселям”	108

Юнус “алейхисселям”	110
Давуд “алейхисселям”	114
Сюлейман “алейхисселям”	116
Шая “алейхисселям”	120
Ермия “алейхисселям”	120
Даниял “алейхисселям”	121
Узейр “алейхисселям”	122
Зекерия “алейхисселям”	124
Яхия “алейхисселям”	127
Иса “алейхисселям”	128
Шем’ун “алейхисселям”	134
Джирджис “алейхисселям”	135
Халид бин Синан Абеси “алейхисселям”	136
Мухаммед “алейхисселям”	139

Предисловие

Във време, като сегашното, когато просветените в Европа тичат към исляма, всяко наше дете, всеки наш младеж и възрастен мюсюлманин трябва да познава добре живота на Слънцето на двата свята Мухаммед “алейхисселям” и останалите пейгамбери. Само така знанието ще надделее над невежеството.

Чрез тази книга, която държите в ръце, ще научите за изпълнените с поклонения, мъдрости и трудности житейски пътища на пейгамберите и техните старания за спасяване на хората от огъня на Ада.

Всички пейгамбери са дошли в периоди на тъмнина, жестокости и разврат, и с религиите, дадени от Аллаху теаля, осветили пътя на хората и ги отвели до вечно ахиретско блаженство.

Пейгамберите са избраниците на Аллаху теаля сред хората. Те са верни във всяко отношение, безпогрешни и чисти. Възложени са със специалната задача да съобщят на хората повелите на Аллаху теаля.

Думата “пейгамбер” е персийска. Речниковото ѝ значение е “изпратен човек и вестносец”. Думите “небия” и “расул” са арабски. В турския (и българския език) се използват и трите думи (наред с пророк).

Четвъртото условие от шестте на исляма е вярата в пророците на Аллаху теаля. Те са изпратени с цел да покажат на хората правия и харесван от Аллаху теаля път. Ислямът съобщава, че пейгамберите са най-съвършените, морално извисени, учени, интелигентни и ценни хора на своите времена. Няма нито един лош нрав или нехаресвано състояние. Преди или след съобщаване на тяхното пророчество не вършат никакви малки или големи грехове. По тях не се появяват телесни недостатъци, като слепота, глухота и подобни, докато се чуе навсякъде за тяхното пророчество. Те, подобно на останалите хора, се раждат, хранят, пият, боледуват и умират. Тяхната привързаност към света е само привидна, по природа, без да усещат никакви обич и влечение. Те са по-високопоставени от ангелите.

Религията е пътят на Аллаху теаля, показан посредством пророците и водещ към вечно щастие. Измислените и кръстени

от хората криви пътища не се наричат религии, а прояви на безверие спрямо Него. Аллаху теаля – от Адем “алейхисселям” насам – пращал през хиляда години по една религия, а през всяко столетие е избирал най-чистия човек на съответното време и е укрепвал религията с него. Пророка, донесъл нова религия, се нарича **расул**, а онзи, който не е донесъл, а призовал хората към предишна такава, се нарича **небия**. По отношение на предаване на заповеди от Аллаху теаля на хората и призоваване към правия път между расул и небия няма никаква разлика.

Да се вярва в пейгамбери означава да не се прави разлика между тях, да се приема всеки един от тях за правдив и верен. Всеки пейгамбер е призовал своя народ към вяра в едни и същи неща. Разликата между тях е в законите, отнасящи се до делата (в повелите и забраните), т.е. всеки от тях проповядва различен (в делата и общ във вярата) ислям.

Всяка дума на пейгамберите е правдива. Пророчество не се печели с усилие, гладуване, изтърпяване на трудности и вършене на многобройни поклонения. То зависи единствено и само от избора на Аллаху теаля. Пейгамберите и религиите са пратени с цел да коригират земните и ахиретски дела на хората. Макар че враговете им били многобройни и ги подлагали на големи подигравки и тегла, пейгамберите не се плашели от това да предадат повелите на Аллаху теаля по отношение на вяра и дела. Аллаху теаля, за да покаже тяхната правдивост, ги е подсилил с чудеса, на които никой не е успял да се противопостави. Онзи, който вярва в даден пейгамбер, се превръща в част от неговата общност (уммет). Те, в Съдния ден, ще се застъпят за грешниците от своята общност, и застъпничеството им ще бъде прието. Аллаху теаля ще дари с право на застъпничество, наред с тях, и учените, праведниците и евлиите.

Те са живи в своите гробове с непознат за нас живот. Благословените им тела не гният. В хадис-и шериф е казано: **“Пейгамберите кланят намаз в гробовете си.”**

По отношение на изпълнение на пророчески задължения и пророчески превъзходства между тях няма никаква разлика. Седемте качества, които ще споменем, ги притежава всеки един от тях. Никога не губят пророческите си степени ала евлиите могат да загубят степените си на близост до Аллаху теаля (тези

степени се назовават най-общо виляйет). Всички пейгамбери са хора. Ангелите и джиновете не могат да бъдат пророци за хората и да стигнат до степените на пейгамберите.

Качества на пейгамберите:

1. **Еманет:** Те са сигурни. Чисти са от дела като измяна на нечий имот, чест или живот. Предават правдиво онова, което Аллаху теаля им повелил.
2. **Съдк:** Правдивост. Винаги говорят истината. Никога не са изричали лъжа.
3. **Теблиг:** Предаване. Те предават правилата, разкрити им от Аллаху теаля, и не крият нищо.
4. **Адалет:** Пейгамберите са справедливи. Никога не са угнетявали никого.
5. **Исмет:** Никога през живота си не са вършели малки или големи грехове. Да не се вярва по този начин е проява на неверие (изкарва от исляма). Те са чисти от състояния, които хората ненавиждат. Всички те са учени, изпълнителни и съвършени.
6. **Емнул-азл:** Не губят пророческите си степени в земния и отвъдния живот. Качеството на пейгамбери не се отделя от тяхната същност, защото е дар от Аллаху теаля. Пророчество не се печели с усилие, за разлика от виляйета (степената на евлия). Всеки пророк има и крило на евлия. Тяхното крило на пророк е по-високопоставено от това на евлия, защото чрез пророчество са станали обекти на вахий (откровение), видели ангели и спечелили още ред други превъзходства.
7. **Фетанет:** Разумът на пейгамберите е съвършен. Те са чисти от състояние на липса на ум или слабоумие. Не е ставал пророк роб или потомък на неблагоородно семейство, или такъв с физически недъг.

Степените на пейгамберите: Пейгамберите имат степени на високопоставеност. Най-високопоставен сред тях е последния пейгамбер Мухаммед “алейхисселям”. Те са класифицирани в четири степени:

- 1) **Небии;**
- 2) **Пейгамбери расул;**
- 3) **Улюл-азм:** Това са Адем, Нух, Ибрахим, Муса, Иса и Мухаммед “алейхимусселям”;

4) **Хатемул-енбия:** Последният и най-високопоставен пейгамбер Мухаммед “алейхисселям”.

Ибрахим “алейхисселям” е **Халилуллах** (Приятеля на Аллах), защото в сърцето си нямаше никаква обич, освен тази към Аллаху теаля. Муса “алейхисселям” е **Келимуллах**, защото Аллаху теаля е разговарял с него. Иса “алейхисселям” е **Рухуллах** и **Келиметуллах**, защото се родил без баща, само с повелята “**Бъди!**” на Аллаху теаля, и довеждал премъдрите знамения на Аллаху теаля с въздействащите си проповеди до ушите на хората.

Мухаммед “алейхисселям” – в името на когото са създадени хората и най-ценен сред тях – е **Хабибуллах** (Любимия на Аллаху теаля). Доказателствата за това са многобройни. За неговата слава не е подходящо да се ползват думи като “претърпя поражение” и “победиха го”. Той пръв ще възкръсне от гроба, пръв ще дойде на сборището Махшер и пръв ще влезе в Дженнета. Красивите му нрави са многобройни и човек е безсилен да ги преброи и опише. На тази тема са написани томове книги.

Броят на пейгамберите не е известен с точност. Известно е, че са повече от 124 000. 313 или 315 от тях са расул.

Хората не могат да отсеят доброто от лошото само със своя акъл. Акълът е като окото, а религиите на пейгамберите са като светлината. Акълът на хората е създаден слаб като техните очи. Окото е безсилно да види предметите и телата без отсъствие на светлина. Аллаху теаля, за да могат хората да се възползват от благото око, е създал още слънцето и светлината. Ако те отсъстваха, окото нямаше да струва нищо. Нямаше да е в състояние да бяга от вредни неща и да намери полезни такива.

Акълът, по същия начин, е безсилен да отсее полезните неща по отношение на духовната същност на човека. Аллаху теаля, за да се възползват хората от благото акъл, им е създал светлината на пейгамберите и техните религии. Ако пейгамберите не бяха съобщили пътищата на спокойствие в земния и отвъдния живот, акълът не би могъл да ги намери и не би струвал нищо. Не би успял да се опази от злото и бедата. Народи, които не следват исляма или не ползват своя акъл, не могат да извлекат полза от пейгамберите и да се опазят от земна и ахиретска гибел.

“Дълг за пейгамберите е само посланието на божествените повели. Аллаху теаля знае всички ваши дела и слова, които разкривате и потулвате.” (Маиде: 99)

“Неверниците искат да отделят заповедите на Аллаху теаля от тези на пейгамберите Му, и казват: “Вярваме в едни и не вярваме в други”, и искат да поемат по среден път между вярата и неверието. Всички те са неверници. За всички неверници подготвихме много болезнено мъчение в Ада.” (Ниса:150-151)

“Не наказваме преди да пратим пейгамбер.” (Исра:15)

“Пратих пейгамберите с цел да благовестят и изплашат, за да нямат хората оправдание подир тях.” (Ниса:165)

Адем
“алейхисселям”
[Адам]

Той е първият човек, пейгамбер и праотец на всички хора.

С повеля на Аллаху теаля ангелите донесоха разноцветна пръст (червена, бяла, черна и в други цветове) от различни страни. Това стана причина за различията в цвета на хората. В хадис-и шериф се казва: **“Аллаху теаля сътвори Адем “алейхисселям” от пръст, събрана от всички страни на света; ето защо от потомството му се родиха както чернокожи, белокожи, тъмнокожи и червенокожи, така и хора с междинни цветове.”** Различните видове пръст ги смесиха с вода и на образувалата се глина придадоха човешка форма, която лежа между Мекка и Таиф в продължение на 40 години и изсъхна като салсал (изпечена глина). Първо на челото му беше поставено сиянието на Мухаммед “алейхисселям”, а на 10-и мухаррем, джума, му беше вдъхната душа. Местата, в които проникваше душата, получаваха живот и се превръщаха в плът. Най-напред проникна в главата и Адем “алейхисселям” кихна. Аллаху теаля го вдъхнови да каже **“Елхамдулиллях”**(Хвала на Аллаху теаля). Когато душата проникна в очите, видя плодовете в Рая, а щом стигна до стомаха, пожела да похапне от тях, и понечи да се изправи още преди тя да е стигнала краката. Във връзка с това Аллаху теаля (по смисъл) казва: **“Човек бе създаден прибързан**

по природа!” (Енбия: 37) Аллаху теаля му научи името на всичко и ползите, които могат да бъдат извлечени от тях. Няма категорични сведения за неговите ръст и възраст.

С повеля на Аллаху теаля всички меляикета изпълниха седжде на (Аллаху теаля, обърнати към) Адем “алейхисселям” (както в намаз се прави седжде на Аллаху теаля срещу Кяабе), с изключение на техния учител, Иблис¹, който се възгордя и отказа.

¹ Това е едно от имената на Шейтан (Сатана), главатаря на сатаните. В Коран-и керим по смисъл се казва:

“Когато рекохме на ангелите: “Поклонете се на Адем!”, те се поклониха веднага, освен Иблис. Възпротиви се той, възгордя се и стана от неверниците.” (Бакара: 34)

“Аллаху теаля рече на Иблис: “Какво ти попречи да се поклониш, когато ти повелих?”

Рече Иблис: “Аз превъзхождам Адем, защото ме сътвори от огън, а него от глина.”

Рече Аллах: “Напусни Рая! Нямаш право да се гордееш тук. Излез, напусни като унизените.”

Рече Иблис: “О, Господи, дай ми отсрочка до Деня на повторното съживяване на хората (не ме убивай до тогава)!”

Рече Аллах: “Дадена ти е тази отсрочка (възможност до първото протръбяване с Рога).”

Рече Иблис: “О, Господи, тъй като Ти ме погуби, ще дебна хората по Твоя прав път (кълна се, че ще ги отвърна от него). После ще идвам при тях (чрез различни методи, средства, трикове, лъжи, илюзии) и отпред, и отзад, и отдясно, и отляво (и ще се опитам да ги заблудя), и не ще намериш повечето от тях благодарни (ще въстанат срещу теб и ще бъдат от грешниците).”

Рече Аллах: “Излез от Рая порицан, прокуден! Който от хората те последва (поеме по твоя път), аз непременно ще напълня Ада с вас.” (Араф: 12-18)

Иблис и неговите съмишленици подстрекават хората към вършене на зло. Понякога подтикват хората към добро, но по време на изпълнение внушават самодоволство и показност или ги сторват да пропуснат някой фарз, с което в крайна сметка пак ги вкарват в харам. (Абдулгафур-и Ляри)

Когато един човек видял Иблис да бездейства и в състояние на радост, запитал: “Защо не заблуждаваш хората, а бездействаш?”, Иблис отвърнал: “Лошите духовници на нашето съвремие се справят чудесно; няма що да върша аз.” (Имам Раббани)

“Шейтан” означава изпъден, прокуден.

Каза “Той е създаден от глина, а аз от пламък. Аз съм повисокопоставен от него.” Стана обект на гнева на Аллаху теаля и беше изпъден от Рая.

На 40 годишна възраст беше заведен в дженнета Фирдевс. Там или, по-рано, извън Мекка Аллаху теаля – от лявото му ребро – сътвори хазрети Хавва (Ева) и ги ожени. Каза им да се заселят в Дженнета и да ядат от тамошните плодове, с изключение на тези от едно дърво.

Живяха там 1000 години. Шейтанът ги подведе с лъжлив обет и първо хазрети Хавва, а после хазрети Адем, забравяйки, ядоха от плода на забраненото дърво² и Аллаху теаля ги изкара от Рая. Хазрети Адем беше изпратен в Шри Ланка, хазрети Хавва в Джида, а Иблис – в камениста област, бивайки изпъден в презряно състояние от околността на Дженнета. Останаха разделени 200 години, плакаха и се разкаяха. Аллаху теаля прие техните молитви и повели да дойдат на хадж.

Срещнаха се на Арафатската долина. Хазрети Адем построи Кяабе и изпълни ежегоден хадж. На Арафат или в друга долина Аллаху теаля изкара всички негови деца до Съдния ден във вид на частици и ги попита **“Не съм ли Аз вашият Господ?”** Всички отвърнаха: “Беля = Да!” После всички – във вид на частици – дойдоха и влязоха в кръста на Адем “алейхисселям”. Това събитие се нарича “Ахд-у-Мисак” и “Калю Беля”. После дойдоха в Шам. Хазрети Хавва роди 21 пъти, всеки път близнаци, с едно изключение, когато роди само Шит “алейхисселям”. Адем “алейхисселям” видя 40 000 души от своето потомство.

Беше изпратен като пейгамбер на своите синове и внуци. Джебраил “алейхисселям” дойде при него 12 пъти. Даде му десет

Аллаху теаля, за да изпита синовете на Адем, им създаде три врага по религия: това са Иблис (външен враг), нефсът (вътрешен враг) и лошият приятел. Шейтанът се опитва да вреди на всички чрез разпътни хора и джинове. Той не може да принуди хората да вършат зло. Единственото нещо, което прави, е да нашепва в техните сърца и да им показва харамата като красиво дело. Преследва хората до сетен дъх и се старее да ги заблуди, за да умрат без вяра. За целта си служи с всевъзможни средства.

² Тази постъпка на Адем “алейхисселям” не е грях, а зелле. Т.е. не успя да избере най-доброто от няколко добри неща.

сухуфа. В тях се съдържаха знания за: вяра; различните езици и речници; повеля за изпълняване на ежедневен еднократен намаз, гусюл абдест, орудж и забрана за консумация на мърша, кръв и свинско, и информация по медицина и лечение на болести; знания по математика, геометрия, физика, химия, медицина, фармацевтика и др. Върху кирпичи изписаха многобройни знания на иврит, асирийски и арабски.

Първите хора, за разлика от представите на някои (псевдо) историци, не бяха невежи, груби, голи и диви. Днес в Азия, африканските пустини и американските гори живеят диваци, които наподобяват онези, които са живели – както определят тези историци – в бронзовата епоха. Т.е. както има диваци днес, така и сред първите хора имаше простовати, примитивни и диви. Но това не доказва, че всички сегашни или всички тогавашни хора са били диви. Хазрети Адем и неговите последователи живееха в градове. Бяха грамотни. Умееха занаяти като железарство, тъкачество, животновъдство и хлебарство. Печатаха златни пари, добиваха полезни изкопаеми и произвеждаха различни оръдия на труда.

Адем “алейхисселям” нямаше никаква брада. Първият човек, на когото поникна брада, е Шит “алейхисселям”. Хазрети Адем беше много красив, чернокос и с бежов тен. Лежа болен в продължение на 11 дни и почина в един петъчен ден. След като почина, Джебраил “алейхисселям” го облече в една риза. Научи Шит “алейхисселям” как се мие тялото на покойник. Измиха го и го обвиха в кефен.

В хадис-и шериф се казва:

“След като Адем “алейхисселям” почина, меляикетата го изкъпаха с вода по три пъти. Погребаха го. После се обърнаха към неговите деца и рекоха: “О, синове на Адем, правете така с вашите покойници.”

Шит “алейхисселям” стана имам и води погребалния намаз. Хазрети Адем е първият, който е правил хамд и покаяние на Аллаху теаля. Той е първият сред избраниците и първият халиф на Аллаху теаля. Показа многобройни чудеса, някои от които са както следва:

- Говореше с диви животни;

- Когато удряше по сухи скали и камъни, от тях извираха потоци и бистри води;
- Малките камъчета, които държеше в ръце, прославяха Аллаху теая на висок глас.

Адем “алейхисселям”, неговите сътворение, случката в Рая, излизането от там и идването му в земята са споменати в различни айети от Коран-и керим.

Шит (Шис) “алейхисселям”

Той е вторият пейгамбер и син на Адем “алейхисселям”.

Между двамата синове на Адем “алейхисселям” – Хабил и Кабил³ – възникна недоразумение, следствие на което Кабил уби

³ Двама от синовете на Адем “алейхисселям”. Родиха се един след друг с по една сестра. Израснаха заедно. Момичето (Еклима), което се роди с Кабил, беше много красиво. Кабил пожела да се ожени за нея. Хазрети Адем му каза: **“Такава е заповедта на Аллаху теая: не може да се ожениш за нея. Ако не ми вярваш, поднесете по един курбан на Аллаху теая, заедно с Хабил. Чийто курбан се приеме, нека той се ожени за Еклима.”**

Хабил, който беше пастир, сложи на едно място овен, а Кабил, който беше земеделец, – сноп жито. Тогава приетият курбан го изгаряше огън, спускащ се от небето. Огънят изгори курбана на Хабил, без да докосне снопа на Кабил. Кабил се ядоса и уби своя брат.

“Разкажи им за правдивата история на двамата синове на Адем, как принесоха жертва и на единия бе приета, ала на другия не. [Кабил, чийто курбан на бе приет, прояви завист към своя брат Хабил и] рече: “Кълна се, че ще те убия.” Другият рече: “Аллах приема само от богобоязливите. Кълна се, че ако ти протегнеш ръка към мен, за да ме убиеш, аз не ще протегна ръка към теб, да те убия. Аз се боя от Аллах, Господа на световите. Ще бъдеш от тези, които ще нарамят и моя, и твоя грях [състоящ се в убийство и неподчинение спрямо Аллаху теая и твоя баща], и ще бъдат хвърлени в огъня (на Ада). Ето това е наказанието за угнетителите.” [Кабил не знаеше как се убива човек. Това щеше да е първото убийство в човешката история. Видя как Иблис убива една птица с камък по главата и] **Подтикнат от своя нефс той уби своя брат** [удряйки го с камък в главата] **и стана от губещите** (отивайки в Ада). [Кабил не знаеше, че мъртвите трябва да се погребват.] **Аллах, за да му покаже как да погребва тялото на своя брат, проводи гарван, който**

своя брат. В замяна на Хабил Аллаху теаля дари Адем “алейхисселям” с нов син, Шит. Макар че всички деца на Адем “алейхисселям” се раждаха близнаци, Шит “алейхисселям” направи изключение. Името Шит е на еврейски, на арабски е Шис и означава “дар от Аллаху теаля”.

Шит “алейхисселям” носеше на чело сиянието на последния пророк Мухаммед “алейхисселям” и Адем “алейхисселям” го обичаше премного. Стори го гаватар над всички свои синове и халиф на земята. Научи го на божествени тайни и всички науки.

Адем “алейхисселям” – във връзка с това сияние – изпълни следното завещание: “О, синко! Сиящата светлина на твоето чело е на последния пророк Мухаммед “алейхисселям”. Предай я на вярващи, чисти и целомъдрени жени, и завещай същото на своя син.”

Съгласно тази заръка Шит “алейхисселям” се ожени за праведно момиче и направи същото завещание на своите синове, които, от своя страна, на техните.

След смъртта на Адем “алейхисселям” Аллаху теаля дари Шит “алейхисселям” с пророчество и петдесет сухуфа. Те съдържаха многобройни знания относно природни науки, математика, промишленост, химия и още какви ли не други.

В негово време хората се размножиха и разпространиха навсякъде. Шит “алейхисселям” им съобщи повелите на Аллаху теаля и ги призова към вяра.

ровеше земята [за да погребее мъртъв гарван]. (Кабил) рече: “Горко ми, не можах да стана колкото този гарван в погребвано на трупа на моя брат.” (Маиде: 27-31)

Кабил взе сестра си, за която искаше да се ожени, и избяга. Обикаля безцелно години наред. Иблис му се изпречи на пътя и каза: “Жертвата на Хабил бе приета и изгорена от огъня, защото той бе негов поклонник. Направи същото и ти, подклаждайки огън, който да почиташ ти и твоите поколения.” Подведе Кабил и той го последва. Така възниква огнепоклонничеството. Потомците на Кабил се превърнаха в развратен народ. Изработиха музикални инструменти и потънаха във веселия и игри. Започнаха да пият алкохол, да прелюбодестват и да се покланят на огъня. След време Аллаху теаля ги удави във всемирния потоп във времето на Нух “алейхисселям.”

Основите на религията му съвпадаха с тези на Адем “алейхисселям”. Живя най-вече в Шам и изпълни своя призив към хората. Основа хиляда града и начерта техните граници. На вратата на всеки един от тях беше изписано “**Ля иляхе илляллах Адем сафиййуллах Мухаммед Хабибуллах**”. Неговите синове живяха в благоустроени градове и изпълняваха заповедите на Аллаху теаля. Прекараха изключително спокоен и радостен живот. Сред тях нямаше вражда и ненавист. Пазеха се от зло, харам и непокорство.

Шит “алейхисселям” потегли от Шам за Йемен и призова към вяра синовете на Кабил, които живеяха в заблуда и разврат. Те не приеха призива и настояха в неверието. Шит “алейхисселям” води война с тях и стана първия човек, който е ползвал сабя. Една част от тях погинаха във война, а други бяха пленени. Построи Кяабе заедно с Адем “алейхисселям” или своите братя, ползвайки камъни от глина.

Сиянието на Мухаммед “алейхисселям” премина в неговия син Енуш. Шит “алейхисселям” направи същото завещание – като това на Адем “алейхисселям” – на своя син и го назначи за халиф на света. Почина, когато беше на около 900 годишна възраст. Пророчеството му продължи над 200 години.

След него човешкото население нарасна още повече и се отклони от правия път. Проявиха голям разврат и затънаха в заблуда. Аллаху теаля им изпрати като пейгамбер Идрис “алейхисселям”.

Шит “алейхисселям” беше по-красив и достоен от всички синове на Адем “алейхисселям”. Тъй като беше същинско копие на своя баща по отношение на визия и морал, Адем “алейхисселям” го обичаше повече от всички други.

Идрис “алейхисселям” [Енох]

Той е от пророците, чиито имена фигурират в Коран-и керим. Внук е на Шит “алейхисселям”. В еврейския Теврат се споменава като Ханух, а на арабски името му е преведено като Ахнух. В Коран-и керим е споменат като Идрис. Тъй като е дарен с

пророчество, мъдрост и власт, е наречен още “Муселлес ин-Ни’ме” (човек, дарен с три блага). Името на баща му е Йерд, а на майка му Берре или Ешвет. Предадено е, че е роден във Вавилон или Мунф, Египет. Дарен е с 30 сухуфа (малки книги) и е възнесен жив на небето.

След Адем “алейхисселям” и Шит “алейхисселям” хората се развалиха в материален и духовен аспект. Вършеха всякакво зло, приемаха харамите за халял и прелюбодействаха. Бяха потънали във веселия и удоволствия. Идрис “алейхисселям” е изпратен като пророк на племе от потомците на Кабил. На тези хора, които вършеха всякакви грехове, злини и грозотии, съобщи повелите и забраните на Аллаху теаля, и търпеливо ги наставлява, че трябва да служат на Аллаху теаля, казвайки: **“Няма друг бог, освен Аллах. Служете само на Него! Спасете се от наказание в Джехеннема, вършейки повелите и отбягвайки забраните на Аллаху теаля! Не се привързвайте към земното! Изхвърлете от сърцата си земната обич! Не се отделяйте от справедливост в делата и във взаимоотношенията с хората! Кланяйте намаз в отреденото време и по начин, по който ви съобщих, държете орудж и давайте зекят! Когато станете джунуб, изкъпете се! Не консумирайте свинско, магарешко и куче месо! Пазете се от питиета и вещества, които опияняват и заличават разума!”** Аллаху теаля му изпрати 30 сухуфа. При него Джебраил “алейхисселям” дойде четири пъти и предаде повелите и забраните на Аллаху теаля.

Идрис “алейхисселям” посочи на своя народ качества и признаците на бъдещите пейгамбери и Мухаммед “алейхисселям”. Разказа им с всички подробности за предстоящия потоп на Нух “алейхисселям” и пророка на последното време Мухаммед “алейхисселям”. Показа многобройни чудеса, потвърждаващи своето пророчество ала малцина се подчиниха. Според едно предание в него повярваха само хиляда души. Повечето от хората му се противопоставиха и поради това се изсели от Вавилон в Египет. Установи се да живее тук, заедно със своите последователи. Аллаху теаля му отреди да говори на седемдесет и два езика. Призова всеки народ към истината на неговия му език. Изработи оръжия и воюва с неверниците.

Научи хората да устройват градове и управляват. Основа сто града. Най-малкият от тях е град Реха край Диярбекир. Всеки народ, научавайки тези закони, построи в своя си район още многобройни градове.

Научи хората на различни науки. Преподаде уроци на много хора по отношение на природни знания и математика. Спомена за изключителни тънкости в науката, медицината и астрономията. Аллаху теаля го научи на строежа и структурата на небесата, дълбоки знания по отношение на звездите и броя на годините. Идрис “алейхисселям” научи своя народ да пише и шие с игла. Преподадените от него знания бяха дар от Аллаху теаля, защото хората чрез полагане на усилие и впрягане на умствени възможности не биха стигнали до тях. Древните гърци и последвалите ги философи научиха за знанията по физика, химия и медицина от книгата на Идрис “алейхисселям”.

Дълги години призова хората към правата религия. Населените райони на земята ги раздели на три части и на всяка назначи по един наместник. След известно време, в деня ашуре, Аллаху теаля го възнесе жив на небето. Към края на земния му живот при него на посещение дойде Азраил “алейхисселям”. Идрис “алейхисселям” му каза: **“Отнеми душата ми за една секунда.”** При това Аллаху теаля повели на Азраил “алейхисселям”: **“Отнеми душата му!”** Азраил “алейхисселям” изпълни повеленията и отне душата на Идрис “алейхисселям”, след което пак я върна. Идрис “алейхисселям” се обърна към меляикето и му каза: **“Заведи ме в небесата. Нека видя Дженнета и Джехеннема.”** Аллаху теаля повели на ангела да изпълни желанието на Идрис “алейхисселям”. Идрис “алейхисселям” видя Джехеннема и влезе в Дженнета ала щом го видя, не пожела да излезе. Когато го запитаха “Защо не излизаш?”, отговори: **“Аллаху теаля казва “Всеки нефс ще изпита смъртта.” Аз изпитах! Аллаху теаля казва “Всеки ще посети Джехеннема.” Аз посетих! Аллаху теаля казва “Те няма да излязат оттам (Дженнета)” и ето защо аз не искам да изляза от тук.”** При това Аллаху теаля прати вахий на Азраил “алейхисселям” и му каза да го остави там. Това е съобщено в 57-о знамение на сура Мерйем, където по смисъл се казва: **“Ние го въздигнахме на извисено място.”** Учените по тefsир са казали, че под “извисено място” се има предвид

“степената на пророк и близост до Аллаху теаля” или “Дженнет”, или шесто, или четвърто небе.

В един хадис-и шериф, предаден от Бухари и Муслим, Пейгамберът ни “алейхисселям” казва, че е видял Идрис “алейхисселям” на четвъртото небе. След възнесението на Идрис “алейхисселям” онези, които го обичаха много, не успяха да понесат мъката по раздялата. За спомен направиха негово изображение. Идните поколения помислиха този образ за божество и изваяха многобройни статуи, на които започнаха да се кланят. Това доведе до историческата поява на идолопоклонничеството.

Идрис “алейхисселям” знаеше броя на листата по дърветата. Четеше тесбих, казвайки “**би адедил-еврак**”, т.е. толкова, колкото са листата. Притежаваше знания по астрономия. Когато призова своя народ към вяра, те поискаха от него да им съобщи за съзвездията, тяхното местоположение и характеристики. Идрис “алейхисселям” им предаде просторна информация за звездите. Ето защо астрономическите знания датират от него време насам. Меляикетата идваха при него на групи, за да го посетят. Той знаеше името, задължението и тесбиха на всяко едно от тях. Виждаше как летят на небето. Когато заповядаше на облаците да се разпръснат, те се подчиняваха и разговаряха с него. Това са чудесата на Идрис “алейхисселям”, с които го дари Аллаху теаля.

Някои от мъдрите слова на Идрис “алейхисселям” са както следва:

- **Колкото расте позицията на разумния човек, толкова расте и снизхождението му.**
- **Невежият, на каквато и позиция да е, приема прозорливите за презрени и долни.**
- **Разумният човек търси мъдростта.**
- **Без значение колко ниска е земната степен на разумния човек, той в очите на прозорливите е много ценен.**
- **Да се установиш на място, където няма справедлив владетел, влиятелен съдник, лекар-специалист и течаща вода е равносилно на опит за унищожение на своя живот и имот.**

- **Мъдростта е живот. Не завиждайте на хората заради техните блага, защото те в много малка степен умеят да се възползват от тях.**
- **Истинската обич между приятели е тази, която не цели облага или защита.**
- **Онзи, който се опитва да спечели онова, което е в повече от нуждата му, не може да бъде наситен с нищо.**
- **Най-голямата тъмнина е невежеството.**
- **Ненаситните, алчните и гневливите са обречени на постоянна мъка и тъга.**
- **О, човече, не бъди: като дете, когато огладнееш; като разюздан роб, когато се нахраниш; като престъпен простак, когато се сдобиеш с имот.**
- **Най-ценната скъпоценност на човека е неговият акъл. Най-ценното нещо, което не сторва своя собственик да съжалява, е праведното дело.**
- **Най-ценното качество е: да се гони правда в момент на яд; да се проявява щедрост в момент на нужда; да се прощава в момент, когато може да се накаже.**

Освен думите, делата на Идрис “алейхисселям” бяха също премъдри. За него се споменава в сура Мерйем и Енбия.

Нух
 “алейхисселям”
 [Ной]

Той е от пророците след Идрис [Енох] “алейхисселям”. Наричан е така заради обилния му плач от страх към Аллаху теаля. В превод “Нух” означава “такъв, който плаче и стене много”. След Идрис “алейхисселям” хората се отклониха от правия път. Тези, които го обичаха силно, не успяха да понесат мъката по раздялата и изготвиха негово изображение. Идните поколения го помислиха за божество и, правейки различни статуи, започнаха да им се кланят. Това е историческото начало на идолопоклонничеството. Сред хората се разпространиха злини като гнет, насилие, фитне и морално падение.

Хазрети Нух израсна в ето такава общност, но още от малък следваше правия път и праведно служеше на Аллаху теаля.

Занимаваше се с неща като поливане, земеделие, животновъдство, дърводелство и строене на къщи. Тотално странеше от злините на разпътни хора. На петдесет годишна възраст Аллаху теалю го изпрати като пророк на хората. Нух “алейхисселям”, изпратен като пророк за всички хора, обеща, че до сетен дъх ще ги призове към вяра и служене на Аллаху теалю. Не му беше пратена нова религия или книга, а беше натоварен да призове към религията на предишните пророци. Призова хората към истина и напътствие в продължение на 950 години. Хората, на които е изпратен като пророк, са описани в Коран-и керим като идолопоклонници, грешници и хора със зли и почернели сърца. В 59-о знамение на сура А’раф по смисъл се казва: **“Без съмнение изпратихме Нух като пророк за народа му.”**

Нух “алейхисселям” каза на своя народ, че им е изпратен като пророк; че трябва да се откажат от вършене на несправедливости и жестокости; и че трябва да повярват в Аллаху теалю и последват законите Му. Но хората, свикнали да угнетяват и властват над други, не повярваха и проявиха вражда. Нух “алейхисселям” ги наставляваше така: **“Аз ви бях изпратен от Аллаху теалю, за да ви покажа правия път, за да премахна гнета и разпространя справедливостта. Съобщавам, че всеки трябва да се откаже от служене на идоли и да рабува на единствения Аллаху теалю.”** Неговият народ упорито се отвърна от призива и остана в заблуда. Много малко хора повярваха в него, но Нух “алейхисселям” безспир и без умора продължи да ги зове към вяра в Аллах. Съобщаваше, че ако откажат, ще бъдат застигнати от наказанието на Аллаху теалю. Хората, освен че не вярваха, запушваха ушите си с пръсти, за да не го чуят, и покриваха главите си с дрехи, за да не го видят. Изтезаваха и последователите му.

Призивът започна да се чува от все по-далеко. Всички научиха и заговориха за него. Това притесняваше неверниците и ги подтикваше към предприемане на все по-крайни мерки. Нух “алейхисселям” се обръщаше към озверяващия се народ така: **“Аз не искам нищо трудно от вас. Откажете се от почитане на идоли и служете на Аллаху теалю. Всяка група сред вас се страхува от друга; понасяте гнет и угнетявате. Бойте се от Аллах и не бъдете нито угнетители, нито угнетени.”**

Годините се нижеха и Нух “алейхисселям” продължаваше своето дело ала твърде малко от хората повярваха. Останалите бяха или богати деспоти или презрени и бедни роби и сиромаси. Моралното падение сред населението се задълбочаваше и хората не отдръпваха ръка от вършене на злини и извращения. Нух “алейхисселям” ги третираше с милост и полагаше усилие за тяхното спасение. Хората не разбираха това и му се противопоставяха; замерваха го с камъни, изпъждаха го от града, рушаха къщата му и го обвиняваха в извращения. Така или иначе не осъзнаха злото, което вършат и не се отвърнаха от заблудата. Тези им дела предизвикаха гнева на Аллаху теаля. Не валя дъжд години наред, имотите и добитъците им погинаха. Градините изсъхнаха, богатствата се изпариха, а потомствата секнаха. Бяха приведени в състояние на крайна бедност и нищета.

Нух “алейхисселям” продължи грижливо да ги наставлява: **“О, народе мой! Тези бели са заради вашите грехове. Той се разгневи на вас заради това, че не се отвърщате от идолопоклонничеството и не служите Нему. Дъждовете секнаха, срещнахте големи трудности. Искайте от вашия Господ опрощение за греховете и дъждове на милостта. Да ви изпита с имоти и деца. Няма начин, ще дойде ден, когато ще умрете. Ще влезете в гроба. Вашия Господ ще ви държи там за определено време и после отново ще ви съживи и въздаде наказание и награда за делата...”** Каза им, че ако не се откажат от това непокорство, ще ги настигнат още по-големи беди.

Народът изобщо не прие неговите наставления и призив. Това състояние е съобщено в 32-о знамение на сура Худ, където по смисъл се казва: **“Казаха: “О, Нух, наистина ти много се бори с нас и беше много упорит в това. От самото начало непрестанно ни плашиш с наказание. Ако говориш истината, донеси ни вече онова наказание, за да го видим. Да става каквото ще.”**

Нух “алейхисселям” не се отказа от своя призив, но ясно осъзна, че никога не ще повярват. Отправи следната дуа:

“Рече Нух “алейхисселям”: “Господи мой! Не оставяй по земята нито един неверник! Ако ги оставиш, те ще заблудят Твоите раби. Освен това, вече няма да имат деца. Ако имат, ще бъдат твърде нечестиви и неверни. О, Господи мой!

Опрости на мен и моите родители, и на всеки вярващ, който влезе в моя дом, и на вярващите мъже и жени. А на угнетителите (неверниците) надбавяй само гибел.” (Нух: 26-28)

“(Нух “алейхисселям” отпрати дуа) и рече: “О, Господи! Наистина моят народ ме взе за лъжец. Вече отсъди между мен и тях, и спаси мен и вярващите, които са заедно с мен.” (Шуара: 117-118)

След тази дуа, Аллаху теалю изпрати следното откровение:

“Ще вярва измежду твоя народ само онзи, който вече е повярвал. Не се опечалявай заради това, че са те отрекли и измъчили. Настана време за отмъщение спрямо тях. И построй кораб под Наш надзор и с Наше откровение! И не Ми отправяй дуа спрямо угнетителите (неверниците)! Те ще бъдат издавени.” (Шуара: 36-37)

След този вахий Нух “алейхисселям” пристъпи към изграждане на кораб. По заповед на Аллаху теалю му помогна Джебраил “алейхисселям” и показа начина, по който трябва да се гради. Му’мините също помагаша. Езичниците, виждайки това, започнаха с подигравките: “Нима започна да се занимаваш и с дърводелство?” Той им отговаряше: **“Вие се подигравате с мен ала ще видите кой ще понесе принизяващото наказание и над кого ще се спусне безкрайно мъчение!”**

Макар че зова хората столетия наред, приближавайки момента на наказанието, Нух “алейхисселям” се обърна към тях така: **“О, хора! Аз съм изпратен със задача от Аллах, за да ви покажа правия път. Наставлявах ви цял един живот. Не ме послушахте, подиграхте се ала аз проявих търпение и покорство. Измъчихте мен и моите последователи. Аллаху теалю ще изчисти земята от гнета и неверието. Елате, приемерте моя призив! Не бъдетe невежи. Подчинете се на Аллах. Аз искам вашето добро. Вие не знаете ала наказанието на Аллах в най-скоро време ще пристигне под формата на голям потоп. Всички онези, които не са повярвали в моите слова, ще погинат. Ето, това е корабът, на който ще се качат вярващите и ще се спасят. Непокорниците, неповярвали в Аллах, ще се издавят. Онзи, който иска да се спаси, нека повярва в мен и потегли на път. Това е моето последно слово, което всеки трябва да чуе.”**

Хората, непослушали и сетните слова на Нух “алейхисселям”, отвърнаха: “О, Нух! Повтаряш това от дълги години, а сега построи голям кораб сред една огромна пустош. Ти ни плашиш с потоп ала ние не вярваме в теб.”

След време строежът приключи. Корабът беше на три етажа. Ясно е посочено в Коран-и керим, че корабът е бил с пещ (параход). В 40-о знамение на сура Худ по смисъл се казва: **“Когато дойде времето за Нашата повеля (наказание) и пещта кипна, повелихме на Нух: “Натовари в него по чифт от всяко животно, от което се извлича полза, и своето семейство, освен онези, за които бе отредено да се издавят, и повярвалите в теб.” А повярвалите в Нух бяха малцина.”**

Когато хората за кораба се подготвиха, хазрети Нух им каза да се качат с името на Аллаху теаля. Всички му’мини, пред очите на онези свирепите неверници, се качиха на кораба, заедно с Нух “алейхисселям”. В Коран-и керим по смисъл се казва: **“Нух “алейхисселям” – на хората, които ще се качат на кораба – каза: “Качете се с името на Аллаху теаля, защото неговото плаване и спиране са с волята на Аллаху теаля. Моят Господ е опрощаващ и спасяващ му’мините от белята на потопа със Своята милост.”** (сура Худ: 41)

Пак в Коран-и керим се казва: **“И когато се настаниш, ти и онези с теб, в кораба, кажи: “Хвала на Аллах, който ни спаси от народа-угнетител (неверен). Настани ме на подвижно място, Ти си Най-добрия сред настаняващите.”** (Му’минун: 28-29)

Сетне се изля изключителен порой, от земята бликна вода и потоци всичко. Нивото на водите надвиши планинските върхове. Корабът остана сред вълни големи като планини. Идолопоклонници се издавиха. Събитието с потопа е описано в сура Камер: 11-12.

Щом потопът започна, Нух “алейхисселям” за пореден път призова своя неверен син Кенан към вяра и му каза да се качи на кораба. Кенан отговори: “Ще се покатеря на тази планина и ще се избавя!” ала една вълна го сграбчи и погълна. Сред издавените беше и жената на Нух “алейхисселям”. Тя също не прие призива. Потопът продължи шест месеца. След това Аллаху теаля повели:

“О, земя! Погълни своята вода и, о, небе, задръж своята вода...” (сура Худ:44) Дъждът спря и водата се отдръпна.

Корабът – на 10-и мухаррем, през деня ашура (ашуре) – заседна върху планината Джуди край Хакяри. Бъдещите поколения се появиха от тримата синове на Нух “алейхисселям”. В тази връзка Нух “алейхисселям” е наречен вторият Адем. Почина на 1000 годишна възраст. От неговия син Сам се появиха арабския, персийския и ромейския народ, от Хам – хората в Индия, Етиопия и Африка, а от Яфес – азиатците и турците. След време хората се размножиха и покриха Азия, Европа, Океания и – преминавайки през Беринговия проток – Америка.

В Коран-и керим Нух “алейхисселям” е описан като шекур, т.е. такъв, което е благодарил много на Аллаху теаля. В много от свещените айети се споменава за него. Има и едноименна сура, където се предава историята му. Той е един от шестимата най-големи пророци, назовани Улюл-азм. Наричан е Неджийуллах (такъв, който винаги се е молел на Аллаху теаля и приемал Неговите фейзове).

За него Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Когато ангелът на смъртта (Азраил “алейхисселям”) дойде при Нух “алейхисселям”, рече: “О, Нух, ти си най-старият сред пейгамберите, имаше дълъг живот, молитвите ти се приемаха. Как би описал земния живот?” Нух “алейхисселям” отговори: “Той е като състоянието на онзи човек, за когото е направена къща с две врати: влиза през едната и излиза през другата.”**

Чудесата на Нух “алейхисселям”:

1. Веднъж при него дойде група от неговия народ и го помоли да превърне големите камъни в района в пръст. Аллаху теаля изпрати Джебраил “алейхисселям” и каза: **“Кажете на моя Пратеник да посочи с пръст въпросните скали.”** Нух “алейхисселям” изпълни повелята и всички скали се превърнаха в пръст. В името на това събитие дванадесетима души от народа приеха вярата (станаха му’мини).
2. Виждаше и описваше далечни неща.
3. Изкарваше вода от безводни места.
4. Когато сочеше, дърветата излизаха от земята със своите корени и се преместваха другаде.

5. Отправяше дуа и от изсъхнали дървета се подаваха плодове.
6. Отправяше дуа и започваше да вали от безоблачно небе.
7. Чрез негова дуа неща, като пясък, пръст и глина, се превръщаха в хранителни продукти. Когато корабът заседна върху Джуди, му'мините поискаха храна, за да се избавят от глада. Той отправи дуа и част от пръстта и пясъка се превърнаха в хранителни продукти.
8. Макар че му'мините бяха малобройни, те, с дуата на Нух "алейхисселям", се размножиха за кратко време и населението забележително нарасна.
9. Едно току-що посадено от него дръвче роди разноцветни плодове.

Худ
"алейхисселям"
[Евер]

Той е пророк, изпратен за народа на Ад в Йемен. Потомък е на Сам, който е син на Нух "алейхисселям". Другото му име е Абир, а прякорът – Небиййуллах. Името му е посочено в Коран-и керим.

Роди се в област Ахкяф, между Аден и Умман (Оман). Още от дете прекарваше време в служене на Аллаху теаля. От време на време се занимаваше и с търговия. Притежаваше много милосърден и щедър характер. Имаше изключително красиво лице.

Ад, един от внуците на Нух "алейхисселям", след потопа се засели в област Ахкяф, намираща се около Хадрамут, Йемен. Неговите деца се размножиха и се появи голям народ, наречен народа на Ад (адити). В местността имаше голям берекет. Навсякъде имаше градини и лозя, на всяка крачка извори и реки, разнолики цветя и плодове. Народът забогатя и изгради великолепни дворци. Извайваха от скалите грамадни колони и строяха върху тях изумителни сгради, а вътре изграждаха големи градини и басейни. Всичко беше потънало в ненагледен лукс и разкош. По отношение на материално благо бяха постигнали всичко, за което може да се мечтае. Тези хора, които се бяха прославили със своите телесна сила, дълголетие и височина, с

течение на времето, повлияни от големите богатства и сила, забравиха религиозното знание и справедливият отначало народ затъна в заблуда. Хората, свидетели на потопа, бяха починали, земята се беше възстановила от разрушението и събитието постепенно беше изчезнало от паметта на хората. Адитите проявиха високомерие и арогантност. В Коран-и керим по смисъл се казва: **“Адитите се възгордяха без право на земята и рекоха: “Кой е по-силен от нас?”** Забравиха за Аллаху теалю и започнаха да се кланят на различни идоли, като Самед, Самуд, Сада и Хеба. Дори и не мислеха, че те и целият свят си има Създател. Със своите богатства всяваха терор и ужас наоколо, бедните и немощни племена станаха под тяхна тирания. Сторваха ги да работят за тях като роби и ги убиваха с разнородни изтезания. Гаврата със слабите беше средство за развлечение и върху тях правеха тестове за издръжливост. Бедняците, които не харесваха, ги хвърляха от много високи сгради. Край пътищата слагаха различни знаци, ужким сочещи по-преки пътища, с цел да заблудят пътниците. Безпомощните хора, незнаещи за истинските им намерения, се заблуждаваха и попадаха в знойна пустиня. Адитите ги гледаха как умират от жажда и глад, и как се превръщат в храна за животните. Долните им души изпитваха наслада от тези подлости и садизми.

Аллаху теалю, за да ги върне към правия път, им прати Худ “алейхисселям” като пейгамбер. В Коран-и керим по смисъл се казва: **“И при адитите пратихме брат им Худ (алейхисселям) като пророк. Каза: “О, народе мой, служете на Аллаху теалю. Няма друг, освен Него, който да заслужава поклонение. Нима няма да се боите още от наказанието Му.”** (сура Араф:65)

Худ “алейхисселям” започна да ги зове към истината. Каза им да се откажат от служене на идоли, вършене на гнет и грехове, да се покаят и поклонят на Аллаху теалю. Адитите обаче проявиха грубост и го взеха за лъжец.

Худ “алейхисселям” им каза:

- **Ако не се върнете към правия път, знайте, че аз изпълнявам своето задължение към вас; моят Господ ще ви прати болезнено мъчение. Ще погинете.**
- Докато не покажеш чудо, няма да се отвърнем от нашите идоли! – отвърнаха разюзданите адити.

- **Какво чудо искате?**
- Нека вятърът смени посока по твое желание!

Худ “алейхисселям” отправи дуа и Аллаху теаля му повели: **“Посочи с пръст, към която посока възжелаеш.”** С молитвата на Худ “алейхисселям” и това чудо се състоя. Поискаха от него да превърне големите скали в пръст. И това стана ала не повярваха и още повече се озвериха; пожелаха да превърне вълната в коприна. Худ “алейхисселям” отправи дуа и вълната се превърна в коприна ала пак не повярваха. Нима дойде да ни отделиш от идолите? Ако говориш истината, хайде, доведи ни онова мъчение, с което ни заплашваш. Нека да го видим, казаха адитите.

Худ “алейхисселям” призова своя народ към вяра ала твърде малко от тях повярваха. Пребиха го, докато изпадне в несвяст. Худ “алейхисселям” разбра, че няма да се оправят и отправи беддуа: **“О, Господи! Ти виждаш всичко. Аз им предадох моето пророчество. О, Господи! Прати им беда, за да се поучат.”** Аллаху теаля прие тази молитва и прати на адитите суша и недоимък. Кладенците изсъхнаха в продължение на три години. Зеленината пожълтя. Прочутите им градини изсъхнаха. Хората изпаднаха в нужда от капка вода и залък хляб. Животните измряха от жажда. Вееше постоянен, задушлив и сух вятър. Хората едвам отваряха усти и поемаха дъх. От прах едвам успяваха да видят един друг.

Междувременно Худ “алейхисселям” продължи да ги зове към вяра и покаяние. В Коран-и керим по смисъл се казва:

“О, народе мой! Молете за опрощение вашия Господ и се покайте пред Него, за да ви изпрати от небето обилен дъжд, и да се размножите, надбавяйки Той сила върху вашата сила. Не се отмятайте от вярата, упорствайки във вашите грехове.”
(Худ:52)

Сетният призив на Худ “алейхисселям” не стигна да ги въведе в правия път. Направиха опит за изтезание и убийство. Аллаху теаля събщи на Худ “алейхисселям”, че наказанието на адитите е на път да дойде. Една сутрин той събра му’мините на едно място. На зазоряване на хоризонта се появи черен облак. Ето, за нас идва дъжд, рекоха адитите и толкова се зарадваха, че се събраха да го посрещнат. **Не, това е болезнен вятър. Ще затрие**

всичко, отвърна Худ “алейхисселям”. Облакът издаваше мощен трясък. Худ “алейхисселям”, намирайки се на една висока планина, заедно с му’мините, отправи зов към своя народ: **“О, адити! Ако не виждате това наказание, което хвърля сянка върху вас и се показва във вид на облак, тежко ви! Преди да се е стоварил върху главите ви и преди да не е останало място за бягане, елате, повярвайте в Аллах.”** Адитите изобщо не му обърнаха внимание и си рекоха: “Нека потърпим! Този вятър предшества обилен дъжд.” Яростният и леден вятър изпокри цялата долина с гибелен тътен и замята всичко във въздуха, подобно на сламени частици. Адитите, за да се спасят от урагана, прегърнаха дървета и скали ала полетяха във въздуха заедно с тях и се разкъсаха на парчета. Вятърът ги издигаше на голяма височина, замяташе ги като съчки и ги блъскаше по лице в земята. Всички погинаха до един и паднаха на земята безжизнени. Вятърът ги отвя и изхвърли в морето. Нито от тях, нито от техните имоти не остана и помен. В Коран-и керим по смисъл се казва:

“И накрая с милост от Нас спасихме Худ и повярвалите в него, и изкоренихме (заличихме) онези, които взеха адетите за лъжа и не повярваха.” (Араф:72)

Худ “алейхисселям” и неговите последователите не пострадаха от тази мощна стихия. Свирепият ураган, унищожил неверниците, за тях се прояви като прохладен и приятен полъх.

След гибелта на адитите Худ “алейхисселям” и неговите последователи дойдоха в сияйната Мекка. Той, край мястото на Кяабе извърши поклонения, и там почина. Според предание гробът му е в Харем-и шериф, на място, наречено Хиджр.

Салих
“алейхисселям”
[Шела]

Салих “алейхисселям” е внук на хазрети Адем от 19-о коляно. Изпратен е като пейгамбер на самудяните.

Когато Худ “алейхисселям” беше изпратен като пророк на адитите, те не повярваха и Аллаху теаля ги наказа с болезнено мъчение. Повярвалите сред тях се спасиха от гибел и потърсиха

нови земи за живот. Разпръснаха се из различни краища. Сред тях бяха и потомците на Семуд (Самуд), които се установиха в област Хиджр, отстояща между Шам и Хиджаз. Наречени са още Есхаб-ул-Хиджр. Техният брой се увеличи от ден на ден и се появиха девет племена. Положиха голямо старание и изградиха градини. За да се опазят от сухия зной на пустинята, издълбаха планините и построиха дворци по върховете и ливадите. Напреднаха много в изкуството и занаятите. Аллаху теая – подобно на адитите – ги дари със земни блага и дълголетие. Продължителността на живота им беше между 300 и 1000 години. С времето се отдадоха на веселия и удоволствия и постепенно се отделиха от истинската религия, предадена от Худ “алейхисселям”. Племенните вождове започнаха да угнетяват и това съвсем ускори духовното падение. Накрая се стигна дотам, че изработиха кумири от дърво и камък и започнаха да им служат. Отделиха се от вяра в Аллаху теая и се превърнаха в разюздан и невеж народ. Повярвалите в Худ “алейхисселям” ги наставляваха и ги учеха как Аллаху теая е погубил адитите. Самудяните, свикнали да слушат тези неща, им казаха: “Те погинаха, защото не бяха построили стабилни сгради. Изградиха къщи и палатки върху пясъка и затова вятърът ги отнесе, заедно с населението. Ние дълбаем планините и строим къщи с железни врати. Вятърът не може да ги събори и да ни навреди. Ние сме строго привързани към нашите божества. Винаги ще служим на тях и ще им поднасяме курбани.” Качиха се на планината Кесиб и започнаха да извайват една огромна скала. Изградиха очи на този идол, гърди като на говедо и крака като на кон. После го изпокриха със злато, а на главата сложиха златна корона, окичена с различни скъпоценности. После застанаха пред него и сведоха чела в седжде. Техният главатар им повели да построят сграда за този идол и да го украсят със злато и сребро; да постелят земята с коприна и да построят още къщи около главната, която да напълнят с кумири и кандила. После назначиха на длъжност знатните сред народа и отделиха огромно количество злато за издръжка на комплекса. С течение на времето самудяните потънаха в имот и разкош. Животните им напълниха долините, а дърветата започнаха да раждат по два пъти на година. Моралното падение стигна дотам, че жените канеха мъжете на

прелюбодеяние. Съревноваваха се в лъжата, измяната и убиването на хора.

Салих “алейхисселям” живееше сред тях и имаше добри взаимоотношение с всички. Помагаше на бедните и притежаваше велик морал, заради което го обичаха. Когато стана на 40 години, Аллаху теаля го изпрати като пророк на самудяните, за да им покаже правия път. Той ги призова към вяра и упорито ги наставлява да се откажат от служене на идоли, вършене на жестокости и всякакви други злини. Каза им: **“Наистина аз съм изпратен за вас доверен пейгамбер. Вече се бойте от Аллах и ми се покорете.”**

Малцина от тях повярваха. Мнозинството упорито настояха в неверието. Безверниците, разчитащи на своите богатства и свикнали с удоволствия и вършене на злини, му отвърщаха: “Ти не си нищо друго, освен човек като нас!” и го приеха за омагьосан и лъжец. Салих “алейхисселям” продължи да ги зове към вяра и каза: **“О, самудяни, нима смятате, че ще останете тук за вечно сред тези красиви лозя и градини, зелени посеви, златни жита, прекрасни фурми и потоци? Кой построи тези къщи, а кой ги населява сега? Мислите ли изобщо? Кой бяха първите собственици на тези лозя и градини, а кой ги ползва днес? Може би и те, като вас, си мислеха, че ще останат тук за вечно. Ала всички умряха и си отидоха. И вие ще умрете като тях. Тези неща няма да останат за вас. В отвъдното ще бъде поискана от вас равносметка за всички ваши дела. Сега, докато има още време, ми се подчинете. Проумейте го добре, че онези, които днес ви карат да сте непокорни към Аллах, няма да успеят да опазят себе си и вас от божественото наказание, защото и те са безсилни хора като вас.”**

Аллаху теаля, за да откаже самудяните от непокорство и разюзданост, стори техните жени безплодни. Дърветата изсъхнаха и престанаха да раждат. Всички техни води, с изключение на един извор, изсъхнаха. Самудяните с ярост и омраза дойдоха при Салих “алейхисселям” и му казаха: “О, Салих! Пусна развала сред нас. Напакости нас, нашите имоти и деца. Махай се отгук! Ако ли не, ще те убием!” Салих “алейхисселям” се отдели за известно време от тях и отиде по безлюдни места. След време пак се върна и призова самудяните

към вяра. Те поискаха от него да им покаже чудо. Салих “алейхисселям” показа ала пак не повярваха.

Един ден отново дойдоха при Салих “алейхисселям” и му казаха: “Ако говориш истината, изкарай от тези стръмни скали женска камила с червена козина и в предродилно състояние. Тогава ще ти повярваме.” Всъщност мислеха, че Салих “алейхисселям” няма да успее това изумително за човека дело и ще се изложи. Салих “алейхисселям” каза: **“Силата на Аллаху теаля стига за всичко. Ако видите това чудо да се състои, бихте ли се съгласили водата от течащия извор да е нейна за един ден и после един за вас?”** Самудяните, мислейки че това никога няма да се случи, рекоха: “Да, приехме и това условие.”

Салих “алейхисселям” всъщност възнамеряваше с тази вода, която е в малки количества и присвоена от неверниците, да помогне на изпадналите в затруднение. Искаше да даде водата от дела на камилата на бедните и слабите. Каза им: **“Не забравяйте за уговорката с мен. Ако навредите на камилата, когато излезе, и забравите за думата, ще ви сполети болезнено мъчение.”** Самудяните рекоха: “Ти изкарай камилата, ще приемем всичко, което искаш. Ако постъпим иначе, ще приемем и наказанието.” Накрая се насъбраха пред скалите на планината, от която поискаха да излезе камила, и зачакаха.

Салих “алейхисселям” помоли Аллаху теаля за чудо и Той прие дуата му. Скалата се отвори и излезе точно такава камила, каквато искаха. Тя започна волно да върви сред самудяните, които се бяха подредили в два реда и замръзнали от почуда, и сетне роди. Част от свидетелите повярваха. А другите, като видяха, че интересите им ще пострадат и ще трябва да престанат със злините, настояха в неверието. Салих “алейхисселям” ги предупреди, че трябва да спазят обещанието или тежко мъчение ще се спусне над тях, но не се отказаха от ината и неверието. Подялбата на водата им се стори тежка и започнаха да търсят изход от ситуацията.

По чудо камилата, заедно със своето малко, обикаляше навсякъде и когато дойдеше нейния ред, изпиваше всичката вода за деня. Тонове вода изчезваха в тялото ѝ. След като водата привършеше, сядаше на устата на извора, а му’мините издохваха от нея мляко, колкото би стигнало за цяло едно племе. Пиеха от

него и приготвяха храни. Това увеличи вярата на му'мините и неверието на неверниците. Самудяните, изпаднали в състояние на безсилие пред това чудо, заплануваха да убият камилата. В момент, когато Салих "алейхисселям" ги наставляваше и призоваваше към вярата, неверниците посочиха пещата от извора вода камила и рекоха: "Ще погинем ако избием тази камила, така ли? Ех, наблюдавай как ще я убием!"

Най-накрая, кроейки различни планове, убиха животното и рекоха: "Ето, убихме камилата. Ако си пророк, както твърдиш, докарай мъчението."

Салих "алейхисселям" търпеливо и милостиво наставлява този разюздан народ: **"О, народе! Какво е това от вас? Убийте и тази камила, която беше изпитание за вас. Проявихте упорство в ината и греха. Въпреки всичко вратата на покаянието е отворена. Защо искате наказанието да дойде, покайте се!"** Самудяните отново се отнесоха сурово и започнаха да планират убийството на Салих "алейхисселям", неговите семейство и последователи.

Салих "алейхисселям" ги предупреди: **"Останете по вашия край още три дни. Първия ден лицата ви ще пожълтеят, втория ще почервенят, третия ще почернеят, а четвъртия ще дойде наказанието над вас и ще ви погуби."**

Въпросните дни настанаха, а самудяните пристъпиха към изпълнение на плана за убийство. Джебраил "алейхисселям" дойде и предупреди пейгамбера, а той, от своя страна, събра му'мините и се отдалечи оттам.

Първия ден се случиха странни неща. От местата, където е стъпвала камилата, бликна кръв, листата на дърветата почервеняха, водата на извора придоби кървавочервен цвят, а лицата на хората пожълтяха. Втория ден лицата станаха червени като помазани с кръв. Самудяните, виждайки тези признаци, повярваха, че ще дойде наказанието и застанаха. Третия ден, когато лицата им почерняха, обкръжиха къщата на Салих "алейхисселям" и я нападнаха ала видяха, че си е заминал. След полунощ, призори на следващия ден, се появи силен трясък, от околните планини бликнаха огньовете и унищожиха местността на самудяните. Уплахата от труса ги уби до един.

“Мощният вик на Джебраил “алейхисселям” ги обзе самудяните на сутринта. Всички до един погинаха. И не ги избави от наказание техните стабилни къщи, имоти и голямо население.” (Хиджр: 83-84)

“Изпратихме срещу тях вика на Джебраил “алейхисселям” и станаха като сухите сламки на сеното.” (Камер: 31)

“С могъщ глас от небето се случи сътресение, сърцата им се скъсаха и паднаха по лице, и погинаха в домовете си.” (Араф: 78)

След това събитие местността никога повече не процъфтя, стана така сякаш никой преди не бе живял там.

След гибелта на народа, Салих “алейхисселям”, заедно с повярвалите, погледна с поука заличения град и рече: **“О, народе мой! Не поисках никаква отплата от вас, само ви призовах към вяра. Многократно ви наставлявах, за да не изпаднете в това сегашно състояние. Но вие не послушахте и сетне наказанието ви застигна.”**

В различни айети от Коран-и керим се споменава за Салих “алейхисселям”, самудяните и тяхната гибел.

“Що се отнася до самудяните: Ние показахме правия път и на тях ала те предпочетоха слепотата (невежеството и заблудата) пред напътствието. Заради греховете ги обхвана мълнията на силното наказание. И спасихме онези, които повярваха и се бояха от Моето наказание.” (сура Фуссият: 17-18)

Чудесата на Салих “алейхисселям”:

1. Изкара камила от скалата.
2. В местността на самудяните нямаше друго дърво, освен така нареченото хамт. Отидоха при Салих “алейхисселям” и му казаха: “Ако си истински пейгамбер, стори тези дървета да родят!” Когато отправи дуа, всички те родиха разнородни плодове.
3. С берекета на неговата дуа от една голяма скала бликна вода.
4. Огънят не подейства на неговата палатка. Събитието е следното: самудяните бяха овцевъди. Прекарваха някои месеци от годината в палатки сред ливади и плата. Един от неверниците подпали палатката на Салих “алейхисселям”. Другите неверници се обърнаха към него и с подигравателен

тон му казаха: “Ако си истински пейгамбер, изгаси огъня!” Салих “алейхисселям” отправи дуа и огънят в неговата палатка изгасна ала всички палатки на неверниците пламнаха и заедно с вещите в тях станаха на пепел.

Зулкарнейн “алейхисселям”

Пророк или евлия. В Коран-и керим са споменати неговите случка и походи на Запад и Изток. Същинското му име бе Искендер. Тъй като отиде на Запад и Изток, е наречен още Искендер-и Зулкарнейн. Той бе от рода на Йафес, сина на Нух “алейхисселям”. Не е ясно дали е пейгамбер или не. Живя много преди Мунзир Искендер от Йемен и Искендер (Александър) Македонски, ученик на Аристотел.

Аллаху теаля възложи на Своя праведен раб Зулкарнейн “алейхисселям” задача да съобщи на хората из света божествените заповеди и забрани. Зулкарнейн “алейхисселям” отправи дуа към Аллаху теаля и Го помоли да му дари сила и посочи с кои знание и справедливост да властва над тях.

Аллаху теаля му каза: **“Ще те даря със сила, за да изпълниш възложението. Ще отворя твоите гърди и ще бъдеш приведен в състояние на можење на всичко. Ще отворя твоя говор, ще разширя твоео слово, ще отворя твоите уши и ще чуеш далечините. Ще разширя твоята проникателност и ще видиш далечините, ще може да проникнеш във всичко. Всичко, което направиш, ще е стабилно. Ще те даря с каквото пожелаеш. Ще те даря с внушителност, така че никой не ще може да те погледне на криво. Ще ти помагам; нищо няма да ти навреди. Ще те подсиля; нищо не ще те победи. Ще даря със сила твоео сърце и не ще се побоиш от нищо. Ще дам светлото и тъмата на твое разположение и ще ги сторя твои воини. Отпред светлото ще ти показва пътя, а отзад тъмата ще те гварди.”**

Аллаху теаля даде под негова команда облаците и още други неща. Дари го със знание, сила и власт над хората, и още две знамена – бяло и черно. Щом в тъмна ноц развееше бялото, всичко навред се давеше в светлина. Щом възжелаеше врагът да

остане в тъма, развяваше черното и посред бял ден вражеската страна затъваше в съвършен мрак, а неговата в светлина, и за късо време надделяваше над него. Пред него на всеки поход се случваше да е светло, а в тила тъмно. Държавата му се разшири и укрепна с голяма скорост. Постара се да разчуе из целия мир повелите и забраните на Аллаху теаля.

Негов везир и военачалник бе Хъзър “алейхисселям”, сина на леля му. По заповед на Аллаху теаля с армия от му’мини пое първо на Запад. Из всички места, докъдето беше стигнал, призова безверниците към правата религия. Извърши добрини на хората. С онези, които не приеха призива, поде войни. Стигна до крайната точка на населените места на запад. Там свършваше сушата и започваше морето. Когато стигна там, намери един безверен народ, който се обличаше в дрехи от животинска кожа и се препитаваше с неща, които морето изхвърляше и бяха от рода на рибата. Зулкарнейн “алейхисселям” ги призова към вяра с благо поведение. Част от тях повярваха, а други се отвърнаха. Зулкарнейн “алейхисселям” се насочи към втората група и я остави в тъмнина, която ги доведе до състояние на изумление. Разкаяха се и приеха битието и единството на Аллаху теаля.

Зулкарнейн “алейхисселям”, заедно с армия от му’мини, призова всички народи, които срещна, към вяра. Възжела от тях да повярват и служат на Аллаху теаля. Безверниците ги наказа. Отиде пеш до благословена Мека и извърши хадж. Срещна се с Ибрахим “алейхисселям” и получи неговите дуи и наставления. После се насочи на Изток. Стигна до най-източната земя, която слънцето огряваше най-напред. Призова тамошния народ, живеещ в подземни помещения, към правата религия. После устрои поход на Север. Стигна до място между две планини. Срещна многолюден народ. Призова и него към вяра. Царят посрещна Зулкарнейн “алейхисселям” с добро и му предложи дарове. Прие с народа правата религия и стана обект на похвалите на хазрети Зулкарнейн. Царят му се оплака от зловредните народи Йеджудж и Меджудж (Гог и Магог). Зулкарнейн “алейхисселям”, с помощта на въпросния народ, изгради стена за защита от Йеджудж и Меджудж.

По време на един от походите срещна народ без никакви земни имоти и богатства; препитанието му бе единствено от зеленчуци.

Всеки от тях си копаеше гроб, чистеше го ежедневно и изпълняваше там поклонения. Зулкарнейн “алейхисселям” разговаря и с техния владетел, който му каза, че не отдават никакво значение на земното и – с цел да се сещат за ахирета – правят поклонения вътре в самите гробове.

С помощта на Аллаху теалю Зулкарнейн “алейхисселям” превзе всички страни на Запад, Изток и Север. След като съобщи на всички повелите и забраните на Аллаху теалю, разпусна войската. Отдели се от хората, когато стигна до местността Думет-ул-Джендел между Медина и Шам. Прекара време в ибадети и служене на Аллаху теалю.

Преди да почине направи следното завещание: **“Когато почина, измийте моето тяло и го покрийте подобаващо. Сложете ме в ковчег. Пуснете ръцете ми да висят навън, а всички ми имот го натоварете на мулета.”** Изпълниха заръката му и след малко почина. Погребяха го в Мека или в планината Техаме край града. С това си завещание искаше да каже следното: “С последвалите ме воители озаптих Изтока и Запада. Прислугата не ми оказа никакво неподчинение. Завладях света от край до край; имах безчет богатства, но нито едно от тях не е трайно. Както виждате, отивам си в гроба с празни ръце. Земният имот остава в земното. Правете неща, които ще са ви от полза и в ахирета.”

Зулкарнейн “алейхисселям” беше среден на ръст и имаше бяло-червена кожа; беше с красив нрав, изцяло отдаден на Аллаху теалю, снизходителен към народа и справедлив. Беше много усърден в организиране на походи за джихад и благоустройство на страните; не отдаваше значение на земното и печелеше с пот на чело. Плетеше кошници и ги продаваше, с това изкарваше своята прехрана и тази на семейството, а с останалите средства помагаше на бедните. Изгради стена, за да опази хората от злото на Йеджудж и Меджудж.

Според предания стената е построена по молба на турците-му’мини в източна Азия. Тази стена, изградена от камъни и желязо, е различна от познатата нам Китайска стена.

Зулкарнейн “алейхисселям” е споменат в сура Кехф от 83 до 98-и ајет. За него Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Четирима от онези, чиито имена са ви известни, са**

господствали над света; двама от тях са му'мини, а другите двама кяфири. Му'мините са Зулкарнейн и Сюлейман “алейхисселям”, а неверниците – Немруд и Бухтуннасар (Навуходоносор). Петият, който ще властва над света, ще е един от моите синове (внуци), т.е. Мехди.”

Ибрахим
“алейхисселям”
[Авраам]

Той е от пророците, чиито имена фигурират в Коран-и керим и един от шестимата Улюлазм пейгамбери. Изпратен е на келданиите. Той е най-възвишеното творение след нашия пророк Мухаммед “алейхисселям”. Аллаху теаля го нарича “халил” (приятел) и ето защо е назован Халилуллах (Приятеля на Аллаху теаля) или Халилуррахман (Приятеля на Всемилюститвия). Баща му е му'мин на име Тарух, а майка му е вярваща жена на име Емиле. Ибрахим “алейхисселям” е от прадедите на Мухаммед “алейхисселям”, защото единият му син, Исмаил “алейхисселям”, е праотецът на арабите, а другият, Исхак “алейхисселям”, на евреите. Роди се в източната част на Вавилон, страна на келданиите, между Тигър и Ефрат. Почина на 175 годишна възраст в Йерусалим.

Когато майката на Ибрахим “алейхисселям” беше бременна с него, Тарух почина. Емиле се ожени за Азер, който се пада чичо на Ибрахим “алейхисселям”. Азер е неговият доведен баща и чичо-идолопоклонник. Изкарваше своята прехрана чрез дялане и продажба на идоли.

Учените по тefsир, разяснявайки 74-о знамение на сура Ен'ам, където се споменава името на Азер, ясно сочат, че той е чичо и доведен баща на Ибрахим “алейхисселям”, защото всички деди на нашия Пейгамбер – от Адем “алейхисселям” до него – са все му'мини. В 219-о знамение на сура Шуара по смисъл се казва: **“Ти, т.е. твоята светлина, дойде до теб, бивайки прекарвана все през онези, които правеха седжде.”** Учените на ехли суннет, тълкувайки този свещен аyet, са разбрали, че всички предци – жени и мъже – на Пейгамбера ни са били винаги му'мини. В хадис-и шериф, предаден от Абдуллах ибни Аббас, се казва:

“Нито един от моите деди не извърши прелюбодеяние. Аллаху теаля ме прекара през чисти бащи и майки. Ако се случеше един от моите деди да има двама синове, аз се намирах с най-добрия и благодетелен от тях.”

Както се разбира от свещените айети и хадиси и от хилядите ислямски книги, всички щастливци, имали честта да се намират сред отците на Пейгамбера ни, са най-благородните, красиви и целомъдрени хора на тяхното време. Всички те бяха ценни и високоуважаеми. Същото се отнася и за Тарух, бащата на Ибрахим “алейхисселям”. Беше чист от лоши нрави и качества.

Дълги векове след Нух “алейхисселям” във Вавилон се бяха установили келданиите, които се кланяха на звезди и идоли. Техният цар във въпросното време беше Немруд, който караше народа да приема за божество него и кумирите. Една нощ сънува страшен сън. Видя как на небосвода проблясна ярка светлина, пред която слънцето, луната и звездите изчезнаха. После дойде един човек, вдигна Немруд от трона и го блъсна в земята. На сутринта Немруд запита астролозите за неговото тълкувания и те му рекоха: “Ще се роди мъжка рожба, която ще докара нова религия и ще заличи из основа твоята власт. Трябва да предприемеш необходимите мерки!” Немруд нареди незабавно да избият всички новородени момчета, мъжете да не се доближават до жените сексуално и да затворят всички бременни жени. По този начин изби към сто хиляди невинни деца. Тогава бременната Емиле беше омъжена за Азер. Тъй като бременността ѝ не проличаваше все още, тя каза на своя мъж: “Ако се роди момче, ще го предадеш на Немруд със собствени ръце и ще получиш своя дар от него!” Когато дойде време за раждане, Емиле устрои номер на Азер и за да го отдалечи от околността, рече: “По време на раждане има опасност за жените да умрат. Много ме е страх! Влез в храма за идоли и се моли за моето избавление.” Азер я послуша и се затвори в храма. Емиле скришом излезе от града и се подслони в една пещера. Роди, откърми детето и веднага се върна в града. Прати вест на Азер да излезе от храма и дойде при нея. Когато се върна, веднага запита за детето. Емиле каза, че детето се е родило слабо и починало веднага. Тя скри своя син от всички и го отгледа скришом. Когато отиваше при него, винаги го заварваше да суче мляко от своя пръст и сит. От пръстите му

течаха масло, мляко, мед и шира от фурми. Аллаху теаля прашаще Джебраил “алейхисселям” да излее по пръстите му тези блага от Рая.

След като излезе оттам, Ибраим “алейхисселям” съзерца слънцето, луната, звездите и вселената; разбра, че те си имат свой Безподобен Създател⁴. Дойде при келданиите и с явни доводи им съобщи, че звездите и идолите, на които се кланят, не заслужават поклонение. Вавилонците се оплакаха пред Азер заради това, че още дете доведеният му син се противопоставя на идолите. Азер го смъмри и каза да се откаже от това деяние, но Ибрахим “алейхисселям” изобщо не му обърна никакво внимание; рече: **“Поискайте доказателства от мен, ще ги покажа. Аллаху теаля, който ме напъти, ме раздели от вас. Не ме хвърли в заблудата, в която сте вие. Аз не обичам вас и вашите идоли.”** Каза и на Азер, че да се кланя на статуи е безсмислица. Азер му се ядоса и каза да се отдалечи от него.

Азер даваше на своите деца издяланите идоли и ги прашаще на пазара за продажба. Даваше от тях и на Ибрахим “алейхисселям”, но той вържеше по вратовете им едно въже и ги влачеше по улиците. Понякога потапяше техните глави във вода и им заповядваше: **“Хайде, пий!”** С това се опитваше да покаже на хората безпомощността на тези статуи.

В хадис-и шериф се казва: **“В Съдния ден Азер ще бъде със съвършено черно и прашно лице. Ибрахим “алейхисселям” ще му каже: “Не ти ли бях казал в земното да повярваш в съобщените от мен неща и да се откажеш от служене на**

⁴ **“И когато го покри (Ибрахим “алейхисселям”) нощта, той видя звезда и рече: (със смисъл “Не може да има такъв Господ!”) “Това ли е моят Господ?” А след като залезе, рече: “Не обичам залязващите.” После видя луната да изгрява и рече: “Това ли е моят Господ?” Но когато и тя залезе и изчезна, рече: “Кълна се, че ако моят Господ не ме беше напътил, без съмнение и аз щях да бъда от заблудените.” И когато видя слънцето да изгрява, рече: “Нима това слънце, което е по-голямо от другите, е моят Господ?” А когато залезе, рече: “О, народе мой! Тези неща са все изчезващи създания. Аз категорично съм далеч от онези неща, които съдружавате с Аллах. Аз обърнах правоверен лицето си към Онзи, Кой е сътворели небесата и земята. Аз не съм от съдружаващите.” (Енам: 76-79)**

идоли?” Ето, днес няма да ти се възпротивя, ще отвърне той. Но вече ще е твърде късно. Ще го покажат пред Ибрахим “алейхисселям” във вид на окървавена хиена. Ще го хванат за краката и изхвърлят в Ада.”

Ибрахим “алейхисселям”, сторен пророк на ранна възраст и дарен с десет сухуфа, по заповед на Аллаху теаля призова малки и големи към вяра. Пожела да извърши един всеобщ призив и съвсем ясно да покаже на своя народ безсмислието и беспомощността на идолите, и че да се кланя на тях е същинска заблуда. Точно тогава келданиите се бяха събрали да отпразнуват своя празник. Азер, доведеният баща и пазител на храма за идоли, насили Ибрахим “алейхисселям” да отиде на празненството, но той се престори, че е болен и отказа. След като хората си отидоха, влезе в храма, където имаше към седемдесет статуи. Взе една брадва и изпочупи всички. Остави само най-големия идол и окачи брадвата на врата му.

Келданиите се върнаха от празненството и когато влязоха в храма, видяха изпотрошените идоли и изпаднаха в голяма почуда. Започнаха да викат: “Кой може да е сторил това?” Предположиха, че е дело на Ибрахим “алейхисселям” и го разпитаха пред народа:

- О, Ибрахим! Ти ли ступи нашите идоли? – запитаха идолопоклонниците.
- **Няма кой, освен този голям идол, който си е казал: “Защо се кланят на тези малки идоли, докато ме има мен?” Питайте го?**
- Че идолите не говорят!
- **Че защо служите на тези идоли, които не могат да се опазят от чупене и не ви носят никаква полза? Няма ли да се вразумите още? Горко на вас и на тези идоли, на които служите.**

Келданиите разбраха, че това е дело на Ибрахим “алейхисселям” и го хвърлиха в затвора. Съобщиха положението на своя крал, самообявил се за божество.

Немруд повели да докарат Ибрахим “алейхисселям”. Ибрахим “алейхисселям” призова владетеля към вяра. Немруд отказа и поиска от пророка да му се поклони доземи. Когато получи отказ, повели да затворят Ибрахим “алейхисселям” и да го изгорят в

огън. (Човекът, който подсети Немруд да изгори Ибрахим “алейхисселям”, беше Хенун. Аллаху теаля повели и земята го погълна.) Разярените Немруд и келдани подготвиха огромна площ за събиране на дърва. Владетелят обяви, че който се възпротиви, ще бъде изгорен заедно с пророка. Събраха дърва в продължение на месец. Сред тях една жена застана пред един идол и изпълни следния обет: “Ако оздравея, ще закупя еди колко си дърва и ще ги дам (на Немруд)!” А друга предеше конци и със спечелените пари купуваше дърва. Накрая купчината се превърна в огромна планина. Когато я запалиха, горя седем дни и пламъците ѝ се издигнаха високо в небето. Заревото на огъня се виждаше от много далеко. Птиците, прелитащи на голямо разстояние от огъня, изгаряха от силната горещина и падаха мъртви на земята. Немруд, от високо място, което повели да построят за него, наблюдаваше случващото се с голямо високомерие и самодоволство. Хората се насъбраха и започнаха да умуват как да хвърлят Ибрахим “алейхисселям” в този могъщ огън с пламъци до небесата. Шейтанът се преобрази като човек и каза, че това ще стане само с помощта на катапулт. Тази идея се хареса на Немруд и езичниците. Ибрахим “алейхисселям” – с упование и любов към Аллаху теаля – не изпитваше и капка страх пред вида на чудовищния огън. Животните помолиха Аллаху теаля за позволение, за да му се притичат в помощ. Мелякетата дойдоха при него и го помолиха: “Аллаху теаля сложи вятъра под моя команда. Ако повелиш, ще заповядам да задуха и разпилее този огън!”, “Водите са под моя команда! Ако възжелаеш, за секунда ще изгася този огън!”, “Земята е под моя команда, ако възжелаеш, ще заповядам и ще погълне огъня!” Ибрахим “алейхисселям” отговори на всеки един от тях така: **“Не влизайте между приятели! Нека моят Господ стори каквото възжелае.”** Езичниците хвърлиха великия Ибрахим “алейхисселям” в пламъци. Когато го хвърлиха, рече: **“Хасбияллах ве ни’мел векил”**, т.е. “Аллах ми е достатъчен, колко добър Помощник е Той.” Падайки в огъня, дойде Джебраил “алейхисселям” и запита:

- Имаш ли желание?
- **Да, имам, но не към теб, а към моя Господ, Той ме вижда.**
- **Защо не искаш от Хак теаля (да те спаси)?**

- Той знае в какво състояние съм аз, няма нужда от искане. Ако възжелае да ме изгори, какво мога да искам, освен доволство към волята Му?
- Искай помощ от Него срещу огъня!
- С чия заповед гори огънят? Чие дело е това?
- Гори с повеля на Аллаху теалю.
- Халил (Ибрахим “алейхисселям”) е доволен от делото на Джелил (Великия Аллаху теалю).

Това неговото състояние е похвалено в Коран-и керим. Когато падаше в пламъците, Аллаху теалю повели на огъня: **“О, огън, бъди прохладен и безопасен за Ибрахим!”** (Енбия: 69) Огънят се превърна в зелена градина. Придружи го Джебраил “алейхисселям”. Донесе му риза и постеля от Рая и го нахрани с дженнетски блага. Остана в огъня седем дни. След като пламъците изгаснаха, хората видяха чудото с очите си. От тях повярваха неговият брат Харан, дъщерята на чичо му, жена му хазрети Саре и още няколко души. След като се спаси от огъня, Ибрахим “алейхисселям” продължи да зове келданиите към вяра за още известно време, но тиранинът Немруд и народът-идолопоклонник настояха в неверието. Аллаху теалю им натрапи комари. Бяха толкова много, че изпиха кръвта им и ги превърнаха в сухи кокали. Един куц комар влезе през носа на Немруд и се настани в мозъка му. Причини му дълготрайно страдание. Заради болката заповяда да го удрят по главата с чукало, следствие на което умря. Аллаху теалю наказва Немруд, който се беше провъзгласил за бог, с едно от най-безсилните си творения и показа неговото нищожество. **“Възжелаха да устроят клопка на Ибрахим “алейхисселям” ала Ние ги сторихме да са от тези, които губят още повече.”** (Енбия: 70)

Погина Немруд и тези, които го последваха; загубиха и в земния, и в отвъдния живот, и заслужиша наказанието на Ада.

**Нито даде спокойствие на себе си, нито даде на света;
погина и се изсели от този свят, нека издържат обитателите на гроба.**

Ибрахим “алейхисселям” – по заповед на Аллаху теалю – се пресели от Вавилон в Харран (област на юг от Урфа). С него бяха Лут “алейхисселям” (синът на брат му), жена му Саре Хатун и другите му’мини. След известно време потегли за Египет. По

време на това пътешествие Лут “алейхисселям” беше натоварен с пророческа задача към обитателите на Седум. След като той се отдели от тях, Ибрахим “алейхисселям” отиде в Египет. По това време (според преданието) беше на тридесет и осем години.

Там в това време властваше жесток фараон на име Синан бин Улван. Когато чу за пристигането на Ибрахим “алейхисселям” и жена му, възжела Саре. Извика я в своя дворец и когато рече да ѝ се натрапи, дъхът му секна и крайниците му се парализираха. Съжали за своята постъпка и се отказа. Поиска от Саре два, за да се спаси от това унижение. Саре, опасявайки се да не бъде обвинена в убийство на владетеля, отправи два. Фараонът се възстанови и им подари наложница на име Хаджер. След това Ибрахим “алейхисселям”, заедно с жена си Саре и Хаджер, отиде в Палестина.

Установи се в безлюдната и съвсем суха област Себу. Остана за известно време там и забогатя премного. Животни, половин милион от които говеда, изпълниха долините. Когато новодошлите там хора започнаха да го раняват, Ибрахим “алейхисселям” се изсели в Къст, Шам. Тъй като беше изключително щедър, дари хората с много неща.

На Ибрахим “алейхисселям” не му се раждаше дете. По желание на Саре се ожени за хазрети Хаджер. От този брак се роди Исмаил “алейхисселям”. Тъй като сиянието на Мухаммед “алейхисселям” се предаде чрез хазрети Хаджер в Исмаил “алейхисселям”, у Саре се появи гайрет към Хаджер. За да не страда още повече, Ибрахим “алейхисселям” – по повеля на Аллаху теаля – заведе малкия Исмаил и Хаджер в безлюдната и безводна тогава Мека. Остави ги там и се върна в Шам. Когато майка ни Хаджер и синът ѝ Исмаил бяха там, от земята бликна водата Земзем.

Преди време Ибрахим “алейхисселям” беше изпълнил обет (адак), че ако му се роди син, ще го пожертва по пътя на Аллах. Когато дойде да посети хазрети Хаджер и своя син Исмаил в Мекка, три поредни нощи сънува сън, който го стори да реши да изпълни заръката си. Тъкмо беше на път да го стори, Аллаху теаля похвали Ибрахим “алейхисселям” поради неговата вярност и го дари с овен за курбан. С това Исмаил “алейхисселям” се спаси от принасяне в жертва.

Аллаху теаля дари Ибрахим “алейхисселям”, когато беше на преклонна възраст, с още един син, Исхак, от хазрети Саре. Ибрахим “алейхисселям” няколкократно посети своето семейство в Мека и заедно със своя син Исмаил построи Бейтуллах (Кяабе). По заръка на Джебраил “алейхисселям” взе черния камък, който бе от дженнетските рубини и наречен Хаджер-ул-Есвед, и го помести на стената на Кяабе. Изграждайки стената на Кяабе, стъпи върху камъка, наричан сега Макам-и Ибрахим. След като свърши, по заповед на Аллаху теаля – посредством Джебраил “алейхисселям” – изпълни хадж със своя син Исмаил “алейхисселям” и народа Джурхум, поселил Мекка.

След като изпълни фарзовете на хаджа, заръча на своя син да се грижи за Кяабе. Преди да потегли за Шам се качи на Арафат и отправи дуа за потомството на Исмаил “алейхисселям”. После се върна обратно в Шам. Идната година заведе в Мека – във времето за хадж – своята съпруга Саре и син Исхак. После се върнаха заедно в Шам.

Преди да почине, Ибрахим “алейхисселям” завеща следното на своя син Исмаил: **“О, синко! Тази светлина, която сияе на челото ти, е на последния пейгамбер Мухаммед “алейхисселям”. Всички наши предци завещаха на синовете си да я пазят добре и предадат на правилното ѝ място. Опази добре тази благословена светлина! Омъжи се за целомъдрена и чиста жена, и я предай на нея. Завещай същото и на своя син.”** Почина на 175 годишна възраст – след хазрети Хаджер и Саре – в Ерусалим. Погребаха го в околното градче Хабрун, в една пещера. Това градче – в името на Ибрахим “алейхисселям” – е наречено Халилуррахман. Предадено е, че много пейгамбери – като хазрети Лут, хазрети Исхак и хазрети Якуб – се намират тук. Мюсюлманските владетели в своите времена са ремонтирали тамошните месджиди и тюрбета. За последно са ремонтирани във времето на османския султан Абдулхамид II.

Ибрахим “алейхисселям” е най-високопоставеният пейгамбер след Мухаммед “алейхисселям”. Всички следващите пророци са негови потомци.

Аллаху теаля разкри на Ибрахим “алейхисселям” Своите тайни и го изпита с неговия нефс (в събитието с големия огън), имот и син (в събитието с жертвоприношението на Исмаил

“алейхисселям”). Неговото изпитание с имота е както следва: Във времето, когато беше много богат и животните му, начело с половин милион говеда, изпълваха равнините и долините, Джебраил “алейхисселям” се преобрази като човек и рече:

- О, Ибрахим! Чии са тези стада?

- **На Аллах, но са поверени в мои ръце. Прави тесбих на Аллаху теая, спомени Неговото име и нека всички да са твои!** – и подари всички животни на меляикето.

Когато Джебраил “алейхисселям” се представи, хазрети Ибрахим рече: **“Не бих взел обратно онова що дадох в името на Аллах!”** Продаде целия си имот и похарчи в името на Аллах.

Хазрети Ибрахим предаде на хората всички заповеди и забрани, които му бяха низпослани. Много ясно им показа, че да се служи на друг, освен Аллах, е заблуда. Затвори всички врати към съдружаване с Аллах (ширк). Неговите качества са съобщени в сура Нахл (120-122). Неговите щедрост и гостоприемство бяха легендарни. Без гост не сядаше на трапезата и за да го намери, отиваше – ако трябва – на далечни места. Заради това си качество е наречен **“Ебу’д-Дуйуф”** (баща на гостите)⁵. Неговото Къбле беше Кяабе. По време на намаз възторгът и звукът на сърцето му се чуваха от много далеко.

Чудесата на Ибрахим “алейхисселям”:

1. Огънят не подейства на благословеното му тяло. Немруд го хвърли в огъня, но той не го изгори поради следната повеля

⁵ Веднъж беше устроил голямо угощение. Беше поканил двеста меджусии (огнепоклонници). След гощавката те поискаха да му благодарят и направят нещо в отплата. Когато съобщиха това си желание на Ибрахим “алейхисселям”, той им каза: **“Имам желание от Вас?”** Какво е то, рекоха те. **Искам да изпълните едно седжде на моя Господ.** Меджусиите не очакваха това, защото по-рано ги беше призовал към вяра, а те не я бяха приели. Разговориха се: “Това човек е известен със своите щедрост и гощавки. Да не му откажем; нека изпълним седжде на неговия Господ, а после ще отидем да се кланяме на нашите божества. Хем ще задоволим волята му, хем не ще останем лишени от гощавките. Ако му откажем, може да престане да ни кани.” Когато сведоха чела в седжде, Ибрахим “алейхисселям” отправи следната дуа: **“О, Господи! Тяхното напътствие зависи от Теб. Отреди им вяра!”** Неговата дуа се прие и всички до един бяха дарени с вяра.

на Аллаху теаля: **“О, огън, бъди хладен и безопасен за Ибрахим!”**

2. Четири мъртви и разчленени, с парчета поставени на различни места, птици, бивайки извикани от Ибрахим “алейхисселям”, се върнаха към живот.⁶
3. Благодарение на чудо от него камъните горяха като въглища. Когато се пресели в Шам, той се беше спрял на място с треви и зеленина. Хората, които не можаха да намерят достатъчно неща за горене, се обърнаха към Ибрахим “алейхисселям”. Повели им да съберат камъни на едно място и ги запали като въглища. Много хора, станали свидетели на това събитие, станаха му’мини.
4. Понякога го придружаваха диви животни и с ясно слово му говореха. Веднъж, на връщане от Мекка за Шам, много на брой диви животни го придружиха по пътя и съвсем явно разговаряха с него.

⁶ Един ден видя на брега мъртво животно. По време на прилив от него ядяха рибите и морските обитатели, а при отлив – животните и птиците на брега, т.е. различните части на това животно попадаха в stomасите на съвсем различни животни. Тялото на животното се разпръскваше наоколо под формата на частици и ставаше част от други тела. Ибрахим “алейхисселям” пожела да види как Аллаху теаля ще го съживи наново. Той категорично знаеше, че Онзи, Който ги създава, умъртвява и съживява е Аллаху теаля, но искаше да види това със собствени очи. Аллаху теаля му каза: **“Ти повярва, че Аз ще съживя мъртвите с Моята сила; това не ти ли е достатъчно?”** О, Господи! Аз несъмнено повярвах, че е в Твоята сила да съживиш мъртвите, това го знам без да имам съмнение, но още в земното желая да видя с очите си проявлението на Твоята сила, рече Ибрахим “алейхисселям”. При това Аллаху теаля му повели да хване четири птици, да ги огледа добре и запомни. Ибрахим “алейхисселям” направи това. После ги заколи и изчисти перата. Раздробил ги на фини парчета и ги разбърка едно с друго. Главите им задържа до себе си. Раздробените парчета ги раздели на четири части и ги постави по върховете на четири различни планини. После извика всяка една поименно и рече: “Елате с позволението на Аллаху теаля!” Парчетата се издигнаха във въздуха, отделиха се едно от друго и на всяка една птица се събраха на едно място. После дойдоха при Ибрахим “алейхисселям”, събраха се със собствените си глави и се съживиха. Това събитие е ясно посочено в сура Бакара от Коран-и керим.

5. Виждаше зад стените и планините. Това чудо се случи, когато египетският фараон се закани да обладае хазрети Саре. Ибрахим “алейхисселям” видя отвън какво се случва вътре в двореца. Стените се превърнаха в стъкла за него; завесата от очите му се повдигна. С това видя как ръцете на фараона изсъхват, краката му се парализират и пада на земята.
6. Над камъка, който беше настъпил, поникна дърво и се раззелени. Това го беше пожелал един народ, който Ибрахим “алейхисселям” призова към вяра.
7. От местата, където сядаше, се разнасяше прекрасно благоухание. Дори да се отделяше оттам, самото място продължаваше да ухае години наред. Хазрети Исмаил разбираше за присъствието на своя баща в къщата чрез това ухане.

Религията на Ибрахим “алейхисселям” беше ханифска. Речниковото значение на думата е “такава, която се обръща към истината, без да се примесва с нищо грешно и отклонено.” Ибрахим “алейхисселям” е наречен ханиф поради факта, че никога не се кланя на келданийските идоли, винаги беше против тях и служи на Аллаху теаля. Религията му е наречена ханифска, защото е права, без да има нещо криво в нея. Много араби, преди Мухаммед “алейхисселям”, бяха ханифи (същински му’мини).

Лут
“алейхисселям”
[Лот]

Той е от пророците, чиито имена фигурират в Коран-и керим. Син е на брата (Харан) на Ибрахим “алейхисселям”. След като се изсели от териториите на Немруд, заедно с Ибрахим “алейхисселям” и неговите последователи, в Шам, Аллаху теаля го изпрати като пророк за народа на град Содом край езеро Лут. Призова хората към религията на Ибрахим “алейхисселям”.

След преселението от Вавилон в Шам, при него дойде Джебраил “алейхисселям” и му каза, че е избран да бъде

пейгамбер за народа на Содом⁷. Отдели се от Ибрахим “алейхисселям” и потегли за там.

На въпросното място се беше появил аморален и извратен народ. Кланяха се на кумири, бяха изключително стиснати, крадяха, тъпчеха слабите и извършваха отвратителното дело, наречено хомосексуализъм (бяха содомии, хомосексуалисти) и неизвършено дотогава от никой народ, и то съвсем явно, на публични места и на пътя. Нямаше и помен от срам и морал. Освен че вършеха всичко срамно и греховно, най-изявените сред тях се приемаха за най-високопоставени. Онези, които не вършеха тези гнусотии, бяха отхвърляни от социалния живот. Едно от най-големите извращения на този народ беше убийство чрез ливата. Т.е. убиваха нарочения човек чрез хомосексуален акт. Седяха край пътища и събираха чакълени камъчета в големи гърнета. С тях замерваха чуждите минувачи и смятаха, че който улучи минувача пръв, той най заслужава да върши ливата с него. Приемаха себе си за по-велики от другите хора и им се подиграваха. Лут “алейхисселям” ги призова да се откажат от тези грозни дела и да поемат по правия път. В Коран-и керим от 161 до 164 ајет на сура Шуара по смисъл се казва:

“Техният брат Лут им каза: “Не се ли боите от непокорство спрямо Аллах? Наистина аз съм доверен пратеник за вас. Бойте се вече от Аллах и на мен се покорете! Като отплата не искам нищо от вас. Моята отплата е само от Господа на световете.”

Народът на Содом не се отзова на призива. Сред непокорниците беше и жена му. Тя също не повярва в своя съпруг. Обедини се с неверниците и го предаде. Свирепият и развратен народ, освен че не повярва, а и направи опит да изгони Лут “алейхисселям” и неговите последователи от страната. Той им каза, че ако не се откажат и не поемат по правия път, ще бъдат застигнати от наказанието на Аллаху теаля. Но напразно, не се отвърнаха от непокорството и покварата. Дори му отвърнаха: “Ако говориш истината, доведи ни въпросното наказание та да видим.”

⁷ Тук имаше пет града, най-големият от които Содом. Другите са: Суд, Саид, Дума и Амура.

Поради факта, че развалата продължаваше да се задълбочава, Аллаху теаля натовари меляикетата със задача да ги накажат. Тези меляикета бяха Джебраил, Микяил и Азраил “алейхисселям”, а според едно предание – Джебраил “алейхисселям” и още 12 други. Първо отидоха при Ибрахим “алейхисселям”, за да го благовестят със син (хазрети Исхак) и казаха, че отиват да накажат разпътния народ на Содом. На обяд или привечер намериха Лут “алейхисселям”.

Влязоха в къщата му във вид на сияйни млади мъже. Непокорната жена (Вахиле) на хазрети Лут отиде и информира извратения народ за красивите посетители. Обкръжиха къщата и го заплашиха да предаде гостите, за да извършат гнусотии и с тях. Хазрети Лут им даде наставление, но не се подчини, а се вкопчиха за вратата и се опитаха да нахълтат вътре. При това меляикетата казаха на Лут “алейхисселям”: “О, Лут! Ние сме наистина пратеници от твоя Господ. Не се бой от тях. Те не ще могат да те докоснат.” Джебраил “алейхисселям” каза: “Веднага, в една част от нощта, заедно с хората в дома, излез оттук. Никой да не остане назад, освен твоята жена. Наказанието, което ще се спусне над твоя народ, ще порази и нея. Времето на гибелта е утре сутрин.”

Когато изродите изпочупиха вратата, Джебраил “алейхисселям” рече: “О, Лут! Дръпни се на една страна. Нека дойдат.” Лут “алейхисселям” изпълни повелята и се дръпна. Джебраил “алейхисселям” разпери своето крило и нахълталите неверници моментално ослепяха. Изпаднаха в почуда и се затичаха наляво-надясно. Това събитие е описано в 37-о знамение на сура Камер:

“Народът на Лут поиска от него гостите (меляикетата)! Ние веднага сторихме очите им слепи. (Станаха като слепи по рождение.) Казахме: “Вкусете Моето мъчение и резултата от Моето предупреждение.”

Лут “алейхисселям”, заедно със своите подръжници, напусна през нощта Содом и се запъти за град Сар. Джебраил “алейхисселям” съсипа на пух и прах област Содом с крилото си. Над неверниците заваливаха камъни във вид на силен порой и всички до един погинаха. В 38-о знамение на сура Камер по смисъл се казва: **“И една сутрин ги сполетя трайно мъчение.”**, а в сура Хиджр 73-75: **“И ги обзе страшен шум при изгрев**

слънце. Веднага преобърнахме тяхното селище, и изсипахме порой от камъни над тях от изпечена глина. В това без съмнение има поука за прозорливите.”

След преобръщането на областта, бликнаха извори и превърнаха околността в езеро. Днес този район се нарича Езеро на Лут. В еврейските източници се наименува като Содом.

След гибелта на народа, Лут “алейхисселям” отиде при своя чичо Ибрахим “алейхисселям” и остана там за 7 години. После отиде в Хиджаз и почина на 80 годишна възраст.

За него се споменава в 27 айета от Коран-и керим.

Някои от неговите чудеса са както следва:

1. Накара да завали дъжд от безоблачно небе. Във време, когато призоваваше народа към истината, те поискаха от него дъжд. Аллаху теаля му повели да посочи с ръце към небето. Посочи и моментално заваля.
2. В името на неговата дуа в една пуста планина поникнаха треви. Неговият народ събра неговите овце в една пуста планина и не ги пускаха никъде. Животните започнаха да умират от глад. Лут “алейхисселям” отпрати дуа и поникнаха зелени треви. Ако неверниците речеха да пуснат своите овце там, веднага умираха. Вследствие на това чудо някои от неговия народ приеха вярата.
3. Камъните, чакълът и пясъчинките разговаряха с него. Камините, поради непокорството на народа, казаха на Лут: “Ако без съмнение знаете, че народът няма да повярва, то правете дуа на Аллаху теаля, да ни превърне в огън, за да ги изгорим.”
4. Неверниците го замерваха с малки камъни. Със защитата на Аллаху теаля нито един от тях не го улучваше.
5. Камъните, върху които лягаше, ставаха меки като дюшеци. Когато народът реши да го убие, той, с повелята на Аллаху теаля, се отдалечи от тях и отиде в една планина. Поради силната умора се спря за почивка и заспа. Седмина души, които го следваха, за да го убият, видяха, че е легнал по гръб и камъните са станали меки като дюшек и образували вдлъбнатини. Заради това всички те станаха му’мини.
6. Виждаше много далечни неща и говореше за тях. Веднъж при него дойде човек, чието дете беше изгубено. Попита къде е

то. Лут “алейхисселям” отправи дуа и Аллаху теаля му съобщи. После намериха детето. Въпросният човек прие вярата.

В един хадис-и шериф, отнасящ се до народа на Лут и предаден от Ахмед бин Ханбел и Ибни Мадже, се казва:

“Има десет неща, които народът на Лут е извършил и са станали причина за гибелта му. Това са:

- **Хомосексуализъм;**
- **Хвърляне на камъни, колкото лешници, с прашка;**
- **Игра (на хазарт) с гълъби;**
- **Удряне на деф;**
- **Пиене на алкохол;**
- **Бръснене на брада (безпричинно);**
- **Удължаване на мустаците (повече от повеленото);**
- **Подсвиркване;**
- **Ръкопляскане;**
- **Носене на копринена риза (за мъжете).**

Моята общност ще добави към тях още едно и това е лесбийството. Онзи, който върши делото на народа на Лут (хомосексуализма), е прокълнат. За моята общност след мен най ме е страх от делото на народа на Лут.”

[Жените могат да ползват деф на сватби. Това е позволено.]

Лут “алейхисселям” беше среден на ръст, черноок и с едро телосложение. Притежаваше всички красиви нрави и понасяше всякакви трудности. Беше щедър. Негови занимания бяха животновъдство и земеделие. Обичаше да върши добро на всеки човек. В него бяха повярвали 12 души и двете му дъщери. Според едно предание повярвалите са общо 12, заедно с дъщерите му.

Исмаил

“алейхисселям”

Пейгамбер, изпратен на племето Джурхум в Арабия. Той е големият син на Ибрахим “алейхисселям” и един от прадедите на Пейгамбера ни “салляллаху алейхи ве селлем”. Името на майка му е Хаджер.

След като Ибрахим “алейхисселям” се спаси от огъня на Немруд, отиде – по заповед на Аллаху теаля – от Вавилон в Египет, заедно с жена си Саре. Когато фараонът се опита да

обладае Саре, изпадна в състояние като на епилептиците. Това изплаши владетеля и го накара да ги освободи. Подари им наложницата Хаджер. Оттам се върнаха в Палестина и потеглиха за Шам. Ибрахим “алейхисселям”, по внушение на Саре, се ожени за Хаджер. От този брак се роди Исмаил.

Ибрахим “алейхисселям”, по повеля на Аллаху теаля, заведе Хаджер и нейния син от Ерусалим в Мека, и се върна обратно. Когато дойде до Сенийе, място в горната част на града, отвори ръце, обърна лице към мястото на Кяабе и се помоли за тях. Това е съобщено в 37-и и 38-и аяет на сура Ибрахим. Хазрети Хаджер остана сама в тази пустош със своя син на две години, малко фурми и мях вода. Разбра, че това е по повеля на Аллаху теаля и прояви покорство, рече: “Аллаху теаля ни е достатъчен. Той ще ни опази. Няма да ни остави без закрила.” От клоните на дървото Семре си устрои заслон и зачака. Когато фурмите и водата привършиха, хазрети Исмаил започна да плаче и да се търкаля върху пясъка от жажда. Това натъжи хазрети Хаджер.

Хазрети Хаджер, с надежда да намери вода, се изкачи на хълма Сафа. Не видя нищо, освен безпределна пустиня и голи камънаци. Слезе от Сафа и бегом, като човек изпаднал в беда, се изкачи на Мерве. С надежда да намери вода пробяга това разстояние седем пъти. Точно тогава от мястото, където Исмаил “алейхисселям” удари с крака си (или Джебраил “алейхисселям”), бликна вода и потече. Хазрети Хаджер се развълнува и, казвайки “Зем! Зем!”, с цел да предотврати хабене на вода, загради кладенеца и го превърна в малък басейн. Даде от нея на Исмаил, а после изпи и самата тя. В един хадис-и шериф се казва: **“Нека Аллах прояви милост към Хаджер, майката на Исмаил. Ако беше оставила водата земзем на своя произвол, а не беше я загребала с шепи, тя без съмнение щеше да се превърне в река.”**

Племето Джурхум, което беше отседнало край Мека, видя извора и с позволението на хазрети Хаджер се установи да живее там и положи основите на Мека. След време, когато Ибрахим “алейхисселям” дойде на посещение, ги свари сред обилие и берекет. Когато хазрети Исмаил порасна и започна да говори, хазрети Ибрахим в продължение на три поредни нощи сънува същия сън, в който седят заедно с Исмаил “алейхисселям” и при

тях идва меляике, което им казва: **“Аз съм пратеникът на Аллаху теаля. Иска от теб да принесеш в жертва този син!”** Разбра, че сънят е сахих (правдив) и трябва да изпълни заповедта. Рече на Хаджер:

- **О, Хаджер, изкъпи по най-съвършен начин Исмаил, сиянието на окоето ми, облечи го в най-красиви дрехи и му среши косата, ще го заведе при Приятеля!**

После се обърна към Исмаил “алеихисселям” и му заръча:

- **Вземи със себе си въже и нож!**
- Татко, какво ще сторим с тях? – запита седем годишният Исмаил.
- **Ще заколим курбан в името на Аллаху теаля.**

Когато потеглиха на път, хазрети Исмаил попита:

- Накъде сме се запътили?
- **При моя Приятел.**
- Къде е неговият дом?
- **Той е пречист от къща и пространство. Земята и небето са Негова собственост.**
- Тате, той ще седне ли да яде с нас?
- **Той е пречист от ядене и пиене.**

Когато пътуваха, шейтанът си каза: “Ако днес не успея да всея раздор в къщата на Ибрахим, не ще мога никога!” Преобрази се като възрастен мъж и отиде у дома на хазрети Хаджер. Каза й:

- Къде заведе сина си Ибрахим?
- **У един приятел на гости.**
- Не, заведе го да го заколи!
- **Един баща не би заколил своя син. Милостта е пречка за това.**
- Смятам, че Аллах му е повелил това!
- **Без съмнение трябва да се изпълни повелята на Аллаху теаля. От сърце и душа бихме приели заповедта Му. Ако (Ибрахим) я изпълни, без съмнение ще е извършил красиво дело.**

Шейтанът се отказа и в същия вид отиде при малкия Исмаил, който с голямо благоприличие вървеше подир своя баща. Рече му:

- Знаеш ли къде те завежда твоят баща?
- **На посещение у своя приятел.**

- Кълна се в Аллах, че те завежда, за да те убие.
- **Нима си виждал баща да убива своя син?**
- Предполагам, че това му е повелено от Аллах.
- **Ако му е повелил Той, аз съм съгласен от душа и сърце.**

Шейтанът се опита да ги заблуди, но не успя. Хазрети Исмаил хвърли подир него седем камъка. Когато стигнаха до мястото, наречено днес Мина, хазрети Ибрахим разказа на своя син за съня и заповедта на Аллаху теаля. Хазрети Исмаил прояви покорство и се подготви. Хазрети Ибрахим го стори да легне на земята и когато рече да пореже гърлото му, ножът отказа. Опита ножа върху един камък – той беше така подострен, че го поряза. Накрая Джебраил “алейхисселям” донесе овен от Рая и слезе при тях с текбири “**Аллаху екбер, Аллаху екбер!**” Ибрахим “алейхисселям” добави “**Ля иляхе илляллаху валлаху екбер.**”, а хазрети Исмаил – “**Аллаху екбер ве лилляхил хамд.**” Хазрети Ибрахим заколи овена. Това състояние е съобщено в Коран-и керим, където по смисъл се казва: “**Без съмнение това бе явно изпитание.**” След това събитие хазрети Ибрахим се върна при Саре.

Когато порасна, хазрети Ибрахим се ожени за мома от племето Джурхум. Майка му Хаджер почина и я погребяха до основите на Кяабе. Ибрахим “алейхисселям” продължи да идва. Когато Аллаху теаля повели да построят Кяабе, намериха предишните основи на постройката и я построиха наново, при което отправиха следната дуа: “**О, Господи наш, приеми това праведно дело от нас. Без съмнение Ти чуваш нашата дуа и знаеш нашето възнамерение.**”

Хазрети Исмаил, след смъртта на своя баща хазрети Ибрахим, беше изпратен като пророк на племето Джурхум, дошло от Йемен в Мека. Не получи нова книга и религия, а беше натоварен със задължение да призове хората към тези на Ибрахим “алейхисселям”. Призова хората към вяра в продължение на петдесет години ала твърде малко от тях повярваха. Отиде в Палестина и посети гроба на хазрети Ибрахим. После отиде в Шам и се срещна със своя брат Исхак “алейхисселям”. Родиха му се 12 синове и многобройни внуци. Неговата религия остана неизопачена до идването на исляма. Всички деди на Мухаммед “алейхисселям” бяха от рода и религията на Исмаил

“алейхисселям”. В последните си времена той призова хазрети Исхак при себе си. Почина в Мекка на над 130 годишна възраст. Погребан е близо до майка си Хаджер.

Чудесата на Исмаил “алейхисселям”:

1. По желание на мушрици, живеещи в район с бодливи растения, стори от тях да поникнат разнолики плодове.
2. Когато призове джурхумиите към вярата, те поискаха от него да стори така, че от безплодна овца да потече мляко. Исмаил “алейхисселям” сложи ръка върху нея, рече **“В името на Аллаху теаля, който ме изпрати като пророк...”** и от гърдите ѝ моментално потече мляко.
3. С берекета на неговата дуа вълната на овцете се превърна в коприна и броят им се увеличи.
4. Когато при него дойдоха двеста души от Йемен, не можа да намери нищо, което да им предложи за ядене. Това го натъжи и отправи дуа на Аллаху теаля, при което пясъкът около него се превърна в брашно. Виждайки това, всички гости приеха вярата.

За него е споменато в сура Бакара, Ал-и Имран, Ниса, Ен’ам, Ибрахим, Мерйем, Енбия и Сад.

Исхак “алейхисселям” [Исаак]

Един от пророците, пратени на хората в Шам и Палестина. Той е вторият син на Ибрахим “алейхисселям”. Майка му е хазрети Саре. Не се знае с колко е по-малък от своя брат Исмаил “алейхисселям”.

След като остави Хаджер и Исмаил в Мека, Ибрахим “алейхисселям” се върна в Шам. Аллаху теаля благовести Саре, когато беше възрастна, посредством Джебраил “алейхисселям”, че ще бъде дарена със син. Тъй като Саре Хатун се зарадва премного, нарече сина си Исхак. Това име на староеврейски означава “смеещ се”.

Роди се в годината, когато Аллаху теаля погуби народа на Лут “алейхисселям”. След като израсна в Шам, замина, заедно с майка си, в Мека. Посети Кябе и се срещна със своя брат

Исмаил “алейхисселям”. После заедно се върнаха в Шам. Тук се грижи за своите майка и баща. Всяка година отиде на хадж в Мека. Според едно предание беше изпратен като пейгамбер на народа в Шам и Палестина, когато баща му беше жив, а според друго, когато вече беше починал. Продължи да разпространява законите на религията на Ибрахим “алейхисселям”. Наставлява своя народ и им съобщи повелите и забраните на Аллаху теаля. Сдоби се с двама синове, Ййс и Якуб, когато беше на шестдесет години. Ййс се ожени за дъщерята на своя чичо, Исмаил “алейхисселям”. Благодарение на дуата на баща му, неговият род за кратко време се размножи. Другият му син, Якуб “алейхисселям”, също беше дарен с пророчество. От внуците му се появиха нови пророци. Другото име на Якуб “алейхисселям” беше Израил (Исраил) и затова потомците му се наричат израилтяни.

Към края на живота си зрението му отслабна. Почина на около 120 годишна възраст в Палестина. Погребан е в пещерата, наречена Халилуррахман, където се намират и неговите майка и баща. Като външност и начин на живот наподобяваше своя баща Ибрахим “алейхисселям”. В Коран-и керим е споменат като притежател на знание.

Чудесата на Исхак “алейхисселям”:

1. Животните с ясно слово свидетелстваха неговото пророчество.
2. Когато призова към вяра хората в Ерусалим, те му казаха: “Ако размърдаш тази планина, ще ти повярваме.” Когато Исхак “алейхисселям” се помоли, планината започна да се тресе. Всички ерусалимци от едно приеха вярата.
3. Когато се качваше на магаре и възжелаше да се изкачи нагоре по планината, предните крака на магарето се скъсяваха, а задните удължаваха. При слизание ставаше точно обратното.
4. Благодарение на неговата дуа Аллаху теаля съживяваше мъртвите животни.
5. С желание на дамаскинците положи ръка по гърба на една овца и тя веднага роди, след което роди още девет пъти едно след друго.

За него е споменато в сура Бакара, Ал-и Имран, Ниса и Ибрахим.

Якуб
“алейхисселям”
[Яков]

Изпратен е като пейгамбер на хората, населяващи област Кенан. Името му е Якуб, а на иврит – Саффетуллах, т.е. рабът, когото Аллаху теаля стори чист и непорочен. Другото му име е Исраил (Израил, Израел), което означава “раб на Аллах”. Той е внук на Ибрахим “алейхисселям” и син на Исхак “алейхисселям”.

Якуб “алейхисселям” имаше дванадесетима синове и ето защо потомците на децата му се наричат Бени Исраил, т.е. синове на Исраил. Родът на всеки един от неговите синове се нарича събт, а всички те взети накуп “есбат”, т.е. внуци. По-късно бяха наименувани евреи (юдеи). От рода на Якуб “алейхисселям” дойдоха многобройни пейгамбери: Муса, Харун, Давуд, Сюлейман, Зекерия, Яхия и Иса “алейхимусселям”.

Якуб “алейхисселям” е роден в Шам или Медйен. Имаше брат на име Ъйс. Прекара детството си при своя баща. Исхак “алейхисселям” отправи следната дуа за своя син: **“О, Господи! Беше казал, че от моето потомство ще се появи пейгамбер. Нека това Твое обещание се прояви чрез този мой син.”** Помоли Аллаху теаля да създаде много пейгамбери от неговото потекло.

След смъртта на Исках “алейхисселям”, хазрети Якуб – по заръка на майки си – замина при своя чичо в Харран и остана там за дълго време. Омъжи се за голямата му дъщеря Лея. От този брак му се родиха синове на име Рабил, Шемун, Ляви, Йехуда, Исахар и Заблун и дъщеря на име Динар. Тъй като в религията на Ибрахим “алейхисселям” беше позволено на мъжете да се женят за две сестри едновременно, седем години след първия брак се ожени за Рахил, малката дъщеря на своя чичо. От този брак му се родиха двама синове, Бунямун и Юсуф. Имаше две наложници на име Белхе и Зулфа. От Белхе му се родиха Дан и Нефтале, а от Зулфа – Джад и Ашир. Общо дванадесетима синове.

След четиридесет годишен престой при своя чичо, Якуб “алейхисселям” получи откровение от Аллаху теаля и беше изпратен като пророк за населението в Кенан. С позволенията на своя чичо, заедно със своите съпруги, деца и последователи, напусна Харран и се установи в Кенан. Построи къща за себе си и за своите синове. През това време почина Рахил, майката на Бунямин и Юсуф.

Якуб “алейхисселям” призова хората към вяра и служене на Аллаху теаля. Много хора от населението в Кенан го последваха. Техният крал, Шуджейм бин Даран, му се възпротиви, но не успя да постигне никакъв резултат.

Якуб “алейхисселям” обичаше Бунямин и Юсуф, чиято майка беше починала, повече от другите си синове, защото бяха лишени от майчина грижа. Чувстваше особена любов и привързаност към своя син Юсуф и не го отделяше от себе си. Когато хазрети Юсуф стана на седем годишна възраст, сънува как единадесет звезди, луната и слънцето правят седжде към него. Разказа за него на своя баща. Якуб “алейхисселям” знаеше да тълкува сънища и каза на своя син, че за в бъдеще ще получи големи благословии и ще бъде дарен с пророчество, и каза още, че трябва да крие това от своите братя.

Братята на Юсуф “алейхисселям” проявяваха завист към прекалената любов на Якуб “алейхисселям” към него. Скроиха клопка и решиха да го убият. Но тъй като ги беше страх от своя баща, не можаха да решат как да извършат покушението.

После се събраха и решиха да хвърлят Юсуф “алейхисселям” в дупка край пътя. За да го отделят от баща му, замислиха номер. Заведоха го на полето и го хвърлиха в дупка край пътя на керваните. Първо изкараха ризата от гърба му и го зацапаха с животинска кръв. Нощем показаха разкъравената дреха на Якуб “алейхисселям” и рекоха: “Докато се състезавахме на полето, Юсуф го бяхме оставили при дрехите. Дошъл вълк и го изял.”

Якуб “алейхисселям” погледна разкъравената, но здрава дреха, и разбра, че Юсуф “алейхисселям” е жив. Рече им: **“Милостта на вълка към моя Юсуф е била по-голяма от вашата. Кълна се в Аллах, че до днес не бях виждал толкова меконравен вълк. Изял е моя син, но дори не разкъсал дрехата му. Излъгахте ме. Каквото и да е сторено на Юсуф, е сторено от вас. Но**

какво мога аз. За мен няма нищо по-хубаво, освен да проявя търпение.” Плака горчиво и се довери на Аллаху теаля. Страда, но не се оплака пред никого. Чакаше с голямо нетърпение деня, в който щеше да се добере до своя син. От мъка и страдание ослепя.

Един керванджия изкара Юсуф “алейхисселям” от дупката, отведе го в Египет и го продаде като роб. Купи го финансовият министър на Египет. Отгледа го в двореца с голямо старание и след смъртта на министъра, наследи позицията му. Чрез предприетите от него икономически мерки народът на Египет с лекота преодоля седем годишната суша.

Якуб “алейхисселям” изпрати всички свои синове, освен Бунямин, в Египет за покупка на жито и провизии. Юсуф “алейхисселям” ги позна и се отнесе благо с тях, даде им провизии, но не разкри самоличността си. Заръча им при второто идване да доведат и Бунямин. При второто идване докараха и него. Юсуф “алейхисселям” направи така, че Бунямин остана при него. При третото идване в Египет Юсуф “алейхисселям” разкри себе си пред тях. Прати своята риза на Якуб “алейхисселям”. Покани своя баща и всички роднини в Египет. Когато Якуб “алейхисселям” прокара ризата през очите си, прогледна.

Якуб “алейхисселям”, следвайки желанието на Юсуф “алейхисселям”, дойде в Египет, заедно с всички свои роднини. Юсуф “алейхисселям” им поднесе многобройни блага и каза, че е простил на братята си. След това събитие Якуб “алейхисселям” живя още десетина години. На предсмъртен одър събра своите синове и поиска от тях да му обещаят, че ще служат на Аллаху теаля, Който е един единствен. След като му обещаха, почина. Синовете изпълниха неговия погребален намаз. Съгласно завещанието го погребяха до баща му Исхак “алейхисселям” в Халилуррахман, близо до Ерусалим. Според преданието тук има четири гроба: на Ибрахим “алейхисселям”, Исхак “алейхисселям”, майка ни Саре и Якуб “алейхисселям”.

Якуб “алейхисселям” призова хората към религията на своя дядо Ибрахим “алейхисселям”. Той беше най-високопоставеният сред хората по отношение на външност и морал на своето време. Беше с бежов тен, висок ръст и нежно телосложение. Беше благ, снизходителен, правдив и щедър, като своя баща Исхак

“алейхисселям”. В Коран-и керим е съобщено, че Якуб “алейхисселям” е бил стабилен в религията, отдаден, праведен, притежател на безкрайно търпение, избран и благодетелен раб, знаещ да тълкува сънища.”

Чудесата на Якуб “алейхисселям” са пет вида:

1. При него дойде един народ, който му рече: “О, пейгамбере на Аллаху теаля. Предната година нито една от овцете не роди. Поискайте от Аллаху теаля да ни даде миналогодишните и тазгодишните агнета от един път.” Якуб “алейхисселям” отправи дуа и всички овце родиха по четири агънца.
2. Гласът му се чуваше от много голямо разстояние. Щом извикаше към вражеската войска, тя се разбягваше от страх.
3. Онова, което хвърляше, отиваше много далече. Когато изпрати децата си на война срещу племето Амалика, на сина му Йехуда му се счупиха оръжията. Когато Йехуда извика: **“Татко, оръжието ми се счупи, пратете ми едно оръжие!”**, хазрети Якуб го чу и от полите на една планина хвърли към него оръжие и проговори. Йехуда получи оръжие, нападна врага и го надви. Между тях имаше разстояние от 360 км.
4. С берекета на дуата му планините – малки или големи – се раздвижваха. Когато призова народа на Кенан към вяра, те поискаха от него да стори така, че планините, които се намират от двете страни на долината и я стесняват, да се преместят другаде и да разширят долината. Якуб “алейхисселям” отправи дуа и тяхната местност стана широка и равна, и придоби най-хубавия климат в Хиджаз.
5. Когато призова народа на Кенан, те поискаха от него всички скали в тяхното населено място да се превърнат в пръст. Якуб “алейхисселям” отправи дуа и желанието им се състоя.

Якуб “алейхисселям” имаше дванадесетима синове: Рабил, Шем’ун, Ляви, Йехуда, Заблун (Ялун), Исахар, Дан, Нефтали, Ашир, Джад, Юсуф и Бунямин. Израилтяните се размножиха от тези негови синове. След Юсуф “алейхисселям” най-интелигентният измежду тях беше Йехуда и от неговия род се появиха Давуд “алейхисселям” и владетелите на израилтяните; ето защо израилтяните са наречени йехуудии (евреи, юдеи). Повечето от пророците, изпратени на израилтяните, са от рода на

Юсуф “алейхисселям”. Талут, споменат в Коран-и керим, е от рода на Бунямин.

За Якуб “алейхисселям” и неговите достойнства се споменава в сура Юсуф, Бакара (132, 133, 140), Ал-и Имран (84-93), Ниса (163), Ен’ам (84), Худ (71) и Мерйем (6, 49, 58).

Юсуф “алейхисселям” [Йосиф]

Той е пророк, изпратен на египтяните; син на Якуб “алейхисселям” и Рахил. Той е първият пейгамбер от израилтяните. Събитията с него са нашироко описани в Коран-и керим. За него се говори в сура Юсуф, Енам и Му’мин. Неговият живот крие изключителни мъдрости и поуки. Събитието е споменато и в книгите по история, но в Коран-и керим е предаден с безподобно красноречие. За сура Юсуф самият Аллаху теаля казва (по смисъл):

“Чрез изпращане (вахий) на тази сура, ще ти разкажем най-хубавата случка (тази на Юсуф “алейхисселям”), с която преди изобщо не бе запознат.” (сура Юсуф:3)

Тъй като майка му почина, когато беше още малък, Якуб “алейхисселям” го третираше него и по-малкия му брат Бунямин с особена любов и грижа. След смъртта на майка си Юсуф “алейхисселям” остана при леля. След като почина и тя, се върна при своя баща. Той, заедно с Бунямин, бяха обект на завист от страна на по-големите братя.

Една нощ сънува как единадесет звезди, луната и слънцето изпълняват седжде пред него. Разказа за него на своя баща, който разбра, че звездите са братята на Юсуф “алейхисселям”, слънцето е самият Якуб “алейхисселям”, а луната е жена му. Каза на своя син, че за в бъдеще ще се сдобие с големи блага и пророчество, и му заръча да крие това от братята, за да не подсили завистта им.

С времето завистта на братята към Юсуф “алейхисселям” стана още по-силна и ги подтикна към заговор. Решиха да го отстранят и се спряха върху две възможности. Или ще го убием или ще го отдалечим от нашия баща, който подир това ще ни стори обект на цялата си любов, рекоха те.

Единият измежду тях каза: “Ако питате мен, нека да не го убием, а да го хвърлим в голям кладенец. Пътниците, които ще се отбият там, ще го изкарат и отведат другаде. Ето така ще разделим Юсуф и баща ни.” Другите също дадоха съгласие и се заловиха за изпълнение.

Още на другия ден отидоха при Якуб “алейхисселям” и му рекоха: “Отиваме да пасем овце на полето. Искаме да отведем и Юсуф, защото го обичаме много.” Тъй като Якуб “алейхисселям” се опасяваше от своите синове, рече: **“Ако го отведете, ще се натъжа. Страх ме е да не го изяде вълк в момент, когато сте в неведение.”**

Синовите се заклеха пред своя баща и рекоха, че са силни и многобройни, и вълците не ще могат да навредят на малкия Юсуф. Изрекоха лъжа на Якуб “алейхисселям” и успяха да отведат Юсуф “алейхисселям”. Якуб “алейхисселям” – поради настойчивото поведение на своите синове и желание от страна на Юсуф “алейхисселям” – прояви доволство към съдбата и го пусна, преди което се обърна към своя любимец и му рече: **“Ела, да те целуна (още) един път и помириша красивия ти аромат. Може би няма да те видя повече, защото земният живот е домът на раздялата.”** Облече го в красиви дрехи и го помаза с красиви ухания. Когато потеглиха на път, всичко беше по мед и масло. Юсуф “алейхисселям” си рече: **“Ах, колко добре съм сторил, че съм излязъл с братята си.”** Радостта обаче не продължи за дълго. Когато се отдалечиха от града толкова, че да не може да се чуе вик, започнаха да го третират с грубост. Бяха толкова зли към него, че един от братята, а именно Йехуда, започна да мисли, че ще го убият още там. Разтревожи се и рече: “Бяхте ми обещали, че няма да го убиеете.” След време стигнаха до нарочената дупка и рекоха: “О, Юсуф, знай че от днес насетне няма да видиш баща си и нас, защото...” Съблякоха му дрехите, вързаха го за въже и го пуснаха, казвайки “На добър път, Юсуф!”. Щом Юсуф “алейхисселям” стигна до средата на ямата, прерязаха въжето. Падна във водата, искайки избавление от Аллаху теаля. Джебраил “алейхисселям” му се притече в помощ, спаси го от удавяне и го сложи да седне върху един камък. Юсуф “алейхисселям” започна да прави зикр. Ангелите дочуха неговия глас и веднага го заобиколиха за утеха.

Братята заколиха животно и с кръвта зацапаха дрехите на Юсуф “алейхисселям”. После го занесоха при своя баща и рекоха: “О, татко! Бяхме отишли на състезание. Когато се върнахме, що да видим, Юсуф го е изял вълк. Беше оставен при дрехите.” Показаха му разкъравената дреха. Якуб “алейхисселям” моментално съзря уловката и рече: **“Не, вашият нефс ви е подмамил и въвлякъл в такова дело. Не ми остава нищо, освен да търпя. Искан – с това си търпение – помощ от Аллаху теаля по отношение на вашето дело.”** Прекара разкъравената дреха по лицето си и видя, че е напокътната. Рече: **“Милостта на вълка към моя Юсуф е била по-голяма от вашата. Кълна се, че не бях виждал толкова меконравен вълк. Изял е моя син, но дори не е разкъсал дрехата на гърба му.”**

Известно време след събитието край дупката отседна керван, пътуващ от Медйен за Египет. Когато един от пътниците пушна кофата за вода, Юсуф “алейхисселям” я прегърна. Когато я издърпаха, излезе заедно с нея. Човекът, който го издърпа, изпадна в изумление пред вида на ненагледно красивото дете. Заведе го при хората от кервана. Междувременно край кладенеца дойде един от братята, за да донесе храна на Юсуф “алейхисселям”. Когато видя, че е издърпан от керванджиите, отиде при другите братя и им съобщи за случилото се. Всички накуп отидоха при керванджиите и им рекоха: “Това е нашият избягал роб! Ако искате, бихте могли да го продадете и отведете в друга страна.” Заплашиха Юсуф “алейхисселям” да мълчи и му рекоха: “Ако ни изкараш за лъжци, ще те убием.” Керванджиите казаха, че са инвестирали всичко в стока и че имат останали само няколко дирхема. Братята, чиято същинска цел не беше да продадат Юсуф “алейхисселям”, а да го отдалечат от своя баща, се съгласиха и го продадоха за няколко дирхема.

Керванджиите го отведоха в Египет и го изкараха на пазара за продан. Когато многобройни хора възжелаха да го купят, цената нарасна. Видя го азизът (финансовия министър) на Египет (на име Кътфир) и го купи на много висока цена. Когато се прибра у дома, заръча на жена си да се грижи за него добре и ѝ каза, че за в бъдеще това дете ще им бъде от полза. Жената на азиза беше бездетната Зелиха (Зюлейха) и азизът възнамеряваше да го

осинови. Юсуф “алейхисселям” израсна сред грижи и спокойствие. Зюлейха беше млада и красива, а азизът страдаше от полова немощ. Красотата на Юсуф “алейхисселям”, от своя страна, поразяваше човешкия разсъдък. Пророческото сияние на челото му изумяваше всички. Накрая Зюлейха се влюби в него. Красеше себе си за него и се опитваше да го привлече по всички възможни начини, но Юсуф “алейхисселям”, с помощта на Аллаху теаля, не й обръщаше никакво внимание. Сетне Зюлейха затвори вратите и се опита да се сближи с него. Съвсем ясно и категорично му каза: “Ела при мен!” Юсуф “алейхисселям” й отвърна: **“Моят господар ме повери на твоите грижи. Аз, в замяна на това добро от негова страна, не бих могъл да му изменя.”** Зюлейха започна да му се моли. Юсуф “алейхисселям” се втурна към вратата. Зюлейха го последва и го дръпна към себе си, с което скъса ризата му отзад. С това се озоваха пред вратата и азизът ги видя. Зюлейха се изплаши и направи опит да оклевети Юсуф “алейхисселям”, но – тъй като го обичаше твърде много, не искаше да му навредят – прибяга до хитрост, за да не се стигне до убийство. Юсуф “алейхисселям” се възпротиви и разкри истината. За да разберат кой е прав и кой е крив, един от роднините на Зюлейха рече: “Ако ризата е скъсана отпред, Зюлейха е права; ако е разкъсана отзад – Юсуф.” Откриха, че вината е на Зюлейха. Азизът се засрами и опита да потули нещата, но не успя – египтяните научиха. Жените на дворяните започнаха да си шушукат: “Зюлейха е искала да се възползва от нефса на своя роб от Кенан. Любовта я е побъркала. Явна грешка е да се влюбиш в роб при условие, че си жена на азиза.”

Тези слова стигнаха до Зюлейха и тя реши да устрои угощение, на което да им покаже Юсуф “алейхисселям”. Заедно с жените, които я одумваха, покани и четиридесет жена на знатните в града. На прислугата заповяда да подготвят храни, които трябва да бъдат рязани с ножове преди консумация. Когато гостите пристъпиха към ядене и боравене с ножове, Зюлейха заповяда на Юсуф “алейхисселям”, намиращ се в съседна стая, да им се покаже.

Юсуф “алейхисселям” се боеше от нея и не се възпротиви. Показа се пред тях и жените изпаднаха в удивление. Дори не бяха сънували такава внушителност и красота. Самозабравиха се и не

успяха да откъснат поглед. Порязаха своите ръце, вместо плодовете, без да усетят никаква болка. Никога не бяха виждали толкова величествен и прекрасен човек. Макар да знаеха, че не е ангел, не се сдържаха и рекоха: “Това е меляিকে!” Юсуф “алейхисселям” напусна стаята, но погледът на жените остана закован за вратата. Само болката от порязаните им ръце ги върна към реалността. Зюлейха, виждайки това тяхно състояние, рече: “Ето, видяхте ли? Вие сте по-достойни за порицание – видяхте го само веднъж, а дори и не забелязахте как си режете ръцете. Аз съм с него от дълго време, но никога не изпаднах в самозабрава като вашата. Ако го бяхте видели преди, никога не бихте ме укорили.” Зюлейха искаше да им покаже трудното състояние, в което се намира. После добави: “Както е станало и Ваше достойствие, аз го възжелаях, но той не ме прие. Ако не изпълни моята заповед, несъмнено ще се влачи по затвори.” Жените наобиколиха Юсуф “алейхисселям” и му рекоха: “За теб не ще бъде от полза да се противиш на волята на жената на азиза.” Насърчиха го да изпълни желанието на Зюлейха. Юсуф “алейхисселям”, пред думите на жените, които се опитваха да покажат разврата като красиво дело, се подслони на защитата на Аллаху теаля.

“О, Господи! Предпочитам затвора пред онова, към което ме канят тези жени. И ако не отклониш от мен тяхното коварство (ако не ме сториш стабилен в качеството исмет (безгрешност)), ще се увлека по тях (поради неволно влечение по природа) и ще бъда от безразсъдните.” Неговият Господ прие молбата му и отклони от него коварството им. Той е Чуващ (молбите на онези, които търсят подслон при Него) и Знаещ (техните състояние). (Сура Юсуф: 33)

Азизът разбра, че Юсуф “алейхисселям” е невинен и не го наказва, но за да спре разрастващите се клюки и подтикнат от Зюлейха, реши да го хвърли в затвора. Ето така Юсуф “алейхисселям” попадна в тъмница и остана вътре за дълги години.

В затвора с него бяха хлебарят и шербетчията на фараона. Юсуф “алейхисселям” посещаваше болните затворници, а нощите прекарваше в намаз и зикр. Аллаху теаля го научи да тълкува сънища. Той разтълкува сънищата на шербетчията и

хлебаря. Единият беше видял, че изстиска грозде, а другият, че носи хляб на главата си, от който птиците кълват. Юсуф “алейхисселям” каза, че първият сън предвещава спасение, а вторият смърт. Тълкуванията на сънищата се сбъднаха едно към едно. Шербетчията беше пуснат, а хлебарят обесен и птици ядоха от месото на главата му.

Пак през това време фараонът сънува странен сън, от който се събуди ужасен и каза: “Сънувах седем охранени крави, които бяха изядени от седем кльощави. Видях още седем зелени житни класове, които бяха унищожени от седем сухи. О, първенци (на Египет), ако знаете как се тълкуват сънища, разтълкувайте го!” Рекоха, че не знаят. Шираджията на фараона се сети за своя сън и тълкуванията на Юсуф “алейхисселям”, и рече на фараона: “Аз ще съдействам за тълкуването на този сън. Отведете ме в затвора на Юсуф и ме срещнете с него.” Изпълниха желанието му. Той поиска от Юсуф “алейхисселям” да му разтълкува съня на владетеля.

Когато Юсуф “алейхисселям” беше в затвора, Аллаху теаля му съобщи, че е избран за пророк. Юсуф “алейхисселям”, преди да разтълкува съня, съобщи, че е пейгамбера на Аллаху теаля и показа чудо. Още преди да им донесат храни, каза какви ще са те и какъв ще е техният вкус. Каза, че е от рода на пейгамбери и че неговите баща и деди са пророци. Започна да зове хората към вяра в единството на Аллаху теаля. Рече на своите другари: **“Кое би било по-добро за Вас, да почитате многобройни идоли или Аллаху теаля, Който е безподобен (в Своите същност и качества) и Надделяващ над всичко?”**

Когато шербетчията дойде, Юсуф “алейхисселям” разтълкува съня на фараона така: **“Ще настанат седем години на обилие, а после седем на нищета. В годините на обилие складирайте храна за ядене в годините на нищета.”** Щом фараонът научи за това тълкувание, възжела да му докарат Юсуф “алейхисселям” и за целта прати вестносец. Когато вестителят дойде, Юсуф “алейхисселям” му рече: **“Върни се при своя господар и го питай какво е било състоянието на онези жени, които си порязали пръстите? Моят Господ, без съмнение, знае в какво се състои тяхната измама.”** Вестносецът се върна обратно и доложи желанието на фараона. Владетелят извърши проучване и

повели да докарат въпросните жени. Запита ги: “В какво състояние бяхте, когато възжелохте да се възползвате от нефса на Юсуф “алейхисселям”? Когато го насърчихте да се подчини на Зюлейха, видяхте ли някакво влечение от негова страна към вас? Прояви ли някакво съмнително дело?” Жените отвърнаха: “Хаша (Аллах да пази)! Ние не сме ставали свидетели на нито едно негово лошо състояние?” Зюлейха, присъстваща там, рече: “Ето, истината излезе наяве. Бях възжелала да се възползвам от неговия нефс, но той несъмнено е от правдивите.” Стана ясно, че Юсуф “алейхисселям” е лежал в затвора години наред без да има никаква вина.

Фараонът отново изпрати своя вестonosец със заповед: “Доведете ми го, ще го назнача за свой личен съветник и ще му поверя делата си.” Юсуф “алейхисселям” прие поканата и излезе от затвора, на чиято врата написа: “Това е къща на бели, страдания и тегла, гроб за живите, място за радост на враговете и изпитание на приятелите.” Когато влезе в двореца, фараонът го посрещна с почести и попита какви мерки е нужно да се предприемат срещу събитията, предвещавани в съня. **В годините на обилие трябва да сееш много жито, а после – заедно с дръжките и класовете – да го складираш в хамбари. Това ще ги пази от загниване, а сноповете ще служат за храна на животните. На хората трябва да повелиш да ядат, колкото им е нужно. Останалото трябва да складират и пазят. Тези храни ще задоволят вашите нужди и тези на околните,** рече Юсуф “алейхисселям”. Фараонът хареса много тези наставления и запита: “Кой ще ми помага в тази работа?” **Повери ми делото по управление на египетските богатства. Аз съм способен да ги опазя. Знам методите за икономия и ще мога да изпълня тази задача,** отвърна Юсуф “алейхисселям”.

Една година след предложението на Юсуф “алейхисселям” азизът почина. Фараонът назначи на позицията му Юсуф “алейхисселям”. Заедно с украсени със скъпоценности тронове и корони, повери нему ключовете на съкровищниците. Владетелят му предаде всички свои пълномощия. Стана така, че във всички краища на Египет започна да се слуша Юсуф “алейхисселям”. По заповед на Аллаху теаля той се ожени за Зюлейха, която след смъртта на азиза напусна двореца и изпадна в жалко състояние.

Юсуф “алейхисселям” я попита: **“Това състояние не е ли по-добро от онова, което беше възжелала.”** Зюлейха отвърна: “О, съдък! Не ме упреквай. Както знаеш бях жена, притежателка на земни блага, като имот и красота, но моят мъж беше лишен от полова мощ, а ти беше най-красивият човек, когото бях виждала.” Зюлейха роди двама синове и дъщеря на име Рахмет.

Юсуф “алейхисселям” предприе всички мерки, необходими за преодоляване на сушавите години и построи огромни хамбари. Извърши големи добрини на народа. След годините на обилие настана ужасна суша. Хората привършиха всичките си запаси още първата година и започнаха да купуват жито от Юсуф “алейхисселям”. Той не правеше разлика между отделните купувачи и на никого не даваше повече от товара на една камила. Никога не се отделяше от пътя на справедливостта. Благодарение на неговите справедливост и красиви нрави, много хора, наред с владетеля, приеха вярата в Аллаху теаля.

Египтяните и тези от околните държави идваха на тълпи, за да купят жито. Когато настана суша и в Кенан, баща му Якуб “алейхисселям” прати своите синове, с изключение на Бунямин, в Египет за покупка на храна. Щом стигнаха в Египет, Юсуф “алейхисселям”, за разлика от тях, ги позна, но не се разкри, а попита кои са те и откъде са дошли. Те рекоха:

- Ние сме от област Кенан. Синове сме на възрастен баща на име Якуб. В нашата земя настана недоимък и баща ни прати тук за покупка на провизии.

- **Къде е той и с кого е останал?**

- Остана в Кенан заедно с най-малкия ни брат. Той имаше още един многообичан син, който беше от една майка с въпросния, но умря при нещастен случай на полето. Поради голямото страдание по него баща ни не се отделя от Бунямин. Заради мъка по Юсуф ослепа.

Юсуф “алейхисселям” нареди да подготвят за всеки един от тях еднокамилен товар. Парите, които взе от тях, ги постави скришом пак сред същите стоки. Поиска от тях за другия път да доведат и малкия брат, ако ли не, ще спре да им продава. Когато братята се върнаха обратно, казаха на баща си, че са били обект на изключителни почести от страна на финансовия министър на Египет, и “Но ако другия път не заведем и Бунямин, няма да ни

даде нищо.” Якуб “алейхисселям” не пожела да прати Бунямн. Ала когато отвориха стоките, какво да видят, парите им са поставени скришом вътре. Рекоха на Якуб “алейхисселям”: “Татко, какво бихме искали повече, ето, дори ни е върнал капитала. С нея отново ще закупим провизии за семействата ни. Ще опазим и нашия брат. Ако го заведем, ще закупим еднокамилен товар в повече. Това, което купихме сега, е малко като количество, няма да ни стигне.” Якуб “алейхисселям” поиска от тях дума, че ще върнат обратно Бунямн жив и здрав. Когато обещаха, прати и него за Египет. Рече им: **“Знаете що се случи с Юсуф, но Аллаху теаля е най-добрият Закрилник, Най-милосърдният сред милосърдните.”**

Синовецте на Якуб “алейхисселям” стигнаха пак до Египет. Заведоха и Бунямн. Юсуф “алейхисселям” ги третира с изключителна щедрост. Веднъж, когато другите братя отсъстваха, той се представи на Бунямн. Каза, че ще измисли причина и няма да го пусне обратно. За всеки от другите братя подготви товар за по една камила. В товара за Бунямн нареди да сложат златния съд за вода на фараона. Когато понечиха да тръгнат, един от дворцовите служители се доближи до тях и им рече: “Спрете, вие несъмнено сте от крадците.” Братята на Юсуф “алейхисселям” се върнаха обратно и запитаха какво е онова, което е загубено:

- Купичката на владетеля изчезна. Който я донесе, ще бъде награден с провизия, колкото еднокамилен товар. Аз съм гарант за тази работа! – отвърна служителят.
- Без съмнение, както е известно и вам, ние не сме дошли тук, за да причиним пакост. Ние не сме крадци.
- Ако словата ви се окажат лъжи, кажете, какво е наказанието за крадците във вашата религия? – попитаха служителят и неговите придружители.
- Сред чийто товар се открие съдът, той ще трябва да стане роб на онзи, чийто имот е откраднал. Ето това е наказанието за крадците.

Чиновниците претърсиха товарите. Съдът излезе в товара на Бунямн и го задържаха. Братята рекоха:

- О, азиз! Бунямн има възрастен и достопочтен баща, който с помощта на Бунямн забравя за мъката по своя загубен син.

Него го обича повече от нас. Задръж един от нас! Него го освободете. Ние несъмнено виждаме, че си от благодарителите...”

- Ние търсим подслон при Аллаху теаля от това да задържим друг, освен този, при когото излезе нашият съд, защото несъмнено ще бъдем от угнетителите.

Големият син на Якуб “алейхисселям” и Шем’ун рекоха “Няма да се върнем, докато нашият баща ни не позволи!” и останаха в Египет. Другите братя потеглиха на път и засрамени дойдоха пред Якуб “алейхисселям”. Рекоха:

- Татко, Бунямин несъмнено извърши кражба. Ние бихме засвидетелствали само за онова, което сме виждали с очи. Видяхме как съдът за вода излезе измежду товара му. Не знаем дали го е откраднал или някой друг го е сложил сред вещите му. Ако не ни вярваш, питай нашите спътници. Ние наистина сме от правдивите.

Якуб “алейхисселям” се натъжи премного и не повярва на изказаните слова, но рече: **“За мен не остава друго, освен да проявя красиво търпение. Надявам се Аллаху теаля да ми доведе синовете. Несъмнено Той е Знаещ и Премъдър.”** Вярваше, че Аллаху теаля ще го спаси от тегла в скоро време и макар че страдаше много, не изказваше мъката си пред друг, освен пред Аллаху теаля. Един ден рече на синовете си: **“О, синове мои! Вървете в Египет, питайте за Юсуф и братята му. Не губете надежда в доброто на Аллаху теаля, защото истина е, че друг, освен неверниците, не губи надежда в Неговите доброта и милост.”**

След препоръката на своя баща, синовете отново, за трети път, потеглиха за Египет. Излязоха пред Юсуф “алейхисселям” и рекоха: “О, азиз! Нас и нашите семейства ни застигна немотия, бедност, нищета и глад. Дойдохме с незначително количество пари...” Помолиха го за помощ. Юсуф “алейхисселям” им отвърна: **“Извършихте ли теббе за онези неща, които причинихте на Юсуф и неговия брат, без да мислите за последствията?”** Този отговор ги накара да помислят, че това може да е техният брат Юсуф и го запитаха. Юсуф “алейхисселям” не се сдържа пред техните нещастие и безпомощност, прояви милост и им каза, че е техният малък брат

Юсуф. **Да, аз съм Юсуф и това е моят брат Бунямин. Аллаху теая ни дари с благого да се съберем заедно,** рече Юсуф “алейхисселям”. Братята извършиха покаяние и приеха величието му. Юсуф “алейхисселям” им отвърна: **“Днес за вас няма укор.”** Беше изключително благ и щедър към тях. Попитаха ги за своя баща Якуб “алейхисселям” и как е понесъл мъката по раздялата с него. Отвърнаха му: **“Много страда и плака по теб, заради което ослепя.”** Юсуф “алейхисселям” съблече своята риза и я подаде: **“Занесете я на баща ми. Нека я прекара по лицето си. Нека помирише моето ухание и прекара по очите си ризата. Ще прогледне с лекота. След това докарайте при мен всичките си семейства.”** Подготви за тях пътнина и им повери писмо до Якуб “алейхисселям”, в което искаше от него да дойде в Египет, заедно с цялото семейство и роднини.

Когато синовете потеглиха от Египет, Якуб “алейхисселям” рече: **“Усещам уханието на моя син Юсуф!”** Околните си помислиха, че му се преструва от дълбока обич по Юсуф “алейхисселям”. Когато приближиха Кенан, един от синовете забърза своето животно и дойде при Якуб “алейхисселям” преди другите, за да го благовести и даде ризата. Когато Якуб “алейхисселям” прекара ризата по лицето си, прогледна. Взе всички свои синове и роднини и се пресели в Египет. Юсуф “алейхисселям” ги посрещна заедно с фараона и египетския народ. Заведе своя баща в двореца. Качи своите баща и доведена майка на трона и ги стори да седнат върху тях. Якуб “алейхисселям”, жена му и всички синове извършиха благодарствено седжде, че Аллаху теая ги е срещнал отново с Юсуф “алейхисселям”.

Юсуф “алейхисселям” се обърна към своя баща и рече: **“Татко, ето това е тълкуванието на съня, който бях сънувал преди. Аллаху теая наистина го изкара наяве. Избави ме от затвор и ме дари с имот. След като шейтанът развали отношенията с братята ми и ни раздели, Аллаху теая ви докара при мен от пустинята (Кенан). Моят Господ несъмнено знае всичко, което желае и е мъдър в Своите дела.”** Каза, че е простил на своите братя.

Якуб “алейхисселям” почина след като живя с Юсуф “алейхисселям” повече от десет години. Юсуф “алейхисселям”

почина известно време след него. Всички египтяни пожелаха да го погребат в своята улица. Нещата стигнаха до бой. Сетне решиха да го сложат в мраморен ковчег и да го погребат на брега на Нил. Според друго предание благословеното му тяло – 4 века след погребението – беше изкарано от Муса “алейхисселям” и погребано в Халилуррахман, където се намира и гробът на Якуб “алейхисселям”.

Юсуф “алейхисселям” притежаваше неимоверна красота. Приличаше изключително на Адем “алейхисселям”. Когато се разхождаше по улиците на Египет, сиянията на лицето му – подобно на слънчевите лъчи – се отразяваха по стените на заобикалящите сгради. Когато някой пожелаеше да го погледне, веднага отместваше поглед, защото не можеше да издържи. Наред с това Юсуф “алейхисселям” беше дарен с една част от красотата. С цялата беше дарен Мухаммед “алейхисселям”.

Когато Есхаб-и кирам запитаха кой е по-красив, Юсуф “алейхисселям” или Мухаммед “алейхисселям”, Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” отвърна: **“Неговата видима красота беше по-голяма от моята видима красота.”** Ако Пророкът ни беше проявил и невидимата си красота, никой нямаше да е в състояние да задържи поглед върху него.

Младежите на Есхаб-и кирам запитаха майка ни Аише “радияллаху анха” за красотата на Пейгамбера ни. Тя отвърна: “Ако египтяните бяха дочули за красотата на бузите на Мухаммед “алейхисселям”, щяха да запазят целия си имот, само за да ги видят и не биха дали пари за Юсуф “алейхисселям”. Жените, одумващи Зюлейха, ако бяха видели сияното му чело, биха порязали сърцата си, вместо ръцете, без да усетят никаква болка.”

Юсуф “алейхисселям” беше притежател на красив морал. Нищо не беше в състояние да го отвърне от правдата. В Коран-и керим е похвален с думата “съддък”, т.е. много правдив. Прощаваше онези, които го бяха угнетили; тълкуваше сънищата правилно; служеше на хората и им помагаше. Беше изключително благоприличен и честлюбив.

Чудесата на Юсуф “алейхисселям”:

1. Притежаваше прекрасен говор и омайваше сърцата на всички. Имаше много последователи.

2. Един слепец прогледна, когато сиянието на лицето на Юсуф “алейхисселям” подейства на очите му.
3. Благодарението на дуата му листата по дърветата се превърнаха в ненагледни платове.

Еййуб
“алейхисселям”
[Йов]

Той е от пророците, изпратени на израилтяните, и произхожда от рода на Ийс, който е син на хазрети Исхак, а майка му е от рода на Лут “алейхисселям”. Жена му Рахиме е внучка на Юсуф “алейхисселям”. Беше висок на ръст, с къдрава коса, красиви очи, широки гърди, къс врат и месести ръце. Повярвалите в него са седмина. Почина на 140 годишна възраст. Търпението му е пословично в човешката история, а името му е споменато в Коран-и керим.

Еййуб “алейхисселям” притежаваше голям имот и десетима синове. Имаше стада от животни и многобройни градини. В неговите чифлици край Бесенийе, Шам, работеха хиляди хора, но големината на имота никога не го отвърна от пътя на Аллаху теаля. По отношение на богатство нямаше равен на себе си в онова време. Вършеше много ибадети, помагаше на сираци, вдовици и не сядаше на трапеза без гости. Беше изпратен като пророк на хората около Шам. Призова ги към вяра и поклонение на Аллаху теаля и изтърпя много трудности в това отношение. Понесе изпитание със своите имот, деца и тяло. Понесе твърде големи трудности. Никога не допусна пропуск в своите служения и не се оплака. Заедно с тези си качества, и други подобни, той се превърна в пример за подражание на поклонниците и притежателите на разум.

Аллаху теаля възжела да изпита Еййуб “алейхисселям”. С различни причини отне всички негови имоти. Овцете му погинаха при потоп, а вятърът унищожи посевите. Шейтанът се преобрази като овчар и плачейки дойде при него. Каза на Еййуб “алейхисселям”, който в него момент наставляваше хората, че неговите състояния и имот са погинали. Еййуб “алейхисселям” не прояви никакво недоволство при тази новина, отправи

благодарност на Аллаху теаля и рече на себе си: **“Не тъжи! Тях ми ги даде моя Господ, а сега ги отне, защото е техният (истински) Собственик.”** Това състояние на Еййуб “алейхисселям” съкруши шейтана и се върна покрусен.

После Аллаху теаля отне душите на децата на Еййуб “алейхисселям” със земетресение, докато бяха на урок с техните учители. Този път шейтанът се преобрази като учител и със силен стон дойде при Еййуб “алейхисселям”. О, Еййуб! Аллаху теаля събори твоя дом със земетръс. Децата умряха. Разкъсани са на парчета, рече той. От очите на Еййуб “алейхисселям”, поради милост към децата, потекоха сълзи, но прояви своето доволство и покорство към Аллаху теаля. А на шейтана рече: **“Проклетнико, ти си Иблис (Сатана)! Искаш да ме насъскаш към неподчинение спрямо моя Господ, но знай, че децата бяха поверени на мен (а сега ги взе). Нима трябва да Му се разсърдя! Хвала на моя Господ.”** После Аллаху теаля изпита Еййуб “алейхисселям” с болест.

Болестта се усилваше от ден на ден. Роднините, съседите и другите спряха да го посещават. Само неговата вярна и милостива жена Рахиме Хатун не го изостави. Продължи да му служи и пожертва всичко свое за това дело. Ходи по къщите, за да служи и изкара прехраната на семейството. Еййуб “алейхисселям” не се оплака и продължи да възхвалява своя Господ. Този път шейтанът започна да нашепва на неговите съграждани така: “Ще ви зарази. Изкарайте го оттук!” Хората изкараха от града Еййуб “алейхисселям” и Рахиме. На място извън града Рахиме продължи да се грижи за своя съпруг. Въпреки че беше на палатка извън града и в тежко състояние, Еййуб “алейхисселям” продължи да наставлява хората. Изнемошялата от умора и мъки Рахиме предеше конци на жените в града. Един ден рече на своя съпруг:

- Няма ли да е добре да помолите Вашия Господ, за да премахне тези беди от вас?
- **О, Рахиме! Колко продължиха нашите времена на здраве и щастие?**
- Осемдесет години.

- **Срам ме е да искам избавление от моя Господ докато годините на трудност и беда не се изравнят по продължителност с тези на здраве и спокойствие.**

В хадис-и шериф се казва: **“Хазрети Еййуб е най-благия, търпеливия и побеждаващ гнева си раб.”**

Еййуб “алейхисселям” остана в мъки и беда седем години, но никога не се оплака. Този път шейтанът се преобрази като човек и отиде при Рахиме. Направи опит да я откаже от служене на Еййуб “алейхисселям”. Каза ѝ: “Угнетяваш себе си. Ще се заразиш.”, а тя отвърна: “Той има много права над мен; не мога да ги изплатя. Във времена на блага и спокойствие живях с него; сега, във време на болест, не мога да го оставя.” На връщане предаде това на Еййуб “алейхисселям”, а той ѝ каза, че това е Иблис и че трябва да се пази от неговите весвесета. Иблис по-късно пак дойде, но тя не му обърна никакво внимание.

Болестта на хазрети Еййуб растеше от ден на ден. Това затрудни неговите задължения като раб и пророк, които извършваше с тяло, сърце и език. Тогава отправи дуа към Аллаху теаля и рече: **“Наистина ме застигна болест. Ти си най-милосърдния от милосърдните.”** (Енбия: 83) Аллаху теаля прие неговата молитва.

Един ден Рахиме Хатун беше излязла да търси храна. На икиндия Аллаху теаля прати Своите блага. Джебраил “алейхисселям” дойде и предаде следния вахий от Аллаху теаля: **“О, Еййуб! Пратих беля, търпя! Сега ще ти дам здраве и блага.”** Аллаху теаля рече: **“Тропни с крак по земята и с появилата се (топла) вода се изкъпи, а студената изпий.”** (Сад: 4) След тази божествена заповед Еййуб “алейхисселям” тропна по земята. Появиха се два извора, единия студен, другия топъл. След като се изкъпа със топлата, болестта от тялото изчезна, а след като изпи от студената, изчезнаха вътрешните му болести. Силата му се възвърна и се превърна в млад мъж. Аллаху теаля му върна отнетите имоти и според едно предание му съживи починалите синове. Приятелите, които се бяха отвърнали от него, отново се сближиха към него с обич.

Когато Еййуб “алейхисселям” оздравя, призори на следващия ден издаде силен стон. Когато го запитаха за причината, рече: **“Призори дочухах глас да ме пита: “О, наше болно човече,**

как си?” Сега, щом настана това време, същият глас не ме запита: “О, наше здрави рабе, как си?” Ето това ме накара да се разплача.”

Към края на своя живот Еййуб “алейхисселям” стори своя син Хавмел васия. Завеща своето погребение на него. Почина на 140 годишна възраст. Гробът му е в Бесенийе, Шам.

Чудесата на Еййуб “алейхисселям”:

Еййуб “алейхисселям”, предавайки заповедите на Аллаху теаля, показва многобройни чудеса. Някои от тях са както следва:

1. След негова дуа вълната на овцете му се превърна в ибришим.
2. Когато призова съдията на своя народ към вяра, той му каза: “Искам от теб да ми покажеш като чудо как колоните на моя дом падат и тя се издига във въздуха и остават там.” Хазрети Еййуб отпрати дуа. Колоните на къщата паднаха и тя остана да виси във въздуха. Съдията, въпреки че видя това чудо, не повярва.
3. С берекета на дуата му миражите и мъглите в пустинята се превръщаха във вода.

Еййуб “алейхисселям” притежаваше красив нрав, беше щедър и изключително милосърден. Помагаше много на бедните, гостите и сираците. Прояви търпение към бедите, които засегнаха неговите тяло, имот и деца, и прояви доволство към волята на Аллаху теаля. Ето защо неговото търпение стана пословично. Заради тези красиви качества и нрави Аллаху теаля го похвали в Коран-и керим.

“Ние наистина го намерихме търпелив. Какъв прекрасен раб. Без съмнение той напълно се обръщаше към Аллах.”
(Сад: 44)

Той е споменат и в сура Ен’ам, Ниса, Сад и Енбия.

Локман Хаким
“алейхисселям”
[Лукман, Люкман]

Пророк или евлия. Живя във времето на Давуд “алейхисселям” в Оман, Арабия. Срецна се с Давуд “алейхисселям” и научи знания от него. Беше мюфтия преди на Давуд “алейхисселям” да

му бъде съобщено пророчество. Люкман Хаким напусна длъжността и стана от общността му. Беше дарен с мъдрост. Името му е споменато в Коран-и керим, дори има едноименна сура. В 12-и аяет от нея по смисъл се казва: **“Ние дарихме Люкман с мъдрост.”** Учените по тefsир са казали, че под “мъдрост” се има предвид “знание, разбиране, наука, практикуване на придобитото знание и способност за вземане на правилно решение.”

Люкман Хаким е доайенът на лечителите. Известен е със своите мъдри слова и наставления спрямо сина. В 13-и аяет от едноименната сура по смисъл се казва: **“И рече Лукман на своя син, поучавайки го: “Синко! Не съдружавай с Аллах! Съдружаването е огромен гнет.”**

Когато го запитаха “Как спечели тази степен?”, отвърна: **“Чрез истинна дума, съблюдаване на повереното и отбягване на ненужни слова и дела.”** Хората поискаха наставление от него и той отвърна: **“За да практикувате знанията на предишните и бъдещите, трябва да обърнете внимание на осем неща. На четири места трябва да опазите други четири: сърцето в намаза; езика сред народа; гърлото по време на ядене; окото, когато влезете в чужд дом. Две неща не бива да се забравят никога: Величието на Аллаху теаля и смъртта. А две неща се опитайте да забравите напълно: извършеното добро и злото, дошло от приятели и близки.”**

Част от неговите наставления към сина са както следва:

- О, синко! Земята е като дълбок океан. Много хора са се издавили в него. Нека богобоязливостта бъде твоя кораб, вярата твоя товар и упованието на Аллах твое състояние. Ако стане така, надежда за спасение има.
- О, синко! Не учи знание, за да се хвалиш пред учени, инатиш с безумци и себеизтъкваш на събрания! Но и не обръщай гръб на знанието, мислейки че нямаш нужда от него.
- О, синко! Ако видиш хора, които се сещат за Аллаху теаля, поседи с тях. Ако си учен, ще видиш полза от своето знание; ако (не си, но) имаш потенциал, ще те изучат. Аллаху теаля ще стори и теб да се възползваш от милостта, с която се отнася към тях. Ако видиш такива, които не споменават Аллах, отдалечи се от тях.

- О, синко! Нека петелът да не се окаже по-мъдър от теб! Той прави зикр и тесбих всяка сутрин, а ти спиш.
- О, синко! Подчини се на избраните раби и страни от лошите.
- О, синко! Когато повеляваш добрини и наставляваш хора, не забравяй и за себе си! Ако ли не, ще заприличаш на свещта; тя осветява хората ала изгаря себе си и се топи.
- О, синко! Страни много от лъжата, защото разваля твоята религия и намаля твоята ценност в очите на хората. Ще загубиш свян, ценност и степен.
- О, синко! Страни от лош нрав и липса на концентрация в сърцето. Не бъди нетърпелив, иначе няма да намериш приятели. Върши работа с желание и търпи трудностите. Бъди добронравен към всички хора.
- О, синко! Земята е преходна и краткотрайна, а твоят земен живот е по-кратък и от най-краткото нещо. А на това най-кратко нещо е останало най-кратката част, по-голямата е изминала.
- О, синко, не отлагай покаянието за утре, защото смъртта идва внезапно.
- О, синко! Мълчанието не поражда съжаление. Ако думата е сребро, то мълчанието е злато.
- О, синко! Яж от халял и в делата се допитай до учените.
- О, синко! Бъди редовен в събранията на учените. Както Аллаху теаля раззеленява света с пролетния дъждец, така и осветява сърцата на му'мините със сиянието на мъдростта от събранията на учените.
- О, синко! Делата се вършат само с якин (знание и познание на Аллаху теаля). Делата на всеки човек са според неговия якин. Недостатъците в делата се раждат от недостатъци в якина.
- О, синко! Когато извършиш нередност, веднага изпълни тевбе и дай садака.
- О, синко! Ако имаш съмнение относно смъртта, недей да спиш. Както спиш и си длъжен да го правиш, така си обречен и на смърт. Ако имаш съмнение относно повторното съживяване, недей да се събуждаш. Както се събуждаш от сън, така ще бъдеш и съживен.

- О, синко! Страни се от бедност с печалба от халял. Бедният човек се среща с три бели: слабост в религията, слаб акъл и липса на взаимопомощ.
- О, синко! Който проявява милост, ще бъде помилван. Мълчащият ще постигне спасение, говорещият добро ще е на печалба, говорещият лошо ще стане грешник, а онзи, който не упражнява контрол върху своя език, ще съжалява.
- О, синко! От земния имот вземи толкова, колкото ти е нужно. Останалото го харчи за ахирета, за добро. Не проявявай мързел дотолкова, че да изпаднеш в затруднение и бъдеш в тежест на другите.
- О, синко! Не обиждай никого заради това, че го омаловажаваш, защото твоят и неговият Господ е един и същ.
- О, синко! Изпитах всички земни наслади и удоволствия. Не намерих нищо по-сладко от знанието. Благодарение на него дервишите и бедните сядат на трапезата на султаните.

Веднъж неговият син го попита:

- Татко, кое е най-доброто качество у човека?
- Чистата религия.
- Ако качествата са две?
- Религия и имот.
- Ако са три?
- Религия, имот и свян.
- Ако са четири?
- Религия, имот, свян и красив морал.
- Ако са пет?
- Религия, имот, свян, красив морал и щедрост.
- А ако трябва да изброим шест качества?
- О, синко! Ако Аллаху теая е дарил някой раб с тези пет качества, той е му'мин и муттеки (богобоязлив). При Аллаху теая той е велия и любим, и е далеч от злото на шейтана.
- Татко, кое е най-лошото качество на човека?
- Да отрича Аллаху теая.
- Ако са две?
- Неверие и високомерие.
- Ако са три?
- Неверие, високомерие и липса на благодарност.

- Ако са четири?
- Неверие, високомерие, липса на благодарност и стиснатост.
- Ако са пет?
- Неверие, високомерие, липса на благодарност, стиснатост и лош нрав.
- Ако трябва да изброим шест?
- О, синко! Онзи, който притежава тези пет качества, е лицемер, шакия (лош човек) и е далеч от Аллаху теаля.

Когато попитаха Лукман Хаким “Как постигна мъдростта?”, отговори: **“Не се рових в това, което се крие от мен; не настоявах върху неща, които не са моя работа.”**

От Лукман Хаким поискаха да заколи една овца и донесе две от най-ценните ѝ части. Изпълни заръката и донесе нейните език и сърце. После го помолиха да заколи друга овца и донесе най-лошите ѝ две части. Изпълни заръката и донесе пак същите органи. Когато го запитаха за причината, отговори: **“Когато тези два органа са добри, няма по-добри от тях; когато са лоши, няма по-лоши от тях.”**

Хафс бин Омер предава: Лукман Хаким взе една торба със синапено зърно и започна да наставлява своя син. След всяко наставление изкара оттам по едно зърно. Дойде ден, когато зърната се изчерпаха. После се обърна към своя син и каза: “О, синко! Толкова много те наставлявах, че ако всички тези наставления бяха натоварени върху планина, тя щеше да се разцепи и раздроби.” Неговият син го послуша и му спази наставленията.

Шуайб

“алейхисселям”

[Иотор]

Пророкът, изпратен на народите в Медйен и Ейке. Потомък е на Ибрахим “алейхисселям” или Салих “алейхисселям”. Предадено е, че по майчина линия е потомък на Лут “алейхисселям” и първи братовчед с Еййуб “алейхисселям”. Свекър е на Муса “алейхисселям”. Поради красивите си наставления и проповеди е наречен Хатиб-ул-Енбия, т.е. хатибът на пейгамберите. Призова хората към религията на Ибрахим “алейхисселям”.

Шуайб “алейхисселям” се роди в знатно семейство в област Медйен. Странеше от развратния и заблуден народ, пасеше овцете, наследени от своя баща, и кланяше премного намаз. Хората в Медйен се бяха отделили от правия път на дедите. Отвърнаха се от вяра в Аллаху теалю и започнаха да се кланят на саморъчно издялани идоли и статуи. Местността се намираше на кръстопътя на керваните и населението се препитаваше с търговия. Във всички свои покупно-продажби несъмнено прибъгваха до измама. Купуваха хранителни стоки и ги трупаха на отделни места, а после ги продаваха на много висока цена. При поупко-продажба, за да подведат купувачите, ползваха две отдели везни. Нападаха минувачите и ги ограбваха. Стояха край пътища и чрез различни трикове присвояваха стоките на чужденците и беззащитниците. Не благодаряха на изпратените им блага и проявяваха непризнателност.

Аллаху теалю, за да ги призове към правата религия, назначи за техен пейгамбер Шуайб “алейхисселям”, който ги наставлява да не съдружават с нищо Аллаху теалю; да служат само Нему; да бъдат справедливи в търговията и да не сеят развала по света; и че ако настоят в злините, ще бъдат застигнати от наказанието на Аллаху теалю. Въпреки това свирепите медйенци не го послушаха и започнаха да му заплашват последователите.

Шуайб “алейхисселям”, въпреки всички тегла, изтезания и унижения, продължи да ги зове към истината. Разказа им за погубените народи на Нух, Худ и Лут “алейхимусселям”, за да извлекат поука. Неговото пророчество се беше разчуло и в Шам. При него идваха мнозина и постигнаха честта да станат му’мини. Въпреки това медйенците продължиха да го отричат, стояха по пътищата и се опитваха да върнат прииждащите. Заплашиха Шуайб “алейхисселям” и неговите последователи, че ако не се върнат към заблудата, ще ги изселят от Медйен.

Медйенците упорито настояха в своите престъпления и вражда към му’мините. Аллаху теалю ги наказва. Погуби ги с вика на Джебраил “алейхисселям” и последвал земетръс. Заличи всичко тяхно; стана така сякаш никой не бе живял там преди.

Шуайб “алейхисселям” и неговите последователи се изселиха в Ейке, град близо до Медйен, известен със своите зеленина, градини и обилие. Аллаху теалю натовари Шуайб “алейхисселям”

със задача да им покаже правия път. Тамошният народ по нищо не се отличаваше от медйенците. Постъпиха с Шуайб “алейхисселям” и неговите последователи по същия начин. Поискаха от него да им покаже чудо. Той се обърна към околните идоли и им рече: **“Кой е вашият Господ? Кой съм аз? Кажете!”** Дървените и каменни идоли проговориха: “Нашият Господ и Създател е Аллаху теаля. О, Шуайб! Ти си пророкът на Аллаху теаля.” После се стовариха на земята и раздробиха на парчета. Част от свидетелите приеха вярата ала неверниците увеличиха своите неверие и ярост. Шуайб “алейхисселям” ги предупреди за последен път, но те му се подиграха, нарекоха го лъжец, магьосник и омагьосан човек. Открито заявиха, че не ще повярват. Рекоха: “Ако си правдив, спусни за нас наказание от небето!”

Шуайб “алейхисселям” ги остави на волята на Аллаху теаля, а Той, от своя страна, ги наказа с болезнено мъчение и ги заличи до един. Първо наставка ужасна горещина, която стори водите да закипят. Започнаха да се прегъват от жажда и да пият от врящата вода, която изгори техните вътрешности. Безпомощно и отчаяно потърсиха сянка и вода. Тичаха наляво и надясно ала жарката земя изгаряше техните стъпала. Лицата им станаха червени от зноя. Това състояние продължи седем дни. Осмия ден на хоризонта се извиси черен облак, спускащ плътна сянка над земята. Ожаднелият народ се зарадва и затича към него, за да се подслонят на сянката му. Когато се събраха под него обаче, заваляха силни огньове и искри, и ги изгориха, заедно с дърветата и камъните. От тях и техния имот не остана и помен.

“И ги сграбчи мъчението на деня на сянката. Наистина това мъчение бе за голям грях.” (Шуара: 189)

След тяхната гибел Шуайб “алейхисселям” се установи в Медйен. Ожени се за дъщерята на един от своите последователи. Родиха му се две дъщери. С времето възрастта му напредна. Плака много от страх към Аллаху теаля. Силата напусна тялото му, очите му отслабнаха.

Веднъж на дъщерите му, които чакаха край един кладенец, за да поят овце, помогна Муса “алейхисселям”, който пътуваше от Египет за Медйен. Шуайб “алейхисселям”, за да му плати, го покани в своя дом. Видя, че е верен човек и го назначи за пастир

на овцете си. Ожени го за една от дъщерите си срещу десет годишна служба да пасе овцете.

Муса “алейхисселям” остана там за десет години. Родиха му се деца. После се пресели в Египет. По-късно Шуайб “алейхисселям” се възстанови и прогледна. Посети ежегодно своите зет и дъщеря в Египет. След време се установи в благословения град Мека и почина там на около 300 годишна възраст.

Шуайб “алейхисселям” кланяше много намаз. Името му е споменато в Тората като Микаил. За него е споменато в сура А’раф, Шуара, Худ и Анкебут.

Чудесата на Шуайб “алейхисселям”:

1. С берекета на дуата му всички черни агнета се превърнаха в бели.
2. С берекета на дуата му камъните в Медйен се превърнаха в пръст.
3. С берекета на дуата му част от камъните в Медйен се превърнаха в овце.
4. Веднъж, когато се завъртя около скалите на една област, те се превърнаха в мед, с който тамошният народ забогатя.
5. С берекета на дуата му пясъчните хълмове се раздвижиха.
6. Когато възжелаеше да се качи на някоя планина, тя се смаляваше, а после, когато стигнеше до върха, отново се извисяваше като преди.

Муса

“алейхисселям”

[Мойсей]

Пророк, изпратен на израилтяните и третият по степен от шестимата най-високопоставени пейгамбери (след Мухаммед “алейхисселям” и Ибрахим “алейхисселям”), наименувани улюл азм. Наричан е Келимуллах, защото разговори с Аллаху теаля. Потомък е на Якуб “алейхисселям” и брат на Харун “алейхисселям”. Името на баща му е Имран, а на майка му Нуджейб, Наджийе или Йухабил.

След Юсуф “алейхисселям” израилтяните видимо увеличиха своята численост. Следваха религията на хазрети Якуб и хазрети

Юсуф. Местното население на Египет обаче, копитите, почитаха звезди и идоли. Третираха с унижение израилтяните, а владетелите им, наречени фараони, ползваха израилтяните в тежка физическа работа, както се правеше с пленници и роби. Чувстваха страх от нарастването на тяхното население. На израилтяните, от друга страна, им беше дотегнало от гнета на фараоните и копитите. Желаета да се изселят в Кенан, страна на дедите им, но фараоните не им даваха позволение, а продължаваха да увеличават своята жестокост. Една част ги принуждаваха да работят на строежи, друга в канализацията, а трета в селското стопанство. Вършеха тежка физическа и понякога грозна работа. Част от израилтяните добиваха камъни в планините и ги носеха на гърбовете си. Слаботелесните бяха облагани с данъци, които трябваше да доставят ежедневно преди залез слънце. Ако не успееш, вържеха техните ръце за врата в продължение на един месец.

Кралете на Египет, наречени фараони, строяха за себе си огромни гробове на име пирамиди. Хиляди работеха за тях на сила. Фараоните отричаха Аллаху теаля и се провъзгласяваха за божества. Гадаенето и магьосничеството се бяха превърнали в професии. Навсякъде из страната се появиха многобройни вещатели и заклинатели. Ето в едно такова време фараонът на Египет видя на сън как откъм Ерусалим се задава огън, който изгаря копитите без да докосва израилтяните. Сред израилтяните ще се роди мъжка рожба. Ще заличи теб и твоята власт, рекоха предсказателите. Това възпламени опасенията на фараона, че израилтяните, които се състоят от дванадесет племена и всяко се управлява от свой управител, ще се обединят. Издаде закон и нареди да избият всички момчета, които ще се родят сред тях.

Това увеличи още повече страданията на израилтяните. Онези, които се противяха на тази заповед, бяха масово убивани. Майката на Муса “алейхисселям” се опасяваше да не убият новородения ѝ син. В Коран-и керим е посочено, че Аллаху теаля е вдъхновил сърцето ѝ по следния начин:

“Вдъхновихме майката на Муса: “Откърми това дете (Муса); после, когато се уплашиш да не го убият, пусни го във водата (река Нил), не се плаши, че ще се издави и не тъжи за

раздялата, защото Ние без съмнение ще ти го върнем и сторим от пейгамберите.” (Касас:7)

Майката го постави в ковчеже и пушна по реката. Течението го отнесе до двореца на фараона. Асийе, жената на владетеля, го видя и занесе вътре. Когато отвори ковчежето, видя сияйното бебе, веднага се влюби в него от все сърце и рече: “Не го убивайте. Когато порасне, може да ни послужи или да го осиновим.” Тя докара многобройни дойки, за да откърмят Муса “алейхисселям”, но той не пое гърдата на нито една от тях.

Майката на Муса “алейхисселям” научи, че детето ѝ е прието в двореца и търсят дойка. Веднага изпрати сестрата на хазрети Муса там, за да им каже: “Да ви съобщя ли за една жена, която ще го откърми и отгледа добре?” Доведоха майката на Муса “алейхисселям”. Той пое нейната гърда и така жената на фараона Асийе я назначи за дойка на малкия Муса. Така, без никой да предполага, майката отгледа собствения си син в двореца на владетеля.

След като израсна, Муса “алейхисселям” напусна това място и отиде при своите роднини и по-голям брат Харун. Един ден видя как коптия (къпти) се кара с един израилтянин. Муса “алейхисселям” се намеси и, с цел да ги разтърве, удари съвсем леко по гърдите на местния жител. Коптията падна и умря. Муса “алейхисселям” се почувства зле. Изплаши се от злото на фараона и напусна Египет. Замина за Медйен. Срещна се с пророка Шуайб “алейхисселям” и остана там за десет години. Ожени се за една от дъщерите на въпросния пейгамбер. Сетне пак пое на път за Египет. Когато стигна до планината Тур, разговаря с Аллаху теаля, Който даде на него и брат му Харун пророческо задължение. Дари го с две чудеса: жезълът му се превръщаше в змия и когато пъкнеше ръката си в скута, тя засияваше и започваше ярко да свети. В Коран-и керим по смисъл се казва:

“Тези две чудеса са доказателства от страна на твоя Господ към фараона и неговите знатни хора. Те несъмнено са заблуден народ. Отиди при фараона, той наистина прекали.” (Касас:32-33)

Хазрети Муса се върна в Египет и разговаря с Харун “алейхисселям”. Отидоха при фараона и го призоваха към вяра.

Поискаха да освободи израилтяните. Фараонът каза, че е бог и отказа – бивайки внушаван от Хаман, чието име в Коран-и керим се спомената наред с това на фараона – да приеме. При това Муса “алейхисселям” постави своя жезъл на земята. Той се превърна в огромен дракон и започна да се движи. После Муса “алейхисселям” пхна ръката си в скута и тя стана сияйно бяла. Фараонът се изуми и обсъди това със своя везир Хаман:

- Той е голям магьосник – рече Хаман.

- **Нима нападате словесно истината, която е дошла до вас? Това не е магия. Това е чудо, дадено от Аллаху теаля, Твореца на битието.** – отвърна Муса “алейхисселям” и ги призова към вяра. Те обаче не повярваха и настояха в заблудата. Фараонът рече:

- О, Муса! Нима дойде да ни изкараш оттук с това магьосничество? Ние също ще ти покажем магия. Определи време и място.

Фараонът събра всички магьосници в Египет. Муса “алейхисселям” отправи два на Аллаху теаля и прие срещата с тях пред народа. Маговете хвърлиха по земята своите тояги и въжета и чрез метода на илюзиониране ги показаха на хората като движещи се змии. Ето тогава и Муса “алейхисселям” си постави своя жезъл на земята. Тя – по чудо на Аллаху теаля – се превърна в як и ужасяващ дракон и погълна всичко що маговете бяха хвърлили на земята. Магьосниците изпаднаха в почуда и рекоха: “Това несъмнено е чудо извън човешките възможности.” Веднага повярваха в пророчеството на Муса “алейхисселям”.⁸

⁸ Накрая дойде уреченият час. Мегданът беше препълнен с хора. Магьосниците рекоха на фараона:

- Ако победим, ще има ли отплата за нас?

- Да, ако надделеете, за вас ще има отплата. Винаги ще бъдете мои събеседници. Ще бъдете до мен и ще се сдобите с невиджани дарове. Ще имате по-голяма почит. Ще влизате при мен първи и ще излизате последни.

Точно тогава дойдоха Муса и Харун “алейхимесселям”. Хазрети Муса вървеше като се опираше на своя жезъл. Когато дойдоха на мегдана, видяха че магьосниците ги чакат. Муса “алейхисселям” ги призова към вяра:

-
- **Нима дойдохте тук, за да се противите на Аллаху теалю, Който е Собственикът на всичко, на вас, на фараона и на всичко друго, подчинявайки се на заповедта на угнетител като фараона? Знаете ли колко лошо дело е това, което ще привлече гнева на Аллаху теалю? Нима не разбирате, че ако съзнателно Го оклеветите, Той ще ви погуби с голямо наказание?**

Тъй като словата на Муса “алейхисселям” бяха изречени в името на Аллаху теалю, те оказаха голямо въздействие върху сърцата на магьосниците. Разбраха, че магьосник никога не би изказал такива неща и започнаха развълнувано да ги обсъждат. Но тъй като се бояха от фараона и неговите приближени, разговаряха съвсем тихо. Всички възжелаха да повярват и да се откажат от магията, но знаеха, че фараонът ще ги подложи на изтезание и ги обхвана страх. Решиха да обявят решението си след съревнованието и всички до един да повярват в Муса “алейхисселям”.

Фараонът и неговите приближени, за да насърчат магьосниците, рекоха:

- Муса и Харун “алейхимесселям” са двама магьосници, които чрез своята магия искат да ви изкарат от вашата страна, да унищожат вашите достойнство и религия и на тяхно място да установят своята. Мобилизирайте вашите трикове и средства за магия. После излезте на мегдана на сафове (редици), за да проявите своята внушителност. Онзи, който победи днес, несъмнени ще се спаси и получи онова що желае.

Магьосниците, които и без това бяха на мегдана, пристъпиха още по-напред. Всеки от тях държеше на ръка въже и жезъл. Те, проявявайки уважение към Муса “алейхисселям”, рекоха:

- Ти ли ще хвърлиш пръв своя жезъл или ние?
- **Започнете Вие!**

Конците и тоягите се показаха наистина във вид на движещи се змии. После Муса “алейхисселям” сложи своя жезъл, който моментално се превърна в дракон и погълна всичко що магьосниците бяха показали. После Муса “алейхисселям” отново го хвана и той се превърна в същия жезъл. Хората изпаднаха в изумление. Магьосниците казаха, че Муса “алейхисселям” не е като тях, а истински пророк на Аллаху теалю и рекоха: “Ние повярвахме в Господа на световите, в Господа на хазрети Муса и хазрети Харун.” Фараонът побесня и каза: **“И нима му повярвахте, преди аз да съм ви позволил? Той ви е старейшината, който ви е научил на магия. Непременно ще отсека ръцете и краката ви кръстом, после ще ви разпъна по стволите на палмите и добре ще узнаете чие мъчение е по-силно и по-дълготрайно.”** (Таха:71)

Повярвалите магьосници изобщо не му обърнаха внимание и отговориха:

- Ние не предпочитаме теб, не те харесваме пред чудесата на Муса “алейхисселям” и доволството на Аллаху теалю, нашия Създател.

Фараонът се разяри и увеличи своите жестокости.⁹ Уби повярвалите в Муса “алейхисселям”¹⁰, сред които бе и жена му Асийе¹¹.

Отсъди както искаш. Твоето отсъждане – базирано на страсти – има власт само над този свят. Отвъдният живот е извечен. Ние повярвахме в нашия Господ, за да опрости нашите грехове и магията, на която ни принуди... Отплатата на Аллаху теаля е по-добра от твоята и Неговото наказание е по-болезнено от твоето.

Още преди тази среща част от магьосниците бяха помолили фараона да им покаже Муса “алейхисселям” като спи. Те видяха как жезълът на Муса “алейхисселям” го пази. Изпаднаха в почуда и рекоха на фараона: “Това не е магия. Неговото дело става с божествена сила. Ако беше магия, жезълът нямаше да може това, защото, когато магьосникът спи, той е безсилен да прави магия.”

Вярата на магьосниците влуди фараона. Още същата вечер повели да отсекаат техните ръце и крака кръстом и ги стори мъченици по пътя на Аллаху теаля. Сутринта бяха неверници и магьосници, а вечерта се преселиха в отвъдното като му’мини и шехиди.

⁹ Арогантността на фараона стигна дотам, че себелюбието завладя неговия разсъдък. Повели на своя помощник Хаман да построи кула, на която да се качи и види Господа на Муса “алейхисселям”. Хем казваше, че е единственият бог, хем предприемаше големи трудности, за да “види” Господа на Муса “алейхисселям”. Беше толкова невеж, че търсеше Аллаху теаля на небето. Въпреки всичко той виждаше, че е жалко творение и че не може да е бог. Нощите плачеше и искаше прошка от Аллаху теаля ала настъпи ли сутринта, арогантността го завладяваше отново и казваше, че е бог.

Хаман, с големи разходи, построи много висока кула. Фараонът се качи на върха и в недоумение се огледа наляво и надясно. Там нямаше нищо и започна да стреля с лъкове във въздуха.

¹⁰ **Машита Хатун** (името се чете Маашитаа Хаатун): Детегледачката на дъщерята на фараона и една от жените, повярвали в Муса “алейхисселям”. Тъй като се боеше от фараона, криеше своята вяра и тайно изпълняваше служба към Аллаху теаля.

Веднъж, когато сресваше косата на дъщерята на фараона в хамама, изтърва гребена. Когато се посегна да го повдигне, неволно изрече “**Бисмиллях!**” Детето се учуди и рече:

- Чие име изрече, каква е ползата от него?
- **Това е името на Падишаха на падишасите. Той е Онзи, който даде власт на фараона. Той е Създателят на цялото творение.**

Дъщерята на фараона – която имаше същия характер като баща си – се изнерви.

-
- Нима казваш, че има друг бог, освен моя баща! Как смееш да споменаваш името на друг, освен това на баща ми!
 - **Да, дете мое! Аллаху теаля съществува. Той е създателят на всички – на теб, на мен, на баща ти... т.е. на всичко. Аз вярвам в Онзи, Единствения бог, освен Който няма друг. Баща ти – Аллах да пази – не е божество. Той – като всичко друго – е създание на Всевишния Аллах. Той е Този, Който даде власт на баща ти.**

Детето не успя да ѝ отговори, изнерви се и веднага се оплака на баща си. Фараонът я извика и рече:

- Нима вярваш в друг бог, освен мен? Кажу ми, нима на земята има друг бог, освен мен?
- **И ти знаеш, че не си божество!** – Машита вече не криеше вярата си. – **Ти, като всеки друг, си едно жалко творение. Аллаху теаля е Този, Който създаде теб и цялото творение. Ти си преходен – като всичко друго –, ще дойде ден, когато и ти ще умреш. Но моят Господ, Аллаху теаля, е вечен и Муса “алейхисселям” е Неговият пророк.**

Фараонът побесня и вместо веднага да я убие, реши да я подложи на болезнено и продължително мъчение. Заповяда да отсекаят ежедневно по един орган от тялото ѝ. Гневът и чувството за отмъщение завзеха всички частици от тялото на фараона. Изпитваше садистично удоволствие от болките на Машита. Искаше да изплаши всички, които възнамеряваха да повярват в Муса “алейхисселям”. Първо изтръгнаха ноктите ѝ, а после я пребиха с камшици, докато бликне кръв от тялото ѝ, но тя продължи да повтаря: **“Аз вярвам само в единствения Аллах!”**

Машита имаше момиченце на пет години и момченце на три месеца. Фараонът заповяда да ги доведат. Фараонът я заплаши, че ако не го приеме за бог, ще ги избие. Машита ту погледна фараона, ту своите деца. Знаеше, че фараонът няма и капка милост и от него може да се очаква всичко, но въпреки това, каза: **“Аз вярвам в единствения Аллах, няма друг бог, освен Него!”**

Фараонът побесня и започна да се превива от ярост. Грабна нож и веднага преряза гърлото на невинното момиченце пред очите на Машита. Писъкът на детето отекна навред, но Машита проява голямо търпение, въпреки че проля кървави сълзи. Озвереният фараон, от една страна, цапаше лицето и устата на Машита с кръвта на мъртвата ѝ рожба, а, от друга, яростно крещеше: “Кажу ми, има ли друг бог, освен мен!” Машита повтаряше: **“Аллах е един, няма друг бог, освен Него!”**

Фараонът повели да докарат нейното пеленаче. Когато го доближиха до Машита, детето, останало за дълго без мляко, започне да търси гърдата на майка си. Машита помисли как зверски убиха другото ѝ дете... нямаше да издържи на още една подобна мъка. Реши на думи да каже, че вярва във

Фараонът и неговия народ упорито отказаха да приемат вярата и Аллаху теалю ги наказва. Първо настана голямо засушаване и

фараона, а от сърце да продължи да вярва в Аллаху теалю. Точно тогава фараонът хвърли малкото бебе в разгорещена пещ. Детето така се провикна, че всички присъстващи изтръпнаха и сърцата им се разтрепериха. На част от тях им се схванаха езиците от ужас. Тримесечното дете – със силата на Аллаху теалю – проговори и сред пламъци рече на майка си: “Не, майко, не! Не се отвърщай от своята религия! Потърпи! Няма съмнение, че аз се сдобих с доволството на моя Господ. Виждам, че между теб и Дженнета има разстояние само от една крачка. Много скоро и ти ще се потопиш в тамошните блага. Не се отвърщай от своята религия! Не вярвай във фараона! Виждам степената, която Аллаху теалю е подготвил за мен, по-голямата ми сестра и теб в Рая...”

Голяма част от присъстващите изпаднаха в почуда и повярваха в религията на Муса “алейхисселям”. Машита вече не плачеше, а се смееше. Вече и тя виждаше същите неща и копнееше за благата на Рая. След кратко и тя почина и падна мъченица по пътя на Аллаху теалю. Фараонът обаче, макар да виждаше всичко това, изобщо не мислеше да приеме вярата и отново прояви упорство в своето неверие.

¹¹ Хазрети Асийе е жената на фараона. Тя, за разлика от него, бе добродетелна и милосърдна. След събитието с магьосниците и тя повярва в Муса “алейхисселям”. Фактът, че беше съпруга на свирепия враг на Аллаху теалю – фараона, не ѝ попречи да повярва. Скри своята вяра в сърцето и стриктно изпълни повелите на Аллаху теалю. Това състояние продължи до събитието с Машита. Тя видя какво се случи с нея и нейните деца през прозорците на двореца. Не издържа и дойде при фараона, каза му да спре да угнетява хората. Видя, че няма да помогне с нищо на Машита, и се върна в своята стая и продължи да наблюдава събитието. Мъченичеството на Машита ѝ подсили вярата. Толкова се беше развълнувала, че дойде при фараона извън себе си, и рече:

- **Горко ти! Как можа да постъпиш така срещу Аллаху теалю?**
- Нима и ти си се побъркала като нея?
- **Не аз, а ти си онзи, който истински се е побъркал! Ти си едно жалко творение, което се мисли за божество. Аз повярвах в Аллаху теалю, Който е Господа на мен, на теб и цялата вселена.**

Фараонът се опита да я отвърне ала не сполучи. Нареди да я изтезават. Не се поколеба и ѝ причини най-големите болки и унижения. Сложиха я да легне под слънцето, върху горещия пясък, а върху гърдите ѝ сложиха мелничен камък. Но фараонът не се задоволи, повели да хвърлят върху нея големи камъни ала видяха, че Асийе е предала душа.

глад. После ги заля вода, щурмуваха ги щурци, буболечки и жаби. Когато започваха белите, идваха при Муса “алейхисселям” за помощ и обещаваха, че вече ще му се подчинят. Но когато се спасяваха и от поредната бяла, пак се връщаха към своето неверие. После пак ги настигаха тегла ала отново не приемаха вярата. Тези наказания, пратени на фараона и народа са описани в Коран-и керим, сура А’раф.

Фараонът и народът, пред вида на показаните от Муса “алейхисселям” чудеса, решиха да пуснат израилтяните да се изселят от Египет. Муса “алейхисселям” уреди нещата по изселването и когато настана уречения час, потегли. Събра всички израилтяни и напусна Египет. Фараонът обаче съжали за своето решение, събра армия и тръгна подир тях. Завари ги призори на брега на Червено море. Щом израилтяните видяха морето пред себе си и врага в тила, изпаднаха в паника. Ето в това време Аллаху теаля рече на Муса “алейхисселям”: **“Удари с жезъла си по морето!”** (Шуара:63) Хазрети Муса изпълни повелята и морето се разцепи на две, показаха се дванадесет свършено сухи пътища, около които водата се издигаше и от двете страни като висока планина. Израилтяните потеглиха и преминаха на отсрещния бряг. Фараонът се възгордя и рече: “Пред моето величие морето се разцепи, вижте!” Хаман, озверителят на фараона, който винаги го насъскваше към себелюбие и гнет, този път предусети гибелта и се опита да го спре ала не успя. Фараонът също се изплаши, но за да се покаже за храбър, хукна подир израилтяните. Хаман, от страх от фараона, също го последва и така повлякоха цялата войска след себе си. Когато фараонът се доближи до отсрещния бряг и цялата армия се оказа откъсната от сушата, пътят се стесни и водните стени ги затвориха. Фараонът, Хаман и цялата войска на Египет се издавиха. В последните си мигове фараонът рече “Повярвах!”, но неговата вяра, в момент на безнадеждност като този, не бе приета. В Коран-и керим по смисъл се казва:

“Преведохме синовете на Исраил по морето. Фараонът и войската му ги преследваха с гнет и вражда. Когато фараонът разбра, че ще бъде издавен, рече: “Вече повярвах, че няма друг бог, освен Онзи, в Който са повярвали израилтяните, и аз съм от мюсюлманите.” (Юнус:90) Но Аллаху теаля не прие

неговата вяра и чрез Джебраил “алейхисселям” отвърна: **“Сега ли повярва? А преди беше се възпротивил и посял развала.”** (Юнус:91) **“Днес Ние ще хвърлим безжизненото ти тяло на високо място от морето, за да бъдеш поука за онези след теб. Ала много от хората са нехайни към Нашите знамения (поучителни чудеса).”** (Юнус:92) Земахшери, един от учените по тefsир, пояснява това свещено знамение по следния начин: **“Ще те изхвърлим на брега. Ще опазим твоето тяло голо и непокътнато, за да станеш поука за идните поколения.”**

Трупът на фараона е открит на брега на Червено море от британски изследователски екип и откарано в Англия. Въпреки, че от смъртта на фараона изминаха към 3000 години, тялото му е останало непокътнато и в позиция на седжде. Днес е на показ в прословутия British Museum.

След като се спасиха от фараона, Муса “алейхисселям” и израилтяните потеглиха за Кенан. На пътя се отбиха в страната на народ, който почиташе идоли. Кланяха се на идол с образ на бивол. Израилтяните, виждайки това, проявиха интерес към тяхното деяние. Рекоха: “О, Муса! Направи ни бог като техния.” Муса “алейхисселям” им отвърна: **“Вие сте невеж народ. Аллаху теая ви дари с благо и спасение. Повярвайте в Него и се пазете от съдружаване и идоли...”**

Аллаху теая събщи на Муса “алейхисселям”, че ще му низпослае книга и му повели да се качи на планината Тур. Муса “алейхисселям” назначи за своя наместник Харун “алейхисселям” и изпълни повелята. Остана в планината за четиридесет дни и служи на Аллаху теая. Чу по непосредствен начин словото на Аллаху теая, Който го дари с Тората.

Когато Муса “алейхисселям” беше в Тур, един лицемер (неверник, който се преструваше на му’мин) на име Самири събра златото в ръцете на израилтяните. Стопи го и направи статуя във вид на теле. Ето, това е вашият бог, рече на синовете на Израил и те започнаха да се кланят на този идол. Харун “алейхисселям” ги наставлява настойчиво, но не го послушаха.

Когато Муса “алейхисселям” се върна обратно, изпита силен гняв, изгори идола и го хвърли в морето. Самири се отдели от хората, никой не го доближаваше, а и той не можеше да се доближи до тях, и в това жалко и диво състояние намери своята

гибел в пустинята. Муса “алейхисселям” запита своя брат защо се е стигнало до това състояние. **Наставлявах ги, но не ме послушаха. Още малко и щяха да ме убият**, отвърна Харун “алейхисселям” (който също беше пророк). Това утеша гнева на Муса “алейхисселям”. Съобщи на израилтяните повелите и забраните в Тората, а и те започнаха да му се подчиняват. Отказаха се да служат на идоли. Избавиха се от ширка и се върнаха към вяра и подчинение към Аллаху теалю.

Израилтяните, във време, когато бяха в пустинята Тих, отново въстанаха срещу Муса “алейхисселям” и поискаха от него различни неща. Аллаху теалю, приемайки дуата на Муса “алейхисселям”, дари израилтяните с вода в пустинята. С повелю на Аллаху теалю удари по земята със своя жезъл и бликнаха дванадесет извора, от които синовете на Израил започнаха да пият. Аллаху теалю ги дари с пътпъдъче месо (селва) и манна (мен). Накрая обаче израилтяните казаха: “Омръзна ни да ядем тези неща, искаме неща като бакла, лук, зърнени храни и зеленчуци.”

Израилтяните, проявили неблагодарност към тези блага на Аллаху теалю, не пожелаха да се бият и с народите-угнетители, населяващи Кенан. Рекоха на Муса “алейхисселям” да отиде той и неговият Господ, и да се бият с потисниците. Междувременно Муса “алейхисселям” стана обект на клевета от страна на Карун¹², негов роднина, който заедно с целия си имот потъна

¹² Карун – беден, но доброхарактерен роднина на Муса “алейхисселям”, който четеше Теврата прекрасно и затова Муса “алейхисселям” беше отправил дуа за него и научил на знания по химия.

След като повярва в Муса “алейхисселям”, той се отдаде на служба и поклонения. Наизусти целия Теврат и научи много неща от Муса “алейхисселям”. Стана един от най-учените сред израилтяните. Имаше прекрасно лице и хората го наричаха “човекът със сияйното лице”.

Карун извърши години поклонения в една планинска местност. После се доближи до хората, но продължи да върши много ибадети. Сетне шейтанът го подведе и започна да копнее за богатство.

Придобитите от Муса “алейхисселям” знания по религия и химия ги впрегна за трупане на имот. Вече дори не се сещаше да служи на хората със своите пари. Богатството му стана легендарно. Трупаше своите имоти в съкровищници, чиито ключове се носеха от четиридесет мулета. Моралът му се развали и се превърна в голям угнетител. Обличаше

помпозни дрехи, украсени със скъпоценности, изпъчваше гърди и самодоволно се разхождаше сред хората. Това негово състояние е посочено в сура Касас. Качваше се на бял кон, оседлан със злато, и разхождаше до себе си сред народа стотици украсени и облечени в скъпоценности роби и наложници. Не се подчиняваше на израилтяните и Муса “алейхисселям”. Пречеше на Муса “алейхисселям” в делата му. Омаловажаваше бедните и не им даваше нищо, макар че беше много богат. Изобщо не слушаше наставления и дори не понасяше да гледа как израилтяните слушат Муса “алейхисселям”, човека, благодарение на когото беше спечелил цялото си състояние. Веднъж стигна дотам, че му рече:

- О, Муса, ти си пророк, а брат ти Харун е хибир. Аз обаче не притежавам нещо от този род, макар да съм прекрасен четец на Тората. Как да се примиря с това?

По-късно обвини Муса “алейхисселям” в магьосничество, с което показва, че всъщност не е вярващ. Търсеше повод да му причини страдание. Ненавистта му растеше от ден на ден. Прояви неблагодарност спрямо Аллаху теаля и рече: “Спечелих този имот заради моето знание!”

За да подведе част от израилтяните, построи сграда от злато и устрои угощения, на което покани синовете на Израил. Успя да привлече част от тях на своя страна. Те също закопнях за имот като неговия и започнаха да му се подчиняват. Това състояние продължи до низпосланието на заповедта за зекят. Муса “алейхисселям” му съобщи какво количество зекят трябва да плати. Карун не възжела да го даде и повика своите блюдолизци. Рече им:

- Подчинихте са на всичко що Муса ви рече ала сега иска вашите пари и имоти!
- Ти си наш големец и господар. Какво да сторим, кажи и ще го направим.
- Щом е така, заповядвам ви! Докарайте еди коя си проститутка! Нека каже “Муса извърши прелюбодейство с мен!” и ще ѝ дам бакшиш. Ако направи това, синовете на Израил ще въстанат срещу Муса, с което и ние ще се спасим.

Карун, който отбягваше да даде зекят, даде огромно количество злато на тази жена без да му мигне око. Карун се опита да устрои капан, но когато Муса “алейхисселям” погледна към жената и я запита, тя съжали за своята постъпка и изрече истината. Муса “алейхисселям” отиде на седжде и ту плачеше, ту се молеше и искаше от Аллаху теаля да накаже Карун. Аллаху теаля му повели да си повдигне главата, а на земята да се подчини на Муса “алейхисселям”. Муса “алейхисселям” се обърна към хората и рече:

вдън земя. Аллаху теаля, заради непокорството на израилтяните, ги наказва с четиридесет години пребивание в пустинята Тих. Обикаляха и се скитаха изумени и изнемощели.

След дълго време новите поколения сред израилтяните израснаха покорни и в състояние готови за бой. Междувременно почина Харун “алейхисселям”.

Муса “алейхисселям” докара израилтяните до южната част на езерото на Лут “алейхисселям”. После отново потеглиха на път и се биха с армията на жесток владетел на име Уч бин Унк, и я сразиха. Ето така източната част на река Шериа премина в техни ръце. Качиха се на планината срещу град Ериха и видяха местността Кенан. Тогава почина и Муса “алейхисселям” на 120 годишна възраст. Не е ясно къде е починал точно и къде е погребан. Шериатът (религията) на Муса “алейхисселям” продължи до идването на Иса “алейхисселям”. Пейгамберите между тях двамата бяха натоварени с подчинение към религията на Муса “алейхисселям” и призоваване на хората към нея. По-късно израилтяните изопачиха Тората и се разделиха на седемдесет и една групи, отделиха се от правата религия. Последните получиха името евреи (юдеи).

-
- **О, синове на Израил! Както Аллаху теаля ме изпрати на фараона, така ме изпрати и на Карун. Който го следва, нека остане с него. Който е с мен, нека се отдели от него.**

С изключение на двама, всички напуснаха страната на Карун. После Муса “алейхисселям” повели на земята: **“О, земя! Погълни ги!”** и тя ги погълна до колене. После пак повели и потънаха до кръст. След третата заповед ги погълна до шия, а след четвъртата ги погълна всецяло и се затвори. От Карун и неговите приятели не остана и помен. Този път израилтяните започнаха да си шушукат: **“Муса “алейхисселям” отправи беддуа срещу Карун, за да се сдобие с неговите имоти и съкровища.”** Муса “алейхисселям” отправи дуа и всички съкровища, имоти и дворци на Карун потънаха като него.

“И сторихме земята да погълна него и двореца му. И вече няма джемаат, който да го опази от мъчението на Аллаху теаля нито сам има силата да стори това.” (Касас:81)

“Погубихме и Карун, и Фараона, и Хаман. Наистина Муса дойде при тях с явни доказателства ала те се възгордяха на земята, ала нашето наказание ги застигна и не успяха да се избавят.” (Анкебут:39)

Чудесата на Муса “алейхисселям”:

1. Жезълът му се превърна в дракон (огромна змия).
2. Когато вкарваше дясната си ръка в скута, тя започваше да свети като слънце и враговете се разбягваха.
3. Разцепи Червено море със своя жезъл.
4. Когато израилтяните ожадняха в пустинята Тих, удари с жезъла си по земята и бликнаха дванадесет извора толкова, колкото бяха и племената.
5. Когато фараонът и копитите започнаха да угнетяват израилтяните, Аллаху теаля прати голяма буря. Заваля силен порой и настана голяма тъмнина. Слънцето и луната престанаха да се виждат. Потопът заля къщите на египтяните, дотолкова че се наложи да стоят изправени сред покачващите се води. Сетне водите стигнаха до техните гърла и се затичаха при Муса “алейхисселям” и казаха, че ако махне от тях тази беля, ще повярват. Аллаху теаля спря дъжда, но пак не повярваха. По време на потопа в къщите на израилтяните не влезе и една капка вода.
6. Посевите, плодовете, дрехите и покривите на копитите бяха нападнати от щурци, които започнаха да ги ядат, но не докоснаха израилтяните.
7. Египтяните – като чудо на Муса “алейхисселям” – бяха нападнати от въшки и буболечки, а животните от кърлежи.
8. Египтяните – пак по чудо на Муса “алейхисселям” – бяха нападнати от жаби. Животните падаха в храните и питиетата на копитите и оставаха там. Когато речеха да кажат нещо, няколко малки жаби веднага влизаха в устите им и слизаха в стомасите. Нощем се събираха върху копитите и от крякане не им даваха да заспят. Фараонът обеща, че ако се избавят и от тази беля, ще повярва, но както винаги, се отметна от своето обещание.
9. Всички води в Египет се превръщаха в кръв, когато копитите пълнеха с тях своите съдове. Изпаднаха в голяма жажда. Тази беля също не докосна израилтяните.
10. Когато убиха един израилтянин, без да се знае кой е извършителят, Муса “алейхисселям” отпрати дуа и човекът се върна към живот и изказа кой го е убил.

11. Във време, когато бяха в пустинята Тих, израилтяните дойдоха при него и казаха, че са непоносимо гладни. Муса “алейхисселям” отправи дуа на Аллаху теаля и Той ги дари с пътпъдъче месо и манна. Когато пожелаеха, те се появяваха пред тях.
12. С берекета на дуата му изсъхнали от сушата посеви, пасища и плодове се възстановиха и стана сякаш сушата не ги бе застигала.
13. Веднъж, когато се позаинтересува от състоянието на израилтяните в пустинята Тих, при него дойде вълк и му го съобщи.
14. С берекета на дуата му жълтите тръни се превърнаха в злато. Това чудо беше обект на завистта на Карун, който се възгордя заради големия си имот, не се покори на Муса “алейхисселям” и като наказание потъна вдън земя заедно с цялото си състояние.
15. По време на пътуване разстоянията се скъсяваха за него и за кратко време изминаваше голямо разстояние.

В Коран-и керим за Муса “алейхисселям” се споменава 136 пъти. За него са налице многобройни хадис-и шерифи. В Коран-и керим и хадис-и шерифите са споменати неговите преживявания и пътешествие с Хъдър “алейхисселям”. Джебраил “алейхисселям” дойде при него – с цел да предаде вахий – 400 пъти.

Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Намерих се сред пейгамберите. Муса “алейхисселям” кланяше намаз в изправено състояние. Беше брюнет, косата му не беше разпиляна и висяща надолу. Беше като мъж от племето Зат.”**

“...После се извисихме до шесто небе. Джибрил “алейхисселям” почука на вратата. Попитаха:

- Кой е?
- Джибрил.
- Кой е до теб?
- Мухаммед.
- Поканен ли е?
- Да! ”

Вратата ни се отвори. Заварих там Муса “алейхисселям”. Поздрави ме и отправи добри дуи.”

Хъдър (Хъзър) “алейхисселям”

Пророк или евлия, който живя след Ибрахим “алейхисселям”. Служи като военачалник на армията, с която Зулкарнейн “алейхисселям” превзе Европа и Азия. Съобщено е, че името му е Белка бин Мелкан, кунйе – Ебул-Аббас, и е от потомството на Сам, който е един от синовете на Нух “алейхисселям”.

Назован е Хъдър, защото когато сядаше на сухо място, то се раззеленяваше. В един хадис-и шериф, предаден от Бухари, се казва: **“Когато Хъзър “алейхисселям” седнеше на сухо място без трева, то веднага се раззеленяваше и започваше подир него да се вълни.”** Има пътешествие заедно с Муса “алейхисселям”. След като почина душата му продължи да се вижда в човешка форма и да помага на бедните.

Хъзър “алейхисселям” е един от любимите раби на Аллаху теаля. Роди се, живя и почина, но Аллаху теаля дари неговата душа със способността да се проявява в човешка форма и да помага на изпаднали в затруднение мюсюлмани, да говори с тях и да ги учи на знание. Някои хора грешат като го смятат за жив.

Хъзър “алейхисселям” притежаваше красив, щедър и изключително милосърден характер. Показваше керамети и владееше знания по химия. Аллаху теаля го дари с духовно знание.

Събитието на Муса “алейхисселям” с Хъдър “алейхисселям” е описано в сура Кехф¹³ и хадис-и шерифите.

¹³ Един ден Муса “алейхисселям” рече:

- **О, Господи, на света има ли по-учен от мен?**
- Да, има!
- **О, Господи, който е той?**
- Хъдър.
- **Къде мога да го намеря?**
- На брега, до камъка, където рибата поема в морето.

Аллаху теаля стори рибата знак и доказателство за него, и рече:

- Ще намериш твоя приятел там, където рибата се върне към живот.

Муса “алейхисселям”, заедно с Йуша (Юша) “алейхисселям”, взеха осолена риба и поеха на път. След като извървяха известно време, Муса “алейхисселям” рече:

- **Съобщи ми там, където рибата се съживява и поема в морето!**

Стигнаха до камък, където се събират две морета и решиха да се спрат за почивка, и легнаха. Междувременно рибата се съживи и пое в морето. Юша “алейхисселям” видя това събитие и реши да го каже на Муса “алейхисселям”, който беше заспал. Юша “алейхисселям” вземаше абдест и когато капките от него паднаха върху нея, тя се съживи. Той изпадна в почуда, но забрави да спомене на Муса “алейхисселям”. След кратка почивка, към края на нощта, отново поеха на път. Вървяха повече от едно денонощие. Юша “алейхисселям” се сети за събитието и се върнаха обратно с голяма радост. Видяха до камъка една благословена личност. Муса “алейхисселям” се доближи до него и го поздрави. Хъдър “алейхисселям” запита:

- Тук има ли кой да дава селям? Кой си ти?

- **Муса.**

- Муса на синовете на Израил?

След като се запознаха Муса “алейхисселям” рече:

- **Да те последвам ли, за да ме научиш на част от знанието, с което Аллаху теая те е дарил?**

- Притежавам знание, дарено от Аллаху теая, което ти не може да знаеш, а и ти имаш знание, което аз не мога да знам. Ти не може да пребиваваш заедно с мен и да изтърпиш нещата, които върша със знанието, което не притежаваш ти!

- **С позволението на Аллаху теая ще ме намериш от търпеливите. Няма да се намеся на нито едно твое дело.**

- Може да дойдеш с мен, при условие, че преди аз ти обясня за мъдростта и причината, няма да ме питаш за нещата, което ще извърша.

Муса “алейхисселям” изпрати Юша “алейхисселям” обратно при израилтяните и повървя заедно с Хъдър “алейхисселям” край брега. Видяха преминаващ кораб. Помолиха моряците да ги вземат. Те познаха Хъдър “алейхисселям” и ги качиха безплатно. В това време в единия ъгъл на кораба кацна врабче и пое няколко капки вода. Хъдър “алейхисселям” рече:

- О, Муса, твоето и моето знание, по сравнение с това на Аллаху теая, не е дори колкото едната капка вода, която това врабче пое, в сравнение с цялото море.

След известно пътуване Хъдър “алейхисселям” започна да уврежда кораба и изтъргна една от неговите дъски, опиращи водната повърхност. Муса “алейхисселям” веднага се намеси:

Когато Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” откланя обедния намаз със своя Есхаб след битката при Тебук, чуха две двустишия. Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” каза, че

- **Какво правиш? Качиха ни безплатно! Нима искаш да пробиеш кораба и издавиш пътниците?**

- Нали ти казах, че не може да търпиш заедно с мен! – рече Хъдър “алейхисселям” и поиска да се разделят.

- **Не ме упреквай за това, че забравих и не ми причинявай трудност.**

Когато слязоха на отсрещния бряг и повървяха за известно време, видяха група играещи деца. Хъдър “алейхисселям” хвана едно от тях и го уби. Муса “алейхисселям” не се сдържа и веднага се намеси:

- **Ти уби едно чисто сърце. Уби го без никаква вина.**

- Нали ти казах, че не може да търпиш заедно с мен!

- **Ако те питам за още нещо, не ме води с теб!..**

Хъдър “алейхисселям” прие извинението и тръгнаха. Стигнаха до област, където поискаха храна от тамошното население. Те обаче нито възжелаха да им дадат храна, нито да ги нагостят. Там видяха една стена, на път да се събори. Хъдър “алейхисселям” се доближи и я изправи. Муса “алейхисселям” не изтърпя и отново рече:

- **Ако пожелаеше, би вземал отплата за това.**

- Ето, този въпрос е причина, поради която трябва да се разделим. Сега ще ти разясня мъдростите в онези неща, което не успя да изтърпиш: Пробих онзи кораб, защото беше на десетима бедни братя, които си изкарваха прехраната с него, а на отсрещния бряг имаше угнетяващ владетел, който присвояваше здравите кораби. Причиних дефект на кораба, за да предотвратя това... Относно момчето – то беше станало булуг (пълнолетно според религията) и превърнало в престъпен неверник, нападащ пътници. Неговите родители, от друга страна, бяха чисти му’мини. Ако не го бях убил, щеше да въвлече родителите в неверие. И искахме, в замяна на това убийство, Аллаху теаля да ги дари с чисто и праведно дете.

[Аллаху теаля дари това семейство с праведно момиче, което роди пейгамбер. Чрез него цяла една общност намери напътствие.]

Що се отнася до стената: Тя беше собственост на двама сираци на праведен баща. Под нея имаше съкровище. Ако не я бях оправил, щеше да се събори и разкрие съкровището, и тъй като децата бяха още малки, другите щяха да го присвоят.

В един хадис-и шериф по смисъл се казва: **“Нека Аллах прояви милост на Муса. Би било много добре ако беше проявил търпение и Аллаху теаля ни беше съобщил събитията, които биха се случили между тях.”**

те са изречени от Хъдър “алейхисселям”, който хвали сподвижниците му.

Много хора получиха фейзове от него по пътя на тасаввуфа и се сдобиха с помощта му¹⁴. Един от най-известните негови ученици

¹⁴ Али бин Джемал “рахметуллахи алейх” казва: “Хъдър “алейхисселям” се среща с хора, които притежават три качества:

- Следват Сунната във всяко свое състояние;
- Не таят завист, злоба и лоши помисли към мюсюлманите;
- Не са отдадени на земното.

Ако човек не притежава тези три качества, дори да върши поклоненията на ангелите, пак не би се срещнал с Хъдър “алейхисселям”.”

Шемседдин Аттар “рахметуллахи алейх” разказва: “Един ден, когато Мевляна Джелаледдин-и Руми наставляваше хората в месджида, започна да говори за събитието между Муса “алейхисселям” и хазрети Хъдър. Толкова красноречиво предаваше събитието, че всички затаихме дъх. До мен седеше човек с наведена глава, който си говореше нещо. Изострих слух и го чух да казва: “Сякаш беше до нас, сякаш беше третият от нас.” Разбрах, че е Хъдър и се доближих. Рекох му: “Разбрах, ти си Хъдър. Моля те, направи нещо за мен!” Хъдър “алейхисселям” отговори: “Да искаш нещо от мен, при условие че Мевляна е тук, е все едно да правиш тейеммум до морето. Той би разрешил всички твои проблеми.” Когато отидох при хазрети Мевляна, за да му разкажа за събитието, той, още преди да съм му казал нещо, рече: “О, Аттар! Словата на Хъдър “алейхисселям” са истинни.”

Мухйиддин Араби “рахметуллахи алейх” разказва: “Бях на пристанището в Тунус. Беше нощно време. Качих се на палубата на един от корабите, които се бяха доближили до брега. Взирах се в околността. Беше изгряла прекрасна луна, която представляваше удивителна гледка над морето. Мислех колко прекрасно е създадено всичко. Видях, че в далечината се задава висок мъж с бяла брада, който върви към мен над морето. Дойде, даде селям и ми каза някои неща. Погледнах с внимание към краката му и видях, че са сухи. След като разговорът приключи, поех към град Менаре, което се намиреше върху далечен хълм. На всяка крачка изминаваше далечно разстояние. Хем крачеше, хем споменаваеше името на Аллаху теаля. Неговият зикр беше толкова красив и с такъв ефект върху сърцето, че не бях на себе си. На другия ден в града един човек се доближи до мен и рече: “Какво говори с Хъдър “алейхисселям” на палубата на кораба тази нощ?” Разбрах, че нощният посетител е бил Хъдър “алейхисселям”. По-късно имах още срещи с него. Той ме научи на благоприличие.”

“Веднъж бях поел с кораб на далечно пътешествие. Спряхме се за почивка в един град. Беше обедно време. Отидох в един занемарен

е Абдулхалик Гонждувани “рахметуллахи алейх”, който е евлия и ислямски учен.

Той, заедно с Иляс “алейхисселям”, дойде в дома на Пейгамбера ни “салляллаху алейхи ве селлем” по време на смъртта му и утеши неговите роднини (Ехл-и бейт). Това събитие е предадено от Ебу Бекр “радияллаху анх.”

Юша

“алейхисселям”

Един от пророците, изпратени на синовете на Израил след Муса “алейхисселям”. Името му е Юша, християните го наричат Йешу. Баща му е Нун, който бе потомък на Юсуф “алейхисселям”. Майка му е сестрата на Муса “алейхисселям”. Юша “алейхисселям” призова хората към религията на Муса “алейхисселям”.

Роди се в Египет. Беше специален ученик на Муса “алейхисселям” и един от най-близките му приятели. Беше заедно с него по време на преселението от Египет в Кенан.

Аллаху теая събщи на Муса “алейхисселям”, че ще дари неговия народ с Арз-и Мев’уд (областта Палестина и Шам). Синовете на Израил обаче, изтъквайки за причина, че там се намира народа-угнетител амалика, отказаха да отидат. Аллаху теая каза на Муса “алейхисселям”, че трябва да се бият с тях. Той, от своя страна, изпрати хора, за да проучат местността. Сред тях беше и Юша “алейхисселям”. Когато отидоха в Ериха, видяха, че тамошните хора са високи, силни и многобройни. Изплашиха се. Когато се върнаха обратно, синовете на Израил

месджид за намаз. Там имаше един немюсюлманин, който се оглеждаше наляво-надясно. Поговорихме за известно време. Каза, че не вярва в чудесата на пророците и кераметите на евлиите. Междувременно в месджида дойдоха пътници и започнаха да се кланят. Единият от тях вдигна седжадето във въздуха, в паралелна на пода позиция. После се качи върху него и откланя намаз. Загледах се внимателно и видях, че е Хъзър “алейхисселям”. След като приключи, се обърна към мен и рече: “Това го направих заради този мункир (неверник).” Немюсюлманинът, който не вярваше в чудеса и керамети, като чу това, прояви разбиране и прие исляма.”

изпитаха страх и отказаха да воюват. Страхът толкова обзе сърцата им, че започнаха да ридаят.

Юша “алейхисселям” и Калиб бин Йукна, които също бяха от вестоносците, не изплашиха синовете на Израил и им казаха, че с помощта на Аллаху теаля ще превземат Ериха. Опитаха се да помогнат на Муса “алейхисселям”. Рекоха им: **“О, синове на Израил! Веднага влезте през вратата на града на угнетителите.** (Не се бойте от едрината на телата им. Ние ги видяхме. Те са високи и силни ала сърцата им слаби. Нямаат духовна сила да воюват с вас.) **И влезете ли през нея, несъмнено вие ще спечелите** (с помощта на Аллаху теаля, Която обеща да окаже). **Ако сте истински вярващи, потвърждаващи обещанието на Аллаху теаля** (Ако наистина вярвате в силата на Аллаху теаля и обещанието за помощ, в пророчеството на Муса “алейхисселям”, не се подвеждайте от ръста на врага. Не се бойте от тях.), **уповайте се на Аллаху теаля** (че ще дойде божествена помощ). (Разчитайте само на него и не странете от джихад).” (Маиде:23)

Израилтяните обаче не повярваха и не послушаха наставленията на Муса “алейхисселям”. Пожелаха да убият с камъни и сопи Юша бин Нун и Калиб бин Юкна “алейхимесселям”. Това натъжи Муса “алейхисселям”. Аллаху теаля ги наказа с четиридесет годишно лутане в пустинята Тих. Непослушниците умряха в протежение на тези години. Наближавайки края на периода, първо, почина Харун “алейхисселям”, а след три години и Муса “алейхисселям”. Той, преди да почине, назначи за свой халиф Юша “алейхисселям”. Аллаху теаля дари Юша “алейхисселям” с пророческо задължение. Междувременно онези, който бяха отказали да воюват, бяха починали и на техни места бяха израснали техните деца и внуци. Аллаху теаля повели на Юша “алейхисселям” да поведе израилтяните срещу угнетителите. Той организира синовете на Израил и обсади град Ериха. Обсадата продължи шест месеца. Накрая, една петъчна привечер, показа чудеса и превзе града. След Ериха завзеха и Илия (Илйа). Петимата околни владетели се съюзиха и с всеобщи усилия нападнаха войската на Юша “алейхисселям” ала претърпяха поражение.

След като завзе Ериха, Иля и околността, Юша “алейхисселям” се насочи към Белка. Когато превзе и този град, уби неговия владетел на име Беляк и Белям бин Баура, който беше го оклеветил.

С течение на времето Арз-и Мев’уд премина в ръцете на синовете на Израил. Завоеванията продължиха седем години. Завзеха и град Ерусалим и неговите околности. После поеха на Запад и завладяха още пет града. Подир това Юша “алейхисселям” се насочи към Шам и покори 31 царства на идолопоклонници. Разпредели техните земи между синовете на Израил. Юша “алейхисселям”, който завзе Арз-и Мев’уд, чете и разясни на израилтяните повелите на Тората, низпослана на Муса “алейхисселям”. Опита се да ги стори покорни раби на Аллаху теалю.

Юша “алейхисселям”, след смъртта на Муса “алейхисселям”, призова хората към повелите на Аллаху теалю в продължение на 27 години. Към края на житейския си път се разболя. Назначи за свой халиф Калиб бин Йукна и почина на 127 години.

Юша “алейхисселям” никога не е идвал в Истанбул. Гробът, който е в Бейкоз и се посещава, не е негов. Може да е на някой евлия или негов ученик.

Юша “алейхисселям” беше мургав, с красиво лице, едри очи и плоски гърди. Красотата на лицето му наподобяваше тази на Юсуф “алейхисселям”. Беше храбър, героичен и специалист във военните тактики и техники.

Чудесата на Юша “алейхисселям”:

1. Събра синовете на Израил, за да завземе Ериха. По пътя се натъкнаха на водите на река Шерия и не успяха да преминат на отсрещния бряг. Нямаше и мост. Когато Юша “алейхисселям” отпрати дуа, през реката се появи път, през който преминаха и подир тях изчезна.
2. Обсадата на един град се беше проточила. Въпреки всички старания не успяха да отворят дупки и в крепостните стени. Юша “алейхисселям” отпрати дуа. Аллаху теалю прати земетресение и крепостните стени рухнаха. Влязоха в града и го превзеха.
3. Обсадиха град Ерусалим. Една петъчна привечер Юша “алейхисселям” се помоли: **“О, Аллах мой, върни**

слънцето обратно.” Слънцето, което беше на път да залезе, със силата на Аллаху теаля, се издигна в хоризонта. Денят продължи за още известно време и свърши след завземането на града. В хадис-и шериф, предаден от Ахмед бин Ханбел в “Меснед”, се казва: **“Слънцето не се спира (от Аллаху теаля) за никого, за да не залезе, но това се случи в една от нощите, когато Юша “алейхисселям” отиде да превземе Бейт-и Мукаддес.”**

Хазкил “алейхисселям”

Пророк, изпратен на синовете на Израил, или евлия. Той е от рода на Ляви, който е син на Якуб “алейхисселям”. Приема се, че е третият пейгамбер, изпратен на израилтяните след Муса “алейхисселям”. Многобройни муфессири са казали, че добродетелният мъж, споменат в сура Гафир (28-45) и защитаващ Муса “алейхисселям” и неговите последователи, е Хазкил “алейхисселям”. Той е съпругът на Машита Хатун, детегледачката на дъщерята на фараона. Аллаху теаля – с берекета на дуата му – съживи хиляди мъртъвци.

Израсна в Египет и служи като финансов министър в двореца на фараона. Повярва в Муса “алейхисселям”, но запази своята вяра в тайна. Във времето, когато фараонът се провъзгласи за бог и караше хората да му се покланят доземи, Хазкил “алейхисселям” скришом изпълняваше своите поклонения и вярваше в Аллаху теаля. Когато фараонът реши да убие Муса “алейхисселям” и неговите последователи, Хазкил “алейхисселям” чрез различни доводи се опита да му попречи, но го хвърлиха в затвора. Изкараха го оттам по желание на дъщерята на фараона. След като излезе, обяви своята вяра в Муса “алейхисселям” и оттогава насетне остана при него. Напусна с него Египет и му служи в продължение на четиридесет години в пустинята Тих. След Муса, Юша и Калиб “алейхимесселям”, Аллаху теаля го прати като пейгамбер в Ерусалим. Призова хората към религията на Муса “алейхисселям”. После отиде в Ирак. Призова хората да воюват срещу управниците, угнетяващи му’мините в Давердан. Но те, страхувайки се от смъртта,

отказаха. Аллаху теаля ги наказва със заразната болест чума. Когато рекоха да избягат от града заради заразата, дочуха ужасяващ глас, заради който паднаха умрели до един. Хазкил “алейхисселям” ги съжали и отправи дуа на Аллаху теаля да ги съживи. Аллаху теаля прие молбата му и ги съживи. Хората се върнаха в своите градове и заживяха, следвайки религията на Муса “алейхисселям”. После замина за Вавилон, където почина.

Калиб “алейхисселям”

Един от пророците, изпратени на синовете на Израил. Той е от рода на Шемун, един от синовете на Якуб “алейхисселям”. Призова хората към религията на Муса “алейхисселям”. Той е халифът на Юша “алейхисселям”. Организира войска от синовете на Израил и воюва с угнетителите. Почина в Египет.

Иляс “алейхисселям” [Илия]

Той също е от пророците, изпратени на израилтяните и призова хората към религията на Муса “алейхисселям”.

Всички пейгамбери, изпратени на синовете на Израил след Муса “алейхисселям”, бяха натоварени със задача да предупредят хората, неизпълняващи повелите на Тората. В посоченото време синовете на Израил живеяха в Шам под формата на малки и разпръснати държавици, защото Юша бин Нун беше завладял Шам и разпределил територията измежду синовете на Израил. На едно племе беше дадена област Баалбек и околността ѝ. Иляс “алейхисселям” се намиреше там.

С времето израилтяните напуснаха правия път и попаднаха в заблуда и анархия. Забравиха за повелите на Аллаху теаля в Теврата и започнаха да се кланят на идоли. Във времето, когато беше изпратен Иляс “алейхисселям”, те се кланяха на идола Бал с височина от 8-10 метра. Иляс “алейхисселям” им рече: **“Откажете се от Бал и служете на Аллаху теаля, Твореца на цялото битие.”**, но те не го послушаха. Предупреди ги с

наказанието на Аллаху теаля ала те го изгониха от областта. Аллаху теаля заличи техния берекет и прекъсна дъждове. Настана суша и животните им измряха от тежка жажда. Настигнаха ги различни бели. Рече им: **“Тежко ви! Дъждът секна заради вашия грях и поради оскъдицата изпаднахте в окаяно състояние. Животните ви погинаха от жажда, дърветата и растенията изсъхнаха. Тънете в безсмислено високомерие. Идолите, които почитате, не могат да ви помогнат с нищо. Хайде, изкарайте ги, нека ви помогнат!.. Кажете на Бал да ви прати дъжд!”**

Иляс “алейхисселям” в тези години на нищета продължи тайно да зове хората към вяра. Макар, че немотията беше обхванала всички къщи, домовете на вярващите – по чудо на Иляс “алейхисселям” – бяха в берекет и обилие. Докато всички останали ядяха мърша, техните къщи бяха препълнени с храни. Съкровищата на владетеля бяха препълнени, но не можеха да си намерят храна за купене. Сетне осъзнаха своята грешка и се извиниха на Иляс “алейхисселям”, приеха вярата. Аллаху теаля ги прости и прати дъждове, поникнаха растения и берекетът се върна обратно. Хората, които нямаха семе за посев, поискаха дуа от Иляс “алейхисселям”. Той – по заповед на Аллаху теаля – им повели да засеят сол. По заповед на Аллаху теаля от солта поникна нахут. След това събитие синовете на Израил оказаха подчинение на Иляс “алейхисселям” за известно време, но не за дълго. Проявиха неблагодарност и се възпротивиха на Аллаху теаля, Който ги наказва и приведе в презряно състояние. В Коран-и керим, сура Саффат, е казано, че ще отидат в Ада.

В предание от Абдуллах ибни Аббас се казва: **“Когато хазрети Иляс напусна Баалбек, той, обикаляйки с цел да съобщи повелите на Аллаху теаля, попадна на едно село, чиито хора наставлява. Призова ги към вяра. Селяните го заобичаха и казаха да остане с тях за известно време. Той прие тяхната покана и остана в къщата на една старица от синовете на Израил. Тази жена имаше болнав син, когото не можеха да излекуват. Тя съобщи това на Иляс “алейхисселям” и поиска от него дуа. Не тъжи, цярът е от Аллаху теаля, рече той, взе абдест и откланя два рекята намаз. Отправи дуа на Аллаху теаля и момчето се излекува. Името на момчето беше Елйеса.**

Той повярва в Иляс “алейхисселям”, не се отдели от него и научи Теврата. Той – след смъртта на Иляс “алейхисселям” – стана пейгамбер на синовете на Израил.”

За Иляс “алейхисселям” се споменава в сура Саффат и Енам.

“Иляс, без съмнение, беше от изпратените пейгамбери.”
(Саффат:123)

Елйеса
“алейхисселям”
[Елисей]

Пророк, изпратен на синовете на Израил след Иляс “алейхисселям”. Призова хората към религията на Муса “алейхисселям” и се опита да ги върне към правия път ала те отказаха да го послушат. Синовете на Израил започнаха съревнование за власт и междуособни борби. Кавгите и проблемите нямаха край. Сетне Аллаху теаля им натрапи асирийците, които дойдоха и ги плениха. Евреите започнаха да влачат жалко съществуване. По време на това събитие в столицата на асирийците, Нинова (Ниневия), се роди Юнус “алейхисселям”.

В Коран-и керим по смисъл се казва: “(О, Мухаммед!) **Спомни си за Исмаил, Елйеса и Зулкифл.** (Разкажи за тях на твоята общност.) **Те бяха от добродетелните.**” (Енам:86)

Чудесата на Елйеса “алейхисселям”:

1. Водата на живущите в Ериха беше станала горчива. Помолиха за помощ Елйеса “алейхисселям”. Той хвърли малко сол в нея и повели **“Стани сладка!”** – водата веднага стана сладка и приятна за пиене.
2. Веднъж при него дойде задлъжняла вдовица и се оплака от своята бедност. Попита я:
 - **Какво имаш?**
 - Една лъжичка мазнина.
 - **Отиди и я сложи в един съд.**

По чудо на Елйеса “алейхисселям” мазнината се увеличи и напълни многобройни съдове. С тях изплати своите задължения и забогатя.

Понякога синовете на Израил се подчиняваха на Елйеса “алейхисселям”, а друг път не. Когато наближи сетния му дъх, привика Зулкифл “алейхисселям” и го назначи за свой халиф.

Зулкифл
“алейхисселям”
[Йезекиил]

Пророк, изпратен на синовете на Израил. Неговото пророчество не е сигурно, но според повечето ислямски учени е. Същинското му име бе Бишр. Призова хората с благия си и търпелив нрав към религията на Муса “алейхисселям”.

Когато смъртта на Елйеса “алейхисселям” наближи, Аллаху теаля му каза: **“Повери своя мулк (власт, наследство) на човек от синовете на Израил, който Ми служи до сутринта и кланя намаз, денем държи орудж и отсъжда сред хората без да се ядосва.”** Той съобщи повелята на Аллаху теаля на синовете на Израил. Младеж измежду тях се изправи и рече: **“Аз ще се нарамя с това дело, ще стана попечител.”** Елйеса “алейхисселям” отвърна: **“Сред това племе има по-възрастни от теб. Седни!”** Повтори своето предложение за втори път и пак младежът се изправи. Потрети и пак той пристъпи напред. При това Елйеса “алейхисселям” го назначи за свой халиф. Този младеж беше Бишр и същата нощ спечели прякора Зулкифл.

Почина в една от областите на Шам. В сура Енбия (85-86) и Сад (48) се споменава за него.

Ишмоил
“алейхисселям”

Един от пророците, изпратени на синовете на Израил. Потомък е на Харун “алейхисселям”. Името на баща му е Бали бин Алкаме, а на майка му – Ханне. Родът му опира до Ляви, един от синовете на Якуб “алейхисселям”. Призова хората към религията на Муса “алейхисселям”.

Преди да бъде натоварен с пророческа мисия, амаликанците, живеещи между Египет и Ерусалим, се бяха натрапили на израилтяните. Избиха и плениха десетки хиляди от тях. Отнесоха

Кивота (Ковчегът на завета), където се намираше и Тевратът, от времето на Муса “алейхисселям”, и символизираше единството и сплотеността на израилтяните. Загубата на кивота им причини голямо страдание, разпръснаха се и изпаднаха в жалко състояние. Помолиха Аллаху теая да им прати пейгамбер, който да ги избави от тази трудна ситуация.

Аллаху теая им изпрати Ишмоил “алейхисселям”. Един ден, когато беше на четиридесет години и кланяше намаз, при него дойде Джебраил “алейхисселям” и с глас, наподобяващ този на учителя му, го призова. Ишмоил “алейхисселям” веднага отиде при своя учител и му рече: **“Какво бихте повелили?”** Неговият учител, за да не го натъжи, не каза, че не го е извикал, а рече: “Отиди да поспиш малко.” Джебраил “алейхисселям” отново го повика и Ишмоил “алейхисселям” пак отиде при своя учител. Учителят веднага се досети какво става и каза: “Дете мое, върни се и когато те повикам, не идвай при мен!” Когато това състояние се повтори и за трети път, Джебраил “алейхисселям” се показва пред Ишмоил “алейхисселям” и му каза, че е от пейгамберите.

Ишмоил “алейхисселям” съобщи повелите и забраните на Тората. Израилтяните първо го отрекоха ала впоследствие го приеха. Съобщи им, че Аллаху теая им е отредил за владетел Талут. Израилтяните проявиха възражения, но по-късно го приеха. Талут отне Кивота от амаликанците и го върна обратно. Организира голяма войска от синовете на Израил и ги подготви за война.

Когато бяха потеглили на поход срещу амаликанците, Аллаху теая съобщи на Ишмоил “алейхисселям”, че ще изпита синовете на Израил с това дали ще изпият от водата на една река или не. Когато наближиха въпросната река, Талут им заповяда да не пият от нея ала част от непослушниците загубиха това изпитание и се върнаха обратно презрени. Малобройна част от войската, която се подчини на Талут и сред която се намираше младеж на име Давуд, премина реката и победи врага. Младият Давуд уби Джалут и сразиха амаликанците.

Пророческата мисия на Ишмоил “алейхисселям” продължи 11 години. Почина на 52 годишна възраст, преди което назначи Талут за цар на израилтяните.

Юнус
“алейхисселям”
[Йона]

Пророк, изпратен на живущите в област Ниневия, намираща се в близост до Мосул. Баща му е праведник на име Мета. Тъй като е погълнат от риба, е наречен още Зиннун и Сахиб-и Хут.

Роди се в град Ниневия, политическия и търговски център на Асирийската държава. Неговият баща Мета и майка се бяха помолили на Аллаху теаля да ги дари с мъжка рожба. Аллаху теаля ги дари с Юнус. Мета почина, когато съпругата му беше бременна. Майката на Юнус “алейхисселям” видя много невероятни неща по време на раждането и детството на своя син. Юнус “алейхисселям” израсна в Ниневия. Стана известен със своите правдивост и добродетелност.

Когато стана на 30 години, Аллаху теаля го изпрати като пейгамбер на населението в Ниневия. Години наред призова народа-идолопоклонник към вяра и служба на Аллаху теаля. Те, освен че не приеха призива, а и се отнесоха към него изключително жестоко. Причиниха му големи страдания. Сториха го обект на своите подигравки ала той не се отказа и настойчиво ги зова към истината. Заплаши ги с наказанието на Аллаху теаля. Те му отвърнаха: “Ако в името на един човек ще дойде наказание и ще унищожи всички, то позволи му, нека дойде!”

Неговият народ настоя в неверието. Това натъжи премного сърцето на Юнус “алейхисселям” и се отдалечи от тях. Аллаху теаля му каза чрез откровение: **“Избърза по отношение на това да се отделиш от Моите раби. Върни се обратно и ги призови към вяра още четиридесет дни.”** При тази божествена заповед Юнус “алейхисселям” се върна обратно и започна пак да ги зове. Остана сред тях 37 дни. Пак отказаха да му се подчинят. Юнус “алейхисселям” им рече: **“Чакайте, до три дни ще ви настигне наказание. Неговият пръв признак е пожълтяването на лицата ви.”** и без да изчака божествена заповед, напусна Ниневия.

Когато настана въпросният ден, лицата на хората пожълтяха, а небето почерня. Черен дим покри града. Всички изпаднаха в ужас

и паника. Започнаха да плачат и ридаят. Рекоха помежду си: “Ако Юнус “алейхисселям” е сред нас, не се бойте, но ако е заминал, наказанието ще ни погуби.” Тогава Аллаху теая прати в сърцата на хората чувство на съжаление. Пожелаха да се разкаят и дойдоха при един възрастен праведник, за да го питат как да постъпят. Той им каза, че до наказанието има още два дни, и че трябва да се покаят за делата и поискат от Аллаху теая избавление.

Хората се качиха на висок хълм до града и повярваха в Аллаху теая и Неговия пейгамбер Юнус “алейхисселям”. Отправиха два и помолиха за избавление. Съжалиха дотолкова за своите неправди, че изтръгнаха от своите къщи онези камъни, които принадлежаха на други и бяха несправедливо присвоени, и ги върнаха на истинските собственици. Аллаху теая прие тяхното покаяние и върна наказанието обратно. Петъчният ден, когато направиха тевбе, беше ашуре. Хората се завърнаха в града с радост и започнаха да дирят Юнус “алейхисселям”.

Юнус “алейхисселям” – известно време след своето напускане – се върна в близост до града, за да узнае тамошното състояние. Видя, че наказанието е отменено с милост от Аллаху теая. Помисли си, че ако се върне в града, ще го обвинят в лъжа. Насочи се към пустинята и стигна до брега на река Тигър, без да е получил заповед от Аллаху теая. Качи се на кораб, препълнен с пътници. Когато се отдалечиха от брега, корабът спря без никаква причина. Хората изпаднаха в изумление. Колкото и да се помъчиха, не успяха да потеглят. Рекоха един на друг: “Сред нас има човек, поради чиято вина корабът не се движи.” Помислиха, че корабът ще потъне и изпаднаха в паника. Рекоха: “Тук има раб, който е избягал от своя господар. Да хвърлим жребий, за да го изкараме наяве.”

Тяхната традиция беше да хвърлят в морето онзи, на когото се паднеше жребият. Направиха същото и жребият се падна на Юнус “алейхисселям”. Той разбра, че това е божествено изпитание и прояви търпение и доволство. Рече: “**Аз съм онзи непокорен раб.**” Пътниците го огледаха и разбраха, че е от праведниците. Този човек не прилича на роб, рекоха те и решиха пак да хвърлят жребий. Жребият за втори и трети път отново се

падна на него. Някои от пътниците казаха: “Несъмнено е допуснал грешка!”

Юнус “алейхисселям” призова хората към вяра в Аллаху теаля ала те го хвърлиха в морето през нощта. Дойде риба и го погълна. Аллах теаля ѝ повели да направи това без да ранява Юнус “алейхисселям”. Рибата го погълна и се насочи към дълбините. Юнус “алейхисселям” беше жив, здрав и в съзнание. В тъмния стомах на рибата каза, че е доволен от волята на Аллаху теаля и че надеждата му да се върне обратно в Ниневия и види своя народ в повярвало състояние е безкрайна.

В дълбините дочу гласове и се запита: **“Какво ли е това?”** Аллаху теаля му съобщи, че се намира в стомаха на риба и че това са гласовете на създанията, които Го споменават в морето. Юнус “алейхисселям”, дори да беше в стомаха на риба, продължи непрекъснато да споменава своя Господ. Меляикетата дочуха неговия глас и доложиха положението на Аллаху теаля. Той им рече: **“Това е гласът на моя раб Юнус. Заради едно негово състояние го затворих в стомаха на една риба.”** Юнус “алейхисселям” продължи да се моли: **“Ля иляхе илля енте субханеке инни кунту минеззалимин** (Няма друг бог, освен Теб. Пречист си Ти. Несъмнено станах от несправедливите.)” (Енбия:87) Тази дуа стана причина за избавлението му след дни пребивание в стомаха на една риба. Излезе оттам на десетия ден на мухаррем (ашуре).

Когато рибата го остави на брега, Юнус “алейхисселям” беше отслабнал, изнемощял, болен и нуждаещ се от закрила. Аллаху теаля, за да го опази от парещите лъчи на слънцето, създаде бързорастящо растение с широки листа. Това дърво го пазеше от вредата на комарите и насекомите. Прати за него животно, чието мляко да изпие, докато заякне. Когато се съвзе, отправи дуа на Аллаху теаля и започна да се покланя. Един ден видя, че дървото което хвърляше сянка върху него, е изсъхнало. Натъжи се. Аллаху теаля му повели да се върне при своя народ и да съобщи, че е приел техните покаяния.

Когато Юнус “алейхисселям” се доближи до Ниневия, завари овчар и го попита за народа. Овчарят отговори: “Откакто техният пейгамбер Юнус “алейхисселям” им се разсърди и замина, останаха сами на себе си. Аллаху теаля им прати наказание.

Облаците на наказанието останаха над техните глави за три денонощия. Те съжалиха за своите постъпки и се разкаяха, заридяха. Потърсиха Юнус “алейхисселям”, но не го намериха никъде. Накрая Аллаху теаля ги прости и махна от тях наказанието. Сега чакат да се върне Юнус “алейхисселям” и да ги учи на повелите и забраните на Аллаху теаля.” Юнус “алейхисселям” се представи пред него и каза, че е чаканията от народа пейгамбер. Прати го да им съобщи за идването.

Те отначало не повярваха, че идва, но когато едно дърво и една овца проговориха, повярваха. Отидоха към посоката, от която идваше. Завариха го да кланя намаз. Прегърнаха го с любов и се извиниха. Юнус “алейхисселям” ги научи на повелите на Аллаху теаля и заживяха в щастие. Почина на 83 годишна възраст, изпълнявайки ибадет в Ниневия.

Чудесата на Юнус “алейхисселям”:

1. Остана жив в стомаха на риба дни наред.
2. Един ден хората в Ниневия бяха поискали от него да стори така, че от облаците да завалят огньове. Той се помоли и от облаците започнаха да падат огньове, които изгориха дърветата в една част от областта.
3. С берекета на неговата дуа от една планина бликна вода.
4. Едно влечуго беше засвидетелствало неговото пророчество. Когато хората поискаха чудо, Аллаху теаля му повели да посочи с пръст към планината. Оттам се зададе гущер и каза: “О, хора! Знайте, че Юнус е истински пейгамбер. Кани вас към Рая и опрощението на вашия Господ.”
5. Когато Юнус “алейхисселям” призова народа към вяра, тамошният съдия му рече: “Ако тази желязна халка на вратата се превърне в златна, ще повярвам.” Юнус “алейхисселям”, по повеля на Аллаху теаля, сложи своята ръка на халката и тя стана златна.
6. Запали огън върху водна повърхност без наличие на дърва.
7. Притежаваше прекрасен глас като на Давуд “алейхисселям”. Приятният му глас привличаше дори дивите животни, които се насъбираха около него.

За него се споменава в сура Саффат, Ниса, Юнус, Енбия и Калем. В един хадис-и шериф Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” казва: **“Когато беше в стомаха на рибата,**

Юнус (алейхисселям) отправи следната дуа: “Ля иляхе илля енте субханеке инни кунтум минез-залимин.” За каквото и да я прочете един мюсюлманин, Аллаху теаля несъмнено ще приеме. За никого не е подходящо да каже, че е по-благодетелен от Юнус бин Мета (алейхисселям).”

Давуд
“алейхисселям”
[Давид]

Пророк, изпратен на израилтяните. Хем пейгамбер, хем владетел. Неговият праотец е Йехуда, един от синовете на Якуб “алейхисселям”. Сюлейман “алейхисселям” е негов син. Роди се, живя и почина в Ерусалим. Аллаху теаля го дари с книгата “Зебур”, която беше на иврит. Имаше много красив и въздействащ глас. Името му е споменато на 16 места в Коран-и керим. Беше нисък на ръст, белокож и синеок. Косата му беше права. Първоначално пасеше овце. В този период дори хищниците му се подчиняваха. Има предание, че е яздел лъв. Никога не пропускаше своите ибадети. Когато правеше зикр, планините и скалите го придружаваха.

Аллаху теаля, след Муса “алейхисселям”, изпрати многобройни пейгамбери на синовете на Израил. Те ги призоваха към подчинение на законите на Теврата. Израилтяните обаче деградираха и промениха законите на Тората. Престанаха да слушат пейгамберите и започнаха да следват своите страсти. Нравът им съвсем пропадна. Аллаху теаля им прати като беля Джалут, владетеля на амаликанците. Той ги нападна и ги изсели от родината. После се появи Талут и сложи в ред държавните дела и армията. Поде поход срещу Джалут. Аллаху теаля изпита неговата войска с водата на една река. Твърде малка част от нея се подчини на своя военачалник. Накрая от 80 000 армия останаха към 300 души толкова, колкото бяха и войниците на Мухаммед “алейхисселям” в битката при Бедр. Давуд “алейхисселям”, който тогава беше на 18 години и се намираше в тази армия, го уби и стана спътник на владетеля, и се ожени за дъщеря му. Властта на Талут продължи четиридесет години. След

неговата смърт Давуд “алейхисселям” стана новият владетел на израилтяните.

След време Аллаху теаля го натовари с пророчество и го дари с книгата “Зебур”. Стана първият пророк, носещ едновременно тежестта на пророчеството и властта. От време на време си сменяше дрехите и обикаляше сред народа, за да разбере какво е тяхното мнение относно управлението му. Призова хората към религията на Аллаху теаля и управлява справедливо. Завзе Палестина, Сирия и част от Арабския полуостров и разшири своите владения. Стори Ерусалим да е тяхна столица. Превзе още Аман, Алепо, Нусайбин и Армения. Държавата му се превърна в най-голямата сила на своето време.

Започна да строи голям месджид, наречен Месджид-и Акса и споменат в Коран-и керим. Завеща неговото завършване на своя син Сюлейман “алейхисселям” и почина на сто годишна възраст¹⁵. Според преданието гробът му е извън крепостта на Ерусалим.

Давуд “алейхисселям” имаше прекрасен и въздействащ глас. Аллаху теаля го дари с книга на иврит – “Зебур” – , която се състоеше от стихове. Тя е една от божествените книги и е изпратена след Теврата. Съдържаше наставления, чрез които подсили Тората. Разясни неговото съдържание и призова хората към подчинение. Не замени законите на Теврата, а призова към тях. Тъй като беше натоварен да укрепне религията на Муса “алейхисселям”, Давуд “алейхисселям” не беше расул, а небия.

¹⁵ Давуд “алейхисселям”, когато отиваше някъде, винаги заключваше своята врата. Един ден, както обикновено, се върна у дома, отключи вратата и влезе ала вътре завари чужденец. Попита го:

- **Кой си ти?**
- Онзи, който не се бои от земните владетели и когато възжелае да влезе някъде, никой не може да го спре.
- **Кълна се в Аллах, че ти си Ангелът на смъртта.**
- Да.
- **Защо не ми прати вестоносец, за да се подготвя за смъртта.**
- Аз ти пратих многобройни вестители. Къде са твоите баща, братя, съседи и познати?
- **Починаха.**
- Всички те са мои вестители. И ти ще умреш като тях.

Давуд “алейхисселям” плачеше и вършеше многобройни ибадети. Прекарваше дните в орудж, а нощите в намаз. Отделяше за сън едва една трета част от нощта. Държеше орудж през ден.

Аллаху теаля беше дал под негова заповед планините, камъните и птиците. Когато започнеше да чете книгата “Зебур” с красивия си глас, птиците кацаха по дърветата и започваха да повтарят от един глас.

Като чудо можеше да придава на желязото всякаква форма без да го топли и третира с уред. Изработваше и продаваше брони. Посрещаше своите разходи с това и не вземаше нищо от държавната хазна. Хищните животни идваха при него и му служеха предано.

Споменат е в много айети от сура Бакара, Ниса, Маиде, Енам, Исра, Енбия и Сад.

Сюлейман
“алейхисселям”
[Соломон]

Един от пейгамберите, изпратени на синовете на Израил и син на Давуд “алейхисселям”. Родното му място е град Газа до Ерусалим. Беше хем пейгамбер, хем султан. Още от детство беше известен със своите знание, доброта и справедливост. Стана султан – след своя баща – на дванадесет годишна възраст. Сетне беше дарен и с пророчество. Той е един от четиримата, имали власт над цял свят.

Още от малък беше невероятно прозорлив и мъдър¹⁶. В трудни дела Давуд “алейхисселям” се допитваше до него.

¹⁶ В един хадис-и шериф, който Бухари предава от Ебу Хурайра “радияллаху анх”, се казва:

“На времето имаше две жени с по едно дете. Когато пътуваха, дойде вълк и отнесе детето на по-голямата. Тя се обърна към по-малката и рече: “Вълкът отнесе твоето дете.” Другата отвърна: “Не, отнесе твоето.”

Накрая жените отидоха при Давуд (алейхисселям), за да отсъди между тях. Той отсъди, че детето е на по-голямата. Жените излязоха от съдилището и отидоха при Сюлейман (алейхисселям). Съобщиха му за отсъждението на Давуд (алейхисселям). Сюлейман (алейхисселям) рече:

Сюлейман “алейхисселям” поиска от Аллаху теаля да го дари с невиджани сила и власт. Аллаху теаля прие неговата дуа и приведе джиновете, ветровете и животните под негова команда, подобно на хората. Научи го на исм-и азам, езиците на всички същества и тайни в науките. Той използва своите знание, мъдрост и власт, за да приведе хората по правия път и да ги дари с добър живот. Възложи задължение на всеки един от своите подчинени. Построиха градове, благоустроиха и озелениха света, напреднаха в науката и занаятите. Трудни работи, като строежи на пътища, извайване и добиване на камъни, и гмуркане в дълбините на морета, ги възложи на джинове, а дела като пастирство, земеделие, търговия и занаяти ги даде на хора. Животните бяха възложи да пазят и носят товар. Организира голяма войска от хора, джинове и животни. Всички му се подчиниха. Тези блага, с които е дарен Сюлейман “алейхисселям”, са описани в Коран-и керим.

Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Сюлейман “алейхисселям”, след като приключи строежа на Бейт-и Макдис, поиска от Аллаху теаля три неща:**

- **имот и власт, ненадминати от никой друг след него;**
- **силата да отсъжда съгласно божественото отсъждане;**
- **онези, които идват в Месджид-и Акса само с възнамерение за намаз, да станат чисти като новородени.**

Аллаху теаля прие първите му две желаниа. Надявам се, че е приел и третото.”

Продължи да строи Месджид-и Акса, чиито основи бяха поставени от баща му. Завърши месджида по изкусен начин за седем години. После започна да строи палат в Ерусалим и го

“Донесете ми нож. Ще разпределя детето между тях.” По-малката моментално изпищя и рече: “Не, не така! Нека Аллах прояви милост към теб. Детето е на тази жена!”

Сюлейман (алейхисселям) отсъди, че детето е на по-малката (съдейки по нейната остра реакция по майчин инстинкт).”

Когато Давуд “алейхисселям” научи за това, изпадна във възхищение през прозорливостта и интелекта на своя син.

Давуд “алейхисселям” беше видял детето в ръцете на по-голяма. По-малката не успя да изложи доказателства, че детето е нейно. Ето защо той беше отсъдил, че детето е на по-голямата.

завърши за тринадесет години. По време на тези строежи под негова власт работеха многобройни хора и джинове.

По негово време имаше мир и разцвет. Изградиха чешми, канали, мостове, диги и къщи. Неговите мъдрост и величие станаха световно известни. Насочи всички останали владетели и големци по правия път.

Написа писмо до Белкъс, която властваше в град Себе, Йемен. Тя дойде и прие вратата. Това събитие е надълго описано в сура Немл.

Властва със справедливост над територия, простираща се от Акаба до река Ефрат. Всички останали владетели обявиха своята привързаност към него. Построи търговски кораби и поде търговия в Червено и Арабско море. Вятърът беше под негова команда. Качваше се върху него, заедно със своя трон, и за кратко време стигаше до желаното място. Когато седнеше на трона и организираше меджлис, долитаха птици, които разперваха криле едно до друго и пазеха присъстващите от слънце и дъжд. Сюлейман “алейхисселям” беше белокож с красиво и сияйно лице, гъста коса и брада. Обличаше се в бяло. Беше изключително благоприличен, винаги се боеше от Аллах, беше снизходителен и величествен. Сядаше с мискини (много бедни) и бедняци. Казваше: **“За един мискин (визира себе си) е подходящо да се седи с мискини.”** До сетен дъх продължи да въвежда хората по правия път. Всички го обичаха, никой не му се противопоставяше в думи и дела.

Един ден отиде да надзирава строежа на един голям дворец. Сградата беше изключително величествена и се градеше до брега. Майсторите, работниците и джиновете работеха, за да я завършат. Сюлейман “алейхисселям” се качи на балкона на двореца и каза никой да не се доближава до него. После се подпря за своя бастун и потъна в размисли, оглеждайки се наоколо. Точно тогава приключи земният му живот и дойде Азраил “алейхисселям”. Рече му:

- Това е последният ти миг на земята.
- **Каквото и да е предопределението на Аллаху теаля, то е истина. Хвала на моя Господ, че не угнетих никого. Прекарах живот в Негова служба. Всеки ще се върне при Аллаху теаля.**

Извърши повелята, която ти е дадена. – отвърна Сюлейман “алейхисселям”.

Сюлейман “алейхисселям” почина в изправено положение, опрян на своя бастун, и остана за дълго така. Работниците продължиха да работят. Ежедневно идваха на строежа и виждаха Сюлейман “алейхисселям” в изправено положение. Но тъй като беше повелил да не се доближават до него, никой не отиде до там. Накрая една гъсеница на дървесен молец прояде долната част на жезъла и тялото на Сюлейман “алейхисселям” падна. Чак тогава разбраха, че е починал. Това събитие е описано в 14-и аяет на сура Себе.

Тъй като властваше навсякъде, в негово време почти всички бяха му’мини. Само малка част от хората останаха неверници. След неговата смърт единството между синовете на Израил се развали и се разделиха на две държави. Отклониха се от правия път. Аллаху теаля им изпрати Илияс и Елйеса “алейхимесселям”, за да покаже правия път. За Сюлейман “алейхисселям” се споменава в сура Бакара (102), Ниса (163), Енам (84), Енбия (81-82), Себе (12, 21), Немл (15-44), Сад (30-40).

Сюлейман “алейхисселям” сложи Кивота в Месджид-и Акса, защото Муса “алейхисселям” беше поискал от учените на своята общност да пазят Тората в ковчега. Това продължи до събарянето на месджида от Бухтуннасар, който превзе Ерусалим и го унищожил. Взел всичкото злато, сребро и скъпоценности от месджида и ги занесел във Вавилон. По време на унищожението на града изгориха книгите Теврат и Зебур. Синовете на Израил написали нови книги с онези айети, които бяха наизустили. Така се появили многобройни книги на име Теврат, които не съвпадали. 4 века преди Христа човек на име Азра ги събрал и така се появи Стария завет на Библията.

Чудесата на Сюлейман “алейхисселям”:

1. Както е съобщено и в дванадесети аяет на сура Себе, ветровете бяха под негова команда.
2. Когато възжелал да премине морето, водата веднага се отдръпвала и се появявала път. След като преминел, той отново изчезвал.

3. Както е посочено и в свещено знамение, всички джинове бяха под негова власт. Когато поискаше, те веднага правеха за него големи къшкови, съдове и тенджери.
4. Имаше печат, върху който беше изписана дуата исм-и азам. С нея всички негови дела ставаха лесни.
5. Всички животни, включително и мравки, чуваха неговия глас, а той разбираше техните езици.
6. Където възжелаеше да отиде, вятърът веднага го отвеждаше там.
7. Благодарение на джиновете научаваше за бисерите, скъпоценностите и съкровищата в морето и на сушата.
8. Когато беше в долината Немл, взе вода в ръката си и я разпръсна от планината, над която се намираше, и цялата долина потъна в зеленина.
9. Когато отиваше някъде, стените го придружаваха.

Шая “алейхисселям”

Един от пророците, изпратени на израилтяните с цел да ги зове към религията на Муса “алейхисселям”. Съобщи им за признаците на Иса “алейхисселям” и последния пейгамбер Мухаммед “алейхисселям”. Наставлява ги ала те не го послушаха. Нападнаха го с цел да го убият. Шая “алейхисселям” се отдалечи оттам. По пътя едно дърво се разцепи и той влезе вътре в него, подир което се затвори ала част от дрехата му остана навън. Израилтяните, които го следваха, я забелязаха и го сториха шехид, с което извършиха голямо провинение. В последвалите години ги нападна вавилонският цар Бухтуннасар, окупира техните земи и ги изсели от тях, а друга част плени или изби.

Ермия “алейхисселям”

Един от пророците, изпратени на израилтяните. Родът му опира до Харун “алейхисселям”. Баща му е Хълкия. Бе натоварен със

задължение да зове хората към религията на Муса “алейхисселям”.

След убийството на Шая “алейхисселям”, Аллаху теаля прати на израилтяните Ермия “алейхисселям” със следното откровение: **“Израилтяните убиха мъченически своя пейгамбер Шая “алейхисселям”, за което ще ги накажа. Ще им натрапя онези, които се кланят на огъня, не се плашат от Моето мъчение и не се надяват на Моя севаб. Отиди при израилтяните, твоя народ. Предай им онова, което ти заповядвам. Напомни им Моите блага спрямо тях. Напомни им техните бид’ати и грешки. Призови ги към ибадет и подчинение.”**

Ермия “алейхисселям” изпълни своето задължение ала израилтяните увеличиха своята вражда и го затвориха, заради което Аллаху теаля ги наказа с Бухтуннасар. Той потегли с голяма армия към Ерусалим и до крак изби воините на израилтяните. Подпали града и изгори всички копия на Теврата. Изкара Ермия “алейхисселям” от затвора и изяви желание, че иска да го закара във Вавилон. Ермия “алейхисселям” не пожела и остана в унищожения град. Израилтяните, които успяха да избягат от голямото клане, се събраха около Ермия “алейхисселям” и се изселиха в Египет. Той продължи да ги зове към правата религия ала те продължиха да не го слушат. Бухтуннасар нахлу и в Египет. Победи тамошния фараон и плени израилтяните. Отново се срещна с Ермия “алейхисселям” и го пусна да замине, където си иска.

Даниял “алейхисселям”

Един от пророците, изпратени на израилтяните. Призова хората към религията на Муса “алейхисселям”. Родът му опира до Сюлейман “алейхисселям”.

Когато Бухтуннасар унищожил Ерусалим, отведе във Вавилон 70 000 деца. Сред тях беше и Даниял “алейхисселям”. Бухтуннасар го взе в своя дворец, където израсна. Когато Бухтуннасар разбра, че Даниял “алейхисселям” не е от тяхната религия, го изкара оттам и го хвърли в затвора. Веднъж сънува

странен сън, който не беше разтълкуван от друг, освен от Даниял “алейхисселям”. Бухтуннасар го изкара от затвора и му повери държавните дела. Издаде ферман, с който повели да му се оказва уважение. Приближените на Бухтуннасар започнаха да го ненавиждат. Подведоха Бухтуннасар, който хвърли Даниял “алейхисселям” в пламъци. По чудо от Аллаху теаля огънят не докосна Даниял “алейхисселям”. После, тъй като отказа да изпълни седжде на Бухтуннасар, го хвърлиха в дупка с лъвове. Но с помощта на Аллаху теаля, животните изобщо не го докоснаха. След смъртта на Бухтуннасар Даниял “алейхисселям” се върна в Ерусалим, заедно с Узейр “алейхисселям”. Аллаху теаля го дари с пророчество. Почина в град Сус.

Узейр “алейхисселям”

Един от пророците, изпратени на синовете на Израил или евлия. Името му е съобщено в Коран-и керим, но не е казано категорично дали е пейгамбер или не. Баща му е Шурейха, един от потомството на Харун “алейхисселям”. Призова хората към подчинение на Теврата. Израилтяните го оклеветиха, наричайки го “Божий син”. Роди се и почина в Ерусалим.

Още от малък наизусти Тората. Той е от малкото хора, които някога са я наизустявали. По това време Аллаху теаля беше натрапил Бухтуннасар, царя на Вавилон, на синовете на Израил, които се бяха отвърнали от божествените заповеди, затапили уши за наставленията на пророците и потънали в заблуда и разврат. Бухтуннасар с голяма армия окупира Шам и Йордания. Жестоко изби беззащитното население. Унищожи Ерусалим и неговите градини. Умъртви голяма част от израилтяните, плени множество деца и младежи и ги закара във Вавилон. Сред въпросните младежи се намираше и Узейр “алейхисселям”.

След години на пленничество във Вавилон, Узейр “алейхисселям”, когато беше на петдесет години, намери възможност и се запъти за своята родина, Ерусалим. Когато я наближи, спря за почивка в една градина. Свали товара от своето магаре, което завърза за едно дърво. Загледа се в града и видя с тъга, че той, пътищата и градините, са в руйни. Беше огладнял.

Откъсна си смокини и грозде. Изяде част от смокините и изстиска гроздето да си направи шира. Седна под едно дърво и потъна в размисли. Видя съборените къщи, развалените пътища и събраните на куп човешки кости и помисли за края на света, за повторното съживяване и силата на Аллаху теаля. Рече: **“Как би съживил и възобновил Аллаху теаля този град след това негово сегашно състояние.”** и заспа. Аллаху теаля му отне душата за сто години и скри неговите тяло, ядене и пиене от очите на хората и животните. Седемдесет години след това събитие Нушек, един от персийските владетели, възстанови Бейт-и мукаддес и Ерусалим след смъртта на Бухтуннасар. Синовеите на Израил се спасиха от пленничество и се завърнаха в своята родина. След още тридесет години Аллаху теаля съживи Узейр “алейхисселям”. Той си мислеше, че е спал в продължение на един ден или по-малко, защото беше видял, че смокините, гроздето и ширата са останали непокътнати. Аллаху теаля прати откровение и събщи на Узейр “алейхисселям”, че е останал цели сто години. Когато обаче погледна своето магаре, видя че от него са останали купчина кокали. Това е посочено в 259-о знамение на сура Бакара. Аллаху теаля съживи неговото умряло магаре. Когато видя това, Узейр “алейхисселям” рече: **“Несъмнено знам, че Аллаху теаля е способен на всичко.** (Има сила да съживи всички мъртъвци.)” и видя силата на Аллаху теаля.

Узейр “алейхисселям” се качи на своето съживено магаре и влезе в Ерусалим. Ни позна сварените хора, ни улици и къщи. В една от улиците, която предполагаше за своя, се спря пред една къща. На вратата срещна старица с изнемощели ръце и крака. Запита я: **“Къде е къщата на Узейр?”** Сляпата и саката жена отвърна: “Ето я къщата на Узейр. Аз съм неговата прислужница ала той се изгуби преди сто години. Няма надежда за него.” и заплака. **Аз съм Узейр,** рече Узейр “алейхисселям” и разказа всичко. Отправи дуа и сакатата жена оздравя. Тя събщи на своето семейство и на израилтяните за идването на Узейр “алейхисселям”. Те се зарадваха премного и го заобиколиха. По-възрастните започнаха да го разпитват.

Междувременно Узейр “алейхисселям” беше натоварен с пророчество. Опита се да им събщи повелите на Теврата и да ги отвърне от заблудата и разврата. Израилтяните, които преди това

бяха отрекли явните чудеса на пейгамберите, призоваха ги към земно и ахиретско щастие, и убили многобройни от тях, не повярваха и на Узейр “алейхисселям”. Сред тях имаше такива, които рекоха, че четения от него Теврат е измислен. Някои казаха, че за да разберат дали чете от него, трябва да го подложат да изпит. Един от тях рече: “Моят дядо беше казал, че всички копия на Теврата са били изгорени във времето на Бухтуннасар. Оцеляло е само едно, което дядо ми заровил в еди коя си планина. Нека го докараме и сравним с четените от Узейр неща.” Когато го изровиха и сравниха с четеното от Узейр “алейхисселям”, видяха че съвпада едно към едно. Рекоха, че да се помни Теврата наизуст след толкова дълги години е невъзможно, освен ако Узейр не е “Божий син”. Узейр “алейхисселям” ги предупреди, че тази тяхна вяра е проява на неверие и заблуда, и че ако не се откажат от нея, Аллаху теаля ще ги накаже с болезнено мъчение. До сетен дъх остана сред синовете на Израил. Продължи да ги зове към правата религия. Подир смъртта му израилтяните още повече затънаха в заблуда и ерес.

Неговото име е споменато в сура Бакара (259) и Тевбе (30), но не е казано категорично дали е пейгамбер или евлия, призовал хората към правия път. Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Не знам дали Узейр е пейгамбер или не. Не знам дали Тубба е прокълнат или не. Не знам дали Зюлкарнейн е пейгамбер или не.”**

Зекерия
“алейхисселям”
[Захария]

Един от пророците, изпратени на синовете на Израил. Името му е Зекерия бин Азан бин Муслим бин Садун. Родът му опира до Сюлейман “алейхисселям”. Яхия “алейхисселям” му е син. Призова хората към религията на Муса “алейхисселям”. Беше дърводелец и печелеше с пот на чело. Израилтяните го убиха мъченически.

По неговото време управниците на Шам оказваха уважение към Месджед-и Акса, където ден и нощ се вършеха поклонения. В

месджида имаше духовници от рода на Харун “алейхисселям”. Тогава сред израилтяните нямаше пейгамбери. Те денонощно се молеха на Аллаху теаля да ги дари с пейгамбер. Аллаху теаля натовари с тази мисия Зекерия “алейхисселям”, който ръководеше делото по преписване на Теврата и колене на курбани. Той ги наставлява и призова към правата религия. Една част повярва в него, но по-голямата се възпротиви.

Зекерия “алейхисселям” се ожени за Елиса, дъщерята на своя приятел Имран бин Масан. Елиса беше сестра на хазрети Мерйем (Дева Мария). Имран първо се беше оженил за майката на Елиса, а по-късно за нейната дъщеря от друг мъж – Хунне. Хунне, която е майката на хазрети Мерйем, беше направила следния обет: “Ако Аллаху теаля ме дари със син, ще го сторя прислужник на Бейт-ул-Макдис.” Аллаху теаля я дари с дъщеря. Хунне я наименува Мерйем. Имран почина преди тя да се роди. Хунне взе своята дъщеря Мерйем и отиде да я даде за Месджида. Оповести на тамошните учени своето възнамерение и помоли да я приемат. Учените приеха малката Мерйем, но не постигнаха консенсус по отношение на това на кого да бъде поверена. Зекерия “алейхисселям” рече: “Аз ще я поема под закрила. Аз съм ѝ най-близък по отношение на роднински връзки.”

Другите учени също пожелаха да ѝ окажат закрила. Накрая решиха да изтеглят жребий, който се падна на Зекерия “алейхисселям”. Той я заведе у тях. Тя израсна при жена му Елиса. После направиха за нея в Месджида висока стая. Там хем служи на Аллаху теаля, хем се научи на Теврат от Зекерия “алейхисселям”. Той ежедневно ѝ носеше храна и я учеше как да се покланя. Един зимен ден, когато влезе при нея, завари разнородни блага, неприличащи на земните. Запита я откъде са дошли. Тя му рече: “Идват от Аллаху теаля.” Това беше керамет от Аллаху теаля, с който бе дарил хазрети Мерйем.

Зекерия “алейхисселям”, когато беше на около сто годишна възраст, все още нямаше дете, което да му продължи рода. Жена му не беше раждала и вече беше станала на 98 години. Детеродната ѝ възраст беше преминала. В сърцето на Зекерия “алейхисселям” се настани любов към децата и започна да моли Аллаху теаля да го дари с праведна рожба. Аллаху теаля – посредством Джебраил “алейхисселям” – му съобщи, че ще го

дари със син на име Яхия. Каза му още, че той ще потвърди Иса “алейхисселям”, ще стане от големците на своето време, ще бъде чист от всякакви злини, дарен с пророчество и праведност.

Когато Яхия “алейхисселям” се роди, семейството на Зекерия “алейхисселям” потъна в радост. След шест месеца се роди Иса “алейхисселям” и още на люлка проговори със силата на Аллаху теаля. Тъй като се роди без баща, израилтяните започнаха да гледат с лошо око на Зекерия “алейхисселям”. Тръгнаха да го убият. Когато научи за това, Зекерия “алейхисселям” рече: **“Да се отдалечиш от нещо, което не ще можеш да изтърпиш, е пророчески суннет.”** и се отдалечи от евреите. Евреите тръгнаха по дирите му. Той влезе в една градина близо до Бейт-и Макдис. От едно дърво чу глас да му казва: “О, пейгамбере на Аллаху теаля. Ела при мен.” Дървото се разцепи и той влезе в него. После се затвори и го скри. Точно тогава се зададе прокълнатият Сатана и рече на евреите: “Изрежете това дърво с трион. Ако е тук, ще го откриете, ако не е, не губите нищо.” Евреите рязаха дървото и умъртвиха Зекерия “алейхисселям”. Тюрбето му е в Алепо.

Чудесата на Зекерия “алейхисселям”:

1. Зекерия “алейхисселям” преписваше Теврата с екип от седемдесет души. Един юдеин дойде и рече: “Ако беше пейгамбер, нямаше да имаш нужда да пишеш Теврата с ръка; и ти пишеш ръчно като твоите подчинени, между теб и тях не виждам никаква разлика.” Това слово натъжи Зекерия “алейхисселям”. Дойде Джебраил “алейхисселям” и му каза: “О, Зекерия! Станете отгук! Повелете на Вашата писалка да пише сама!” Зекерия “алейхисселям” стана и повели. Писалката започна да пише и в него час изписа дванадесет знамения. Чрез това чудо много хора приеха вярата.
2. Когато пое под своя грижа хазрети Мерйем, изписа гаранцията без мастило и писалка.
3. Когато по отношение на хазрети Мерйем възникна спор, прислужниците в Месджида хвърлиха своите писалки във вода. Само тази на Зекерия “алейхисселям” остана над водата в исправено положение.
4. Разговаряше с дърветата.

5. Вървеше по водната повърхност без да се мокрят благословените му крака. Вървеше върху вода така, както вървеше по суша.

6. Когато поискаха от него чудо, посочи към дърветата и те излязоха със своите корени и дойдоха пред хората.

За него се споменава в сура Ал-и Имран, Мерйем, Енбия и Енам.

Яхия
“алейхисселям”
[Йоан]

Един от пророците, изпратени на израилтяните; син на Зекерия “алейхисселям” и Елиса (християните я наричат Елизабет); потомък на Давуд “алейхисселям” и братовчед на хазрети Мерйем.

Още от детство показва необикновени неща, израсна под грижите на Зекерия “алейхисселям”. Още малък започна да чете и разбира Теврата. Аллаху теаля от ранна възраст го дари с мъдрост и дълбоко разбиране. Понякога в Месджид-и Акса, а друг път на безлюдни места, вършеше поклонения на Аллаху теаля.

Онова що научеше го предаваше на израилтяните и ги зовеше към повелите на Аллаху теаля. Беше снизходителен, водеше обикновен живот, обличаше обикновени дрехи и ядеше ечемичен хляб. Не отдаваше значение на земното. Денонощно служеше на Аллаху теаля и плачеше много от страх към Него. От плач сияйното му лице се беше покрило с рани.

Когато стана пълнолетен според религията, Аллаху теаля го дари с пророчество. Призова хората към религията на Муса “алейхисселям”, а по-късно, след низпосланието на Евангелието, към него. По-късно отиде в Шам и призова тамошния народ.

Част от хората повярваха, а други, изтъквайки различни причини, отказаха. Евреите видяха явни чудеса от Иса “алейхисселям” ала настояха в неверието и се заканиха да го убият. След като Аллаху теаля го възнесе жив на небето, Яхия “алейхисселям” продължи да учи хората на повелите на Евангелието. Херод I, внук на еврейския деспот Херод, имаше добро отношение към Яхия “алейхисселям”. Желаше да се

ожени за дъщерята на сестра си. Искаше от Яхия “алейхисселям” да сключи техния брак. Яхия “алейхисселям” отказа и му рече, че това дело е забранено според Евангелието. Майката на въпросната жена се ядоса и поиска да го убият. Херод остана под нейно влияние и заповяда убийството. Воините му изпълниха заръката и отрязаха главата на Яхия “алейхисселям”. Докараха я при Херод. Въпреки че беше отрязана, главата многократно повтори, че този брак е харам. Аллаху теаля наказва Херод и жената, за която искаше да се ожени, и земята ги погълна, подобно на Карун.

Когато беше убит мъченически, Яхия “алейхисселям” беше на 34 години. Различните части на благословеното му тяло се намират в различни градове. Главата му е в тюрбето на джамията Умеййе.

Яхия “алейхисселям” беше най-красивият на своето време. Имаше снизходителен, милосърден и благ характер. Косата му беше рядка и имаше тънък глас.

Той е първият човек в историята с това име. Името му е дадено от Аллаху теаля. Това е съобщено в седмо знамение на сура Мерйем. Беше чист от грехове, богобоязлив, покорен и благонравен.

Чудесата на Яхия “алейхисселям”:

1. Когато евреите по заповед на Херод I тръгнаха да убият Яхия “алейхисселям”, той се отдалечи от тях. Един камък му рече: “О, пейгамбере на Аллах! Ела при мен!” Когато се доближи до него, видя, че вътре е издълбано като пчелно гнездо, и влезе. Когато евреите се доближиха, то започна да стреля по тях. Евреите се изплашиха и разбягаха.
2. След като Аллаху теаля го дари с пророчество, отиде да зове хората в Шам. Те му рекоха: “Ако си истински пейгамбер, покажи ни звездите на дневна светлина.” Яхия “алейхисселям” отправи два и звездите около слънцето се показаха.

За него се говори в сура Ал-и Имран, Мерйем и Енбия.

Иса
“алейхисселям”
[Исус]

Един от пророците, изпратени на израилтяните. Името му е посочено в Коран-и керим. Той е петият от най-великите пейгамбери, наречени Улюл азм; син на хазрети Мерйем (Дева Мария). Аллаху теая го създаде без баща. Родното му място е Ерусалим. Стана пейгамбер на тридесет годишна възраст. Аллаху теая го дари с книгата **“Инджил”** и го възвиси жив на небето, когато беше на тридесет и три годишна възраст. Преди Къямета ще се завърне отново.

Хазрети Мерйем беше праведна и непорочна жена от рода на Сюлейман “алейхисселям”, която се сгоди за Юсуф Неджар, когато беше на петнадесет години, но преди да се омъжи за него, Аллаху теая я благовести, че ще я дари със син без баща.

Тя със заповедта и силата на Аллаху теая забременя с Иса “алейхисселям”. Евреите започнаха с клюките и клеветите. Казаха за нея умопомрачителни лъжи. Хазрети Мерйем не успя да изтърпи и се оттегли в спокойното градче Бейт-и Лахм на 10 км. южно от Ерусалим. Знаейки че всичко е с желанието на Аллаху теая, прояви търпение.

Когато наближи момента на раждането, тя дойде под една суха палма на двора. Сетне родилните ѝ болки се усилиха и тя опря гръб на нея. Сухата палма веднага се раззелени. Беше зима ала дървото роди фурми, а под краката ѝ започна да тече вода. Тези събития я утешиха. В това време се роди и Иса “алейхисселям”. Всички идоли на Изток и Запад се сгромолясаха на земята. Шейтаните изпаднаха в изумление. Сетне главатарят им Иблис съобщи, че се е родил Иса “алейхисселям”. На небето се показва ярка звезда.

Евреите научиха за раждането и дойдоха в Бейт-и Ляхм. Рекоха ѝ: “О, Мерйем! Какво е това? Наистина извърши скверно дело. Ти си много млада и неомъжена, как роди това дете? Що за чудно състояние е това?” Тя ги изслуша с търпение и не отговори. Само посочи към Иса “алейхисселям”, за да им отговори той. Когато ѝ отвърнаха, че бебетата не говорят, хазрети Иса повдигна ръка и проговори: **“О, невежи хора! Не накърнявайте моята слава и не порицавайте майка ми. Несъмнено аз съм раб на Аллаху теая. Той ще ме дари с книга и ще ме стори пейгамбер. Той ме стори благословен навсякъде, повели ми да кланям намаз,**

докато съм жив, и да давам зекят. Стори ме да се отнасям с уважение към майка ми... Селямът е върху мен в деня на моето раждане, смърт и ставане от гроба.” Евреите глътнаха езици от почуда, не успяха да промълвят и една дума, но не се засрамираха и сетне продължиха да клеветят хазрети Мерйем с разнородни клюки и лъжи.

Управителят на Шам, подчинен на римския император, когато научи, че Иса “алейхисселям” се е родил без баща, поиска да убие и двама им. Хазрети Мерйем замина за Египет. След време се върнаха в Ерусалим и заживяха в Назарет. Когато Иса “алейхисселям” стана на тридесет години, Аллаху теалю му съобщи, че е пейгамбер. Веднага започна да зове хората към вяра, но евреите не го приеха. Иса “алейхисселям” показва многобройни чудеса ала му’мините бяха малобройни. Юдеите проявиха нарастващи вражда и непокорство. Не пожелаха да повярват в благонравния Иса “алейхисселям” и се заканиха да го убият. Иса “алейхисселям” поиска обет от дванадесетимата си апостоли, че ще продължат да вярват и служат на Аллаху теалю, и ще му помагат.

Една юдейска общност оклевети и него. Иса “алейхисселям” отпрати беддуа и Аллаху теалю превърна клеветниците в свине и маймуни. Евреите, когато видяха това, се събраха да обсъдят нещата. Единогласно решиха да го убият и се заловиха да изпълнят плана. Тръгнаха да го дирят. Увериша римския прокуратор Пилат, че Иса “алейхисселям” е против Римската империя и планира да завземе властта в Палестина. Излъгаха го. Нощно време Иса “алейхисселям” за последно се срещна със своите апостоли и им рече: **“Преди петел да запее, един от вас ще ме отрече и продаде за твърде нищожни пари.”** И наистина още преди да е настанало утро, Юда издаде мястото на Иса “алейхисселям” на евреите срещу смешни пари. Всички те дойдоха в дома на Иса “алейхисселям”. Аллаху теалю наказа Юда и го преобрази като Иса “алейхисселям”. Евреите го заловиха и го умъртвиха чрез разпъване на кръст. Аллаху теалю възнесе Иса “алейхисселям” жив на небето на тридесет и три годишна възраст. Разгневи се на евреите и четиридесет години подир това събитие римляните нападнаха Ерусалим. Избиха болшинството юдеи, а друга част плениха. Разграбиха града и изгориха книгите.

Евреите изпаднаха в жалко и грозно състояние. Християните вярват, че Иса “алейхисселям” е възкръснал след като е умрял на кръста, а мюсюлманите приемат, че е възнесен на небето без да е бил разпънат. В Коран-и керим по смисъл се казва:

“Не го разпънаха, не го убиха. Напротив, Аллаху теая го възнесе...” (Ниса:158)

“Евреите прибгнаха до измама (за да убият Иса “алейхисселям”). Аллаху теая им отвърна, наказва ги (като издигна Иса “алейхисселям” на небето и преобрази един от измамниците като него, когото всъщност убиха)... О, Иса, несъмнено ще те възнеса от земята на степената на ангелите...” (Ал-и Имран: 54-55)

В свещени хадиси се казва:

“Иса “алейхисселям” не умря. Ще се върне при вас преди края на света.”

“Аз съм най-близкият на Иса бин Мерйем “алейхисселям” и в земния, и в отвъдния живот.”

“Пейгамберите имат общ баща и общи основи на религиите. Разликата е в техните майки. Аз съм онзи, които е най-близък с Иса бин Мерйем. Той ще слезе преди края на света (Къямет). Когато го видите, познайте го със следните му особености: среден на ръст с бяло-червена кожа и права коса. Косата му дори да не е мокра, изглежда като такава. Ще има два жезъла. Ще счупи кръста и убие свинята. Ще отмени джизята. Всички народи в негово време, които не приемат исляма, ще бъдат пасивни и ще ги настигне гибел. Аллаху теая ще погуби Деджал в негово време (той ще го убие). На света ще настане сигурност и правда.”

“Ще остане на земята за четиридесет години. После ще почине и мюсюлманите ще извършат погребалния му намаз.”

“Между мен и Иса “алейхисселям” няма друг пейгамбер.”

“Иса бин Мерйем ще слезе, потвърждаващ религията на Мухаммед (алейхисселям). Ще убие Деджал и после (след известно време) светът ще свърши.”

“Той е дотолкова чист, че дори да не го е докосвала влага, от косата му сякаш ще капне вода (като след баня).”

Аллаху теая възнесе 33 годишния Иса “алейхисселям”, както стана и с Идрис “алейхисселям”. Иса “алейхисселям” призова

хората в продължение на три години. Съгласно заръката му апостолите се разпръснаха наоколо и започнаха да проповядват назарянството (истинската религия на Иса “алейхисселям”). Разпространението на тази права религия продължи 80 години. Сетне хората се отвърнаха от нея и я изопачиха. Промениха Евангелието, с което се появи християнската религия. (Името на истинската религия на Иса “алейхисселям” е назарянство, а на изопачената – християнство. Истинските последователи се наричат назаряни, а другите – християни.) Както евреите оклеветиха Иса “алейхисселям” и майка му, така и християните изпаднаха в три грешни убеждение по отношение на тях. Част от тях казаха, че Иса, синът на Мерйем, е самият Господ; други, че “той е божий син”, а трети, че е един от светата троица “Отец, Син и Светия Дух”.

Иса “алейхисселям” не се задоми и не отдаде никакво значение на земния живот. Ще слезе – преди края на света – на минарето на джамията Умеййе в Шам, ще се ожени и ще има деца. Ще се срещне с хазрети Мехди, ще заживее 40 години, ще почине в Медина и ще бъде погребан до Мухаммед “алейхисселям”. Ще последва ислямската религия и извърши иджитихад.

В книгите на западни автори пише, че Платон е починал 347 години преди Христа. Тъй като Иса “алейхисселям” се роди тайно и остана за кратко на земята, и тъй като в него повярваха само дванадесетима апостоли и назаряните векове наред бяха принудени да се крият, годината на раждане на Иса “алейхисселям”, т.е. нулевата година, е посочена грешно. В много от техните книги пише, че 25-и декември и 6-и януари са предположения и че нулевата година е 5 години по-рано. Според имам Раббани “куддисе сиррух” и Бурхан-и Кати, Платон е живял във времето на Иса “алейхисселям”; че в Григорианския календар има разминаване от 300 години и че между Иса “алейхисселям” и Мухаммед “алейхисселям” има не по-малко от хиляда години.

Чудесата на Иса “алейхисселям”:

1. Проговори на люлка.
2. Съживяваше мъртвците. Събитието със съживяването на четиримата мъртвци е прословуто. Това са Сам бин Нух, Шеддад бин Ад, Масан бин Малан и едно еврейче.

3. Караше слепите да прогледат и болните от витилиго да оздравеят. Когато докоснеше с ръка болния, той веднага оздравяваше. По време на лечение бършеше (месх) болния с ръка, заради което е наречен Иса-и Месих.
4. Съобщи онова, което хората от неговия народ бяха яли или пазеха за ядене.
5. Направи птиче от кал и подухна по него, то – с позволението на Аллаху теаля – се съживи.
6. Апостолите бяха поискали за себе си софра с храна от небето. Иса “алейхисселям” вдигна ръце, отправи дуа и за тях слезе софра с хляб и месо.
7. По време на сън чуваше и знаеше всичко, което се казва или прави наоколо.
8. Когато възжелаеше, вдигаше ръце за дуа и пред него се появяваха храни и плодове.
9. Стоеше далеч от евреите, но знаеше техните слова и тайни.

След възнесението на Иса “алейхисселям”, един от прочутите евреи и голям враг на назаряните, Пол, се престори, че е приел назарянството и че насън е бил възложен от Иса “алейхисселям” със задача да проповядва назарянството сред неевреи. Смени своето име на Павел и, преструвайки се на много добър назарянин, изопачи религията на Иса “алейхисселям”. Вярата в единобожието я смени на вяра в троицата, а назарянството в християнство. Промени Евангелието и каза, че Иса “алейхисселям” е синът на Аллах.

Част от мъдрите слова на Иса “алейхисселям” са както следва:

“Земната обич е в основата на всички злини. Тя сторва човека ненаситен. Кълна се, че страстите оставят на своя собственик дълготрайни страдания. Старайте се да преминете през земята, а не да я оправите.”

“Благовестявам онзи, който плаче, когато се сети за своите грехове, пази своя език и има дом, колкото да се помещава.”

“Най-обичаното нещо при Аллах са праведните сърца. В тяхно име Аллаху теаля продължава битието на земята. Когато се развалят те, земята губи порядък.”

“Дърветата са многобройни ала не всички плододават. Плодовете са многобройни ала не всички са сладки. Знанията са многобройни ала не всички са полезни.”

“Този, който желае земното, е като онзи, който пие морска вода. Колкото повече пие, толкова повече ожаднява и сетне умира.”

“Излекувах глухите и немите, съживих мъртъвците, но не успях да намеря лек за джехл-и мурреккеба (човек, който приема за знание своето невежество).”

За него се споменава в сура Бакара, Ал-и Имран, Ниса, Маиде, Тевбе, Мерйем, Му’минун, Зухруф, Хадид и Саф.

Шем’ун **“алейхисселям”**

Според преданието той е един от пророците, изпратени на синовете на Израил. Споменат е още като Шемсун.

Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” каза: **“В минали времена имаше пейгамбер на име Шем’ун, който прави джихад в името на Аллаху теаля в продължение на хиляда години и не свали от рамо своето оръжие.”** Есхаб-и кирам запитаха: “Блазе му. Ах и ние да бяхме дарени с такъв дълъг живот, за да правим джихад в името на религията.” Аллаху теаля низпосла сура Кадр и събщи, че нощта Кадр е по-добра от хиляда месеца, т.е. неговият севаб е по-голям от този на джихад в продължение на хиляда месеца.

Шем’ун “алейхисселям” живя в периода между Иса и Мухаммед “алейхимесселям” и призова хората към Инджила. Действа съгласно неизопачения Инджил ала народа му се кланяше на идоли. Шем’ун “алейхисселям” воюва с този заблуден народ-идолопоклонник и го призова към вяра. Беше много силен и смел. Враговете искаха да го убият с всевъзможни трикове, но с каквото и да го вържеха, той успяваше да се избави.

Управителят на града, в който живееше, нареди да го обесят. Шем’ун “алейхисселям” рече: **“О, Господи! Обичам да живея, за да воювам срещу неверниците в Твое име. Ако това ми желание е искрено и чисто, спаси ме.”** Дойде меляике и го

спаси. Шем'ун "алейхисселям" наказа управника, неговите хора и своята съпруга. Продължи да зове хората към правия път. Сам самичък воюва срещу отричащите. Когато вършеше джихад, Аллаху теалю изкарваше от камъните за него много приятна за пиене вода. Тя течеше, докато той се насити. Шем'ун "алейхисселям" притежаваше изумителна сила и мощ.

Джирджис "алейхисселям"

Велика личност, която според предание е пейгамбер, живял след Иса "алейхисселям" и призовал хората към Инджила. Според Вехб бин Мунербих той е ученик на един от апостолите на Иса "алейхисселям". Броят на хората, повярвали в него, е голям. Търгуваше и раздаваше своята печалба на бедни мюсюлмани.

По негово време в Мосул имаше цар-угнетител, който изгаряше хората, непокланящи се на идола Ефлун. Царят повели на Джирджис "алейхисселям" да се поклони на идола и каза, че ако откаже, ще го накаже жестоко. Джирджис "алейхисселям" отказа. Царят повели да го завържат за един кол и да му разкъсат месата с железни гребени. Месата му се раздробиха на влакна и увиснаха като косми. С позволениято на Аллаху теалю Джирджис "алейхисселям" не усети никаква болка и не умря. Царят повели да докарат силен оцет и сол, и да помажат с тях раните му. Пророкът отново не усети никаква болка. После нагорещиха голямо желязно парче и го поставиха върху главата на Джирджис "алейхисселям". Главата изгоря, мозъкът кипна и потече по лицето му ала той не усети нищо и Аллаху теалю го върна в предишното му състояние. Царят побесня. Повели да го хвърлят в казан с течен метал и да затворят капака. Когато го отвориха, видяха, че е жив и го хвърлиха в затвора. Забиха гвоздеи по неговите ръце и крака, а върху тялото му поставиха огромна мраморна колона, която двадесетима души едва успяха да донесат. Аллаху теалю прати меляике и пак го спаси.

След като излезе оттам, Джирджис "алейхисселям" отново призова царя към вяра в Аллаху теалю. Разяреният владетел повели да разцепят едно дърво и между двете му части да стиснат

пророка. После го разкъсаха и парче по парче го хвърлиха на лъвовете. Животните отказаха да ядат. Едно меляике събра отделните му части и Аллаху теаля отново го съживи. Царят съвсем се побърка от яд, докара най-прословутия магьосник и му заповяда да омагьоса Джирджис “алейхисселям”. Магьосникът не успя да надделее над него и стана му’мин, заради което кралят му отрязва езика. Четири хиляди души от народа, които станаха свидетели на това събитие, го последваха във вярата. Царят събра всички тях и ги изби до един, а после – той и неговите блюдолизци – убиха мъченически и Джирджис “алейхисселям”.

Халид бин Синан Абеси “алейхисселям”

Пророк, живял между Иса и Мухаммед “алейхисселям”. Изпратен е на абесиите в Аден.

За неговите живот, народ и взаимоотношения почти няма информация. Преди да почине завеща да отворят неговия гроб четиридесет дни след смъртта му, за да разкаже на своята общност за ахиретските състояния. Синовете му обаче, казвайки “Ще ни назоват синове на онзи, който е излязъл от гроба.”, отказаха и не изпълниха завещанието. Това им невежество се превърна в голяма измяна.

Когато Мухаммед “алейхисселям” зовеше към вяра, дъщерята на Халид бин Синан Абеси “алейхисселям” беше жива и дойде да се срещне с него. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” положи на земята своята дреха и я сложи да седне върху нея.

Есхаб-и Кехф

Това име се дава на седмина вярващи мъже и тяхното куче **Кътмир**. Когато враговете на вярата бяха завладели всичко навред, тези млади мъже, за да спасят своя иман, се отказаха от всичко и се изселиха в името на Аллаху теаля. Техният гроб се намира в пещера в Тарсус.

Тези младежи бяха от населението на Тарсус и изпълняваха важни длъжности в двореца. Бяха близки с императора. Хазрети

Али е съобщил, че са били от съветниците на владетеля. Трима стояли от дясната и трима от лявата му страна.

Тогавашният управник на империята беше изключително жесток и престъпен (най-вероятно става въпрос за Докиянус). Първо се кланяше на идоли, а после се провъзгласи за бог. Малобройните му'мини, които не бяха приели идолопоклонничеството, ги избя и обеси на вратите на крепостните стени. Чрез издайничество научи, че и съветниците му са приели вярата. Изпадна в силен гняв и нареди да ги докарат. Заплаши ги ала те – подтикнати от силата на вярата – му се противопоставиха и го призоваха към вяра сред многобройни дворяни. Сред това множество с голяма смелост му рекоха: **“Нашият Господ е Собственикът на небето и земята. Как преходни неща биха могли да се приемат за създатели?”** Владетелят – с благо от страна на Аллаху теаля – им даде време за размисъл, за да се върнат към идолопоклонничеството. Те се посъветваха помежду си и решиха да се изселят. Напуснаха града и се запътиха към близката планина. На пътя срещнаха един пастир на име Кефештетайуш, който също прие вярата и се присъедини към тях, като стана седмия от Есхаб-и Кехф. Кътмир не се отдели от своя собственик и го последва. Когато приближиха планината, овчарят им показа една пещера. Те се подслониха в нея и призоваха Аллаху теаля за помощ.

Кръвожадният император дойде в Тарсус и попита за тях. Когато научи за тяхното бягство, заповяда да доведат техните бащи. Те му рекоха: “Вземаха нашите имоти и избягаха към планината.” Императорът и войниците тръгнаха подир тях и дойдоха до пещерата. Владетелят каза да затворят здраво входа ѝ, за да умрат вътре. Двама му'мини от приближението на императора гравираха върху камък имената и състоянията на тези младежи и окачиха плочата на стената на пещерата.

Пещерата беше с южен изглед. При изгрев и залез слънцето я огряваше и вътре не се образуваше влага. Аллаху теаля – със Своята съвършена сила – ги стори да заспят с отворени очи. Чрез меляикета ги обръщаше от едната към другата страна. Кътмир беше с протегнати към изхода лапи. Продължиха да спят дълги години, а косите и ноктите им растяха. След дълъг период от време Аллаху теаля ги събуди.

“И запечатахме ушите им в пещерата дълги години наред (Поставихме на тях завеси, за да не чуят външния свят и за дълго време ги сторихме да спят в пълно спокойствие).” (сура Кехф:11)

“Прекараха в пещерата триста години и още девет.” (сура Кехф:25)

Когато Аллаху теаля ги събуди, те си помислиха, че се събуждат същият ден.

“Ние ги събудихме (без да променим техните тела и дрехи), за да узнаят своето състояние. (Да узнаят какво е сторил с тях Аллаху теаля; да видят пример относно съживяването след смъртта и благодарят на Аллаху теаля за Неговите блага.) Един от тях (Мекселина) рече: “Колко време прекарахте (в сън)?” Рекоха: “Ден или част от деня.” (После погледнаха своите пораснали коси и нокти и) **един на друг рекоха: “Нашия Господ знае по-добре за колко сме се забавили. Сега изпратете някого от вас с тази сребърна монета в града (Тарсус) и нека види там коя храна е най-чиста (халял, обилна и евтина), и да ви донесе от нея за препитание.”** (Сура Кехф:19)

Решиха да сменят дрехите на онзи (Йемлиха), когото ще пратят в града, за да не ги усети никой. Когато дойде в града, видя един свършено различен свят. Намери един хлебар и му подаде сребърна монета, отпечатана в името на императора отпреди триста години. Хлебарят си помисли, че е намерено съкровище и предаде Йемлиха на властта. Веднага го подложиха на разпит:

- Предай съкровището, което си намерил!
- **Не съм намерил никакво съкровище!** – отвърна Йемлиха – **Вчера взех тази монета от дома и днес дойдох на чаршия.**
– Попитаха го за името на баща му. Когато им каза, рекоха:
- Тук не живее човек на това име.
- **Отведете ме при Докиянус. Той ме познава.** – Разсмяха се и му казаха:
- Той умря преди 300 години. Какви ги дрънкаш?

Накрая го отведоха при своя управник Салих Мелик Тендрус. Той беше му’мин ала повечето от хората в негово време отричаха съживяването след смъртта. Той ги наставляваше ала без успех.

Йемлиха му разказа всичко. Управникът, заедно със своите син, дворяни и приближени, дойде до пещерата и се видя с младежите. Видя и каменните плочи, на които бяха гравирани

състоянията им. Повярва в казаните от тях неща и ги прегърна до един. Сетне отново заспаха. Те имат среща с хазрети Ебу Бекр и хазрети Али, които отидоха при тях. Станаха част от общността на Мухаммед “алейхисселям”. Ще се събудят във времето на хазрети Мехди и ще бъдат негови воители. Всички те, включително кучето им Кътмир, ще влязат в Дженнета.

Мухаммед “алейхисселям”

Неговият живот е предаден обширно в книгата “ЖИВОТЪТ НА ЛЮБИМИЯ МИ ПЕЙГАМБЕР МУХАММЕД (салляллаху алейхи ве селлем)”. Може да я свалите безплатно от:

- mybelovedprophet.com (В този сайт книгата я има преведена на много езици.)
- ehlisunnetbg.com (В този сайт има още много други ехли суннитски книги за исляма на български език.)